

Kasr-ı Arifan

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Sayfa 06

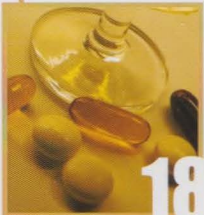
MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'Nİ ZİYARETE GELEN KIYMETLİ ZEVAT

Sayfa 08

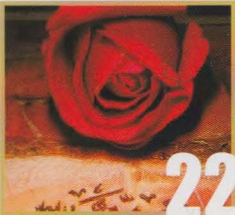
BÜYÜK HADİS ÂLİMİ MUHAMMED AVVÂME HOCA EFENDİ'NİN SOHBETİNİN CÜBBELİ AHMET HOCA TARAFINDAN TERCÜMESİ

Kadir MISIROĞLU
BATI İFLÂSIN EŞİĞİNDE!

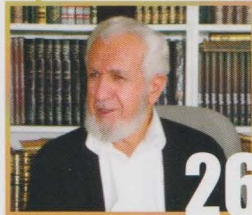
18

Röportaj
Cevat AKŞİT Hocaefendi

22

Mehmet TALÛ
VEDA HUTBESİ

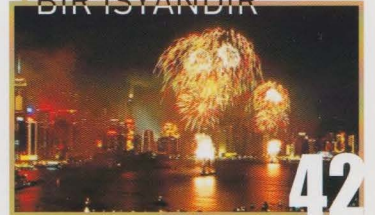
26

34

Ali EREN
BÜYÜK YAZARIN YAZDIKLARI

Mehmet TALÛ
YILBAŞI, TOPLUMSAL
BİR İSYANDIR

42

E'uzübillâhimineşşeydânirracîm
Bismillâhirrahmânirrahîm

Toplumlar, kendilerince çok önemli gördükleri veya mukaddes saydıkları tarihi bir olayı esas alıp, bu tarihi takvim başlangıcı olarak kabul etmişlerdir. Mesela hristiyanlar 1 Ocak tarihini İsa (Aleyhisselam)ın doğum tarihi olarak kabul edip takvim başlangıcı yapmışlardır. Kullanmış olduğumuz miladi takvim buna göredir. Dolayısıyla miladi yılbaşının, bizler için bir takvim başlangıcı olmasından başka hiçbir özelliği yoktur. Yılbaşı ve Noel kutlamalarının ne dini bakımdan, ne de milli bakımdan bizimle uzaktan yakından hiçbir alakası bulunmamaktadır. Bu Noel yortusu Hristiyan adetlerinden, batıdan transfer edilen bir kutlamadır. Öyleyse bir müslüman ne dinine, ne örf ve an'anesine, ne de kültürüne uymayan, kendisiyle uzaktan yakından hiçbir alakası olmayan bu Noel yortusunu kutlamamalı; kendi dinine, kendi kültürüne ait olmayan böyle bir kutlamaya kesinlikle iştirak etmemelidir.

Hicri takvimde ise, müslümanlar için çok büyük önem arzeden Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in hicreti esas alınmış ve takvim başlangıcı olarak kabul edilmiştir.

Hicret'in daha Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem)in döneminde bir tarih başlangıcı olarak kabul edildiğinin işaretleri vardır. Çünkü Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem)in hayatı Mekke ve Medine dönemi diye ikiye ayrılır. Ayrıca Mekke'de inen ayetlere Mekki, Medine'de inenlere Medeni ayetler denilmesi de, hicretin, takvim başlangıcı olduğuna bir işaret sayılır.

Hicretin resmen takvim başlangıcı kabul edilmesi ise, Hz. Ömer (Radyallahü anh)'ın halifeliğinde olmuştur. (H.17 / M.638) Hz. Ömer (Radyallahü anh) Sahabenin büyüklerinden Ebu Musa'l-Eş'arî (Radyallahü anh)'ı Basra'ya vali olarak gönderdi, aynı zamanda oranın kadılığını da ona verdi. Halifeyle yapılan yazışmalarından birinde: "Bize, üzerinde tarihi olmayan mektuplar gönderiyorsunuz." diye Hz. Ömer (Radyallahü anh)'ı uyarıp, bunun önemine dikkat çekti. Bunun üzerine Hz. Ömer (Radyallahü anh) bir şûra topladı, istişarelerde bulundu ve neticede hicret, takvim başlangıcı olarak resmen kabul edildi.

Peki, takvim başlangıcı olarak neden hicret kabul edildi?

Çünkü hicret İslam tarihinde bir dönüm noktası olmuştur. Müslümanlar hicret sayesinde güç buldular ve Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem)in önderliğinde bir devlete kavuştular. Böylece müslümanlar için dînî, siyasî, hukûkî, ekonomik kısaca her bakımdan yepyeni bir dönem başladı. Hicretle birlikte müslümanlar güçlendiler, emniyetle, huzurla ibadetlerini yapabilecekleri bir yurtları oldu. Bu bakımdan İslâm davâsının adeta belkemiğini teşkil eden hicret'e ayrı bir önem verildi ve önemine binaen takvim başlangıcı olarak kabul edildi.

Hicri 1430 senesinin de sonuna geldik. Ve işte Zülhicce ayı da bitiyor, 17 Aralık Perşembe günü hicri 1431 yılına giriyoruz. Dolayısıyla 16 Aralık Çarşamba gününü 17 Aralık Perşembe gününe bağlayan gece hicri yılbaşdır. Efendimiz ve ashabının baskı ve zulümden kurtulup, İslam için bir dönüm noktası olduğu bu geceyi, her müslüman kutlamalıdır. Tabi müslümana yakışır bir şekilde...

Kıymetli Arifan Okurları;

Arifan dergimizin bu ay ki konuğu; İlahiyat camiasının yüz akı şahsiyetlerinden olan, yurtiçi ve yurtdışında konferans ve seminerler vermiş, üç dil (Fransızca, İngilizce ve Arapça) bilen, Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü Müdürlüğü, Trakya Üniversitesi Mühendislik-Mimarlık Fakültesi Yönetim Kurulu Üyeliği yapmış, Sakarya Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslam Hukuku Kürsüsü'nde Ana Bilim Dalı Başkanlığı görevinde bulunmuş olan, kendisini televizyonlardan da gülen yüzü ve sade anlatımıyla tanıdığımız Prof. Dr. Cevat AKŞİT Hocaefendi.

Sağolsun bizi kabul etti, evinde ağırladı. Kendisiyle samimi bir hava içinde uzun ve tatlı bir sohbetimiz oldu. Yerimizin darlığı sebebiyle, özetleyerek sizlere arz ediyoruz. Rabbim istifade etmek nasip eylesin.

Şimdiden hepinizin Hicri yılbaşını tebrik ediyorum. Ve bu Hicri yeni yılın, gerek bizler gerekse tüm İslam alemi hakkında hayırlar getirmesini Rabbimden niyaz ediyorum.

Mustafa Özşimşekler

mustafaozsimssekler@arifandergisi.com

Aralık 2009 - Yıl 3 Sayı 27
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Grafik Uygulama
Fatih ARAZ

Pazarlama - Reklam
Hakan SELÇUK

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
İlhan GÖRÜR

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Abone Sorumlusu
Yusuf Bulut

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
65 Euro

Abonelik için Banka Hesap Noları
Türkiye Finans (Yavuz Selim Şb.)
TL Hesap No: 862459-3

Türkiye İş Bankası (Fatih Şb.)
TL Hesap No: 1020 1694996
USD Hesap No: 1020 0732458
EUR Hesap No: 1020 0732462

Bank Asya (Fatih Şb.)
TL Hesap No: 22-2309780-1

POSTA ÇEKİ
Hesap No: 5911942
Hesap Sahibi: Arifan Yayın Film

Adres

Defterdar Mah.

Meşatlık Sk. No: 8 (Halk Ekmek Fabrikası Yanı)

Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2009

*Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİNİ
ZİYARETE GELEN BAZI KIYMETLİ ZEVAT

6

BÜYÜK HADİS ÂLİMİ
MUHAMMED AVVÂME HOCA EFENDİ'NİN
SOHBETİNİN CÜBBELİ AHMET HOCA
TARAFINDAN TERCÜMESİ

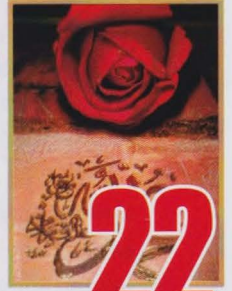
8

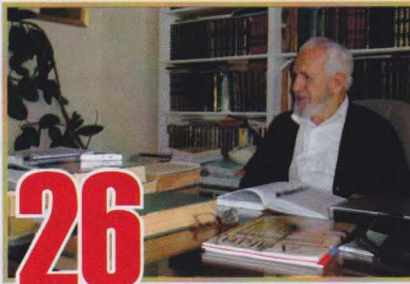
BATI İFLÂSIN EŞİĞİNDE!
Kadir MISIROĞLU

18

VEDA HUTBESİ
Mehmet TALÛ

22

26

RÖPORTAJ
Cevat AKŞİT Hocaefendi

BÜYÜK YAZARIN YAZDIKLARI...

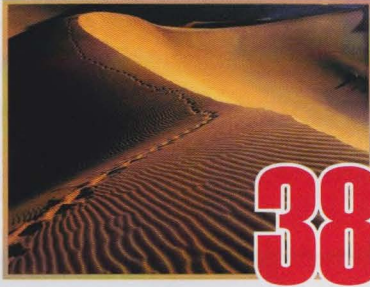
Ali EREN

34

ALLAH YOLUNDA HİCRET EDEN KİMSE,
GİDECEK ÇOK YER VE (RIZIK BAKIMINDAN)
BOLLUK BULUR

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

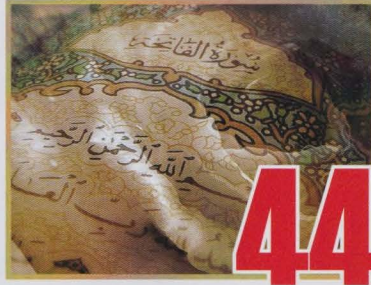
38

42

YILBAŞI,
TOPLUMSAL BİR İSYANDIR
Mehmet TALÛ

TAKVA
Adem ŞENER

44

FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR
Ahmet Mahmut ÜNLÜ

48

AKSA TARTIŞMASINDAN
KIBLE TARTIŞMASINA

Mustafa ÖZCAN

52

56

VEŞİLE VE TEVESSÛL -3-
Hüseyin AVNİ

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'Nİ

ZİYARETE GELEN BAZI KIYMETLİ ZEVAT

Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri'ni ziyarete gelmek isteyen , kendisini bir kereliğine olsun görebilme şerefine ermek dileyen ve huzurlarında bir an bile oturarak onun füyûzâtından, berekâtından, kemâlâtından ve tesirli nazarlarından istifade etmeyi arzulayan milyonlarca insan arasından maalesef bugün bu devlet pek az kimseye nasip olabilmektedir. Zaten Üstadımız Hazretleri'nin bugünlerde resminin basılmasına ve çekilen videoların internete konmasına müsaade buyurması da hep bu hasret ve özlemin giderilmesine yardımcı olsun diyedir.

Onu görmek isteyenlerin bu istekleri ve bir kere görebilmek için dünyanın bir ucundan kalkıp ziyaretine gelme gayretleri asla yadırganmamalıdır. Zira Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i bir kere bile görenlerin erdiği sahabîlik makamına onlardan sonra gelip de ömürlerini İslama hizmete vakfeden hiç bir veli ulaşmamıştır. Bundan dolayı: "Evliyauillâh'ın bir nazarı defâatla erba'in yapmaktan daha tesirlidir." buyrulmuştur.

Mevlânâ Hazretleri'nin:

*"Yek zemânî suhbetî bâ evliyâ,
bihter ez sad sâl ibâdet bî riyâ"*

yani "Evliyâ ile bir an bile sohbet etmek yüz sene riyâsız ibadet yapmaktan hayırlıdır." sözü Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri'ni ziyaret edebilmek için gayret edenleri ne kadar haklı çıkartmaktadır.

Bu ay da kendisini ziyâret yüzlerce insana nasip olmuştur ama bunlar içerisinde bazıları vardır ki onlar ilim, amel, fazilet ve takvada kadem-i râsih sahibi kimselerdir. Nitekim karşı sayfada görmekte olduğunuz Muhammed Ebu-l Hudâ el-Yâkûbî Hazretleri bu zevât-ı kirâmdan biridir. Kendisi Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri'ni evvelce Şâm-ı Şerif ziyaretinde gördüğünde kendisine adeta aşık olmuş ve Ensar Vakfı tarafından İstanbul'a davet edilince de Efendi Hazretleri'ni görmeden ayrılamamıştır.

Buhârî ve Müslim'i tümüyle ezbere bilen, Hazreti Hasan (Radiyallâhu Anh)'ın neslinden gelme seyyidlerden olan, Şâzelî Tarikatının meşâyihından olan yüce ecdadının hayırlı halifesi bulunan, bilmekte olduğu on yabancı dil ile Avrupa'da tebliğ ve davet vazifesini yürütmeye devam eden, yüzlerce insanın İslamı kabullenmesine vesile olan, Emevî Camiinde Hanefî fikhını, Muhyiddîn İbn-i Arabî Hazretlerinin cami-i şeriflerinde de tasavvufa dair Risâle-i Kuşeyriyye dersleri okutmaya devam eden bu kıymetli âlim, Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri'ni ziyareti esnasında:

"Efendim! Siz bu asrımızda dünyanın bereketisiniz, hizmetler sizin hürmetinize yürümektedir. Allâh-u Teâlâ sizin hayırlı uzun ömrünüzle bütün ümmeti faydalandırсын, bizi de duâlarımızdan unutmayın, sizin duâlarımız Mevlâ katında red olunmaz." diyerek Efendi Hazretlerimize hürmet ve ihtiramlarını arz etmiş, Londra'dan, Hindistan ve Pakistan'dan gelen talebeleri için de ayrıca duâlar talep etmiştir.

Allah-u Teâlâ her birerlerinin bu ziyaretlerini kabul buyurup Üstadımız Hazretleri'nin himmetlerini onların da bizlerin de üzerimizde daim eylesin. ÂMÎN!

Bu ay Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri'ni ziyarete gelenlerden biri de Haznevî Meşâyihından Abdulğani el-Haznevî Hazretleri olmuştur. Kendisi Suriye'de bulunan ve birçok ulemâ-evliyâ yetiştiren Haznevî dergahının bugünkü postnişini olarak hizmet yapmaktadır.

Bu muhterem zat yanında bulunan bazı özel ve seçkin tilmizleri ile birlikte Üstadımız Hazretleri'ni ziyaret edip kendinden himmet ve duâ talep etmişlerdir.

BÜYÜK HADİS ÂLİMİ MUHAMMED AVVÂME HOCA EFENDİ'NİN SOHBETİNİN CÜBBELİ AHMET HOCA TARAFINDAN TERCÜMESİ

Bütün hamdler Âlemlerin Rabbi olan **Allâh-u Te'âlâ**'ya mahsustur. En üstün salât ve en mükemmel selam Efendimiz Muhammed'in ve âl-i ashâbının üzerine olsun! Ben sizin aranızda misafirim. Velâkin aynı zamanda sizin kardeşinizim. Siz de benim kardeşimsiniz. **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamd olsun ki İslâm kardeşliğiyle bizim aramızı cemetti ve birleştirdi.

Benim sizinle burada bulunmam saat ve dakikalarla sınırlıdır. Konuşmam da bir-bir buçuk saat gibi kısa sayılır. Ancak **Allâh-u Te'âlâ**'nın benim ve sizin üzerinizde fazlu keremi ve çok büyük lütfü vardır ki **Allâh-u Te'âlâ** bana sâlihleri, iyi kulları ve dostları sevdirmiştir.

Özellikle bu kıymetli belde-
de, Türkiye'de ve özellikle
İstanbul'da Büyük Şeyh, Mü-
rebbî yani terbiye edici ruhânî
yetiştirici, Müsellik yani, seyr-i
sülûk yaptıran, insanları **Allâh**
yoluna, mânevî yola koyan ve
ondan sonra o yolda izleyen,
hırsızlardan ve eşkiyâdan koru-
yup muhâfaza ederek sonunda
Allâh'a kavuşturan, hem sözle-
riyle, hem davranışlarıyla, hem
ilmiyle, bütün faziletleriyle bu
kadar insanı yola getiren, **Allâh**
'a kavuşturan, velîlik derecesine
kavuşturan **Mahmud Efendi**
Hazretleri'ne karşı büyük sev-
gim vardır. Bu da **Allâh**'ın bana
nimetidir. **Allâh-u Te'âlâ** ken-
disini, bütün talebelerini, seven-
lerini ve yoluna sülûk edenleri
iki cihanda muhafaza eylesin.
Âmîn!

Benim sizinle kavuşmama
sebebi olduğu için ayrıca
Cübbeli Ahmet Hoca'ya çok
teşekkür ederim. Şimdi ben size
burada kısa konuşacağım için
bütün teferruata giremem. An-
cak öyle bir konuşma yapmam
lazım ki umumî olmalı genel ol-
malı, cemiyetli olmalı, toplayıcı
olmalı, bize gerekli olan bir şey
olmalı. Yani hususî ve umumî
"Müslümanım" diyen herkese
lazım olan bir konuyu konuş-
mayı arzuluyorum. Bu da han-
gi konudur? Şeriat ilimlerini,
din ilimlerini kimden alacağız,
İslâm'ı kimlerden öğreneceğiz,
hangi hocalardan öğreneceğiz,
ders okuyacağız, sohbetlerine
gideceğiz, hangi hocaların ki-
taplarını okuyacağız?

Peki benim bu konuyu seçmemin sebebi nedir? Her gittiğim yerde oradaki Müslümanların bana çok sualler yöneltmeleri ve hallerinden şikâyetlerde bulunmak üzere “Şu hoca şöyle fetva verdi, şu hoca böyle fetva verdi” demeleri, İslam’ın en önemli meselelerinin ortada başıboş bir şekilde herkesin diline düşmesi ve neyin ne olduğuna dâir tüm hakikatlerin bulutlar ve perdeler arkasında kalmasıdır, işte bu şikâyetler beni bu konuda konuşmaya sevk etti.

Sunu belirtelim ki; din ilmi ortada sahipsiz kalırsa ve insanlar din ilmini kimden alacaklarını bilemezlerse o zaman büyük bir tehlike var demektir. Çünkü dünya işleri boşa kalsa, ortada kalsa ve insan neyi kimden sorup öğreneceğini şaşırsa bunun çok zararı olmaz. Neden, çünkü dünya fânîdir, geçicidir. Sonra tafafisi de mümkün olur. Bir işte bir tecrübe yanlış olur. Birine sorarsın, seni yanıltmış olur sonra o işi düzeltip yeniden kâra geçer, zararı giderirsin. Ama dînî meseleler, itikat meseleleri, inanç meseleleri neye nasıl inanacağın ve farz-vacip gibi hükümler ortada kalırsa, herkes bunu kimden alacağını şaşırsa o zaman bu dînî tehlike dünyevî tehlikeye benzemez. Bu öyle bir tehlikedir ki yarın **Allâh**’ın huzuruna bu dinle kavuşacağız, bu imanımızla çıkacağız. Eğer bu imanımız, itikadımız, dînimizin hükümleri yanlış olursa, tehlike de kalırsa, **Allâh**’ın huzurunda çok büyük tehlikeler ve ebedî âhirette sonsuz azaplar karşımızda bizi beklemektedir. Onun için mühim olan husus dînî konuları boş bırakmamak ve bunları doğru bir şekilde kimden alacağımızı tespit etmektir.

Şimdi **Allâh-u Te’âlâ**, Fâtiha Sûresi ki her rekatta okuyoruz, onsuz namazımız olmuyor. Orada bize bir dua öğretiyor ve: “Bana şöyle dua edin ‘**Ancak Sana ibadet ediyoruz ve ancak Senden yardım diliyoruz**’ deyin” buyuruyor. Sonra “Peki Benden ne yardım istiyorsunuz?” diye soruyor, fakat kendi kafamıza gitmeyelim diye isteği bize bırakmıyor ve “**Bizi dosdoğru yola kavuştur**” diyerek “**Benden yardım isteyin**” buyuruyor. Ondan sonra dosdoğru yolu beyan etmek üzere: “**O hangi yol, Senin ikram ettiğin, lütfettiğin kullarının, peygamberler, sıddıklar, şehitler ve salihlerin yolu, gazap ettiğin, kızdığın kullarının yoluna değil, yolunu şaşırtmış, sapıtmış Hıristiyanların yoluna da değil**” buyuruyor.

Bu kadar net açıklıyor bunu; önce kimin yoludur onu açıklıyor, sonra kimin yolu değildir, hangi yollar değildir, onu da açıklıyor. Hangi yoldur onu da açıklıyor. Demek böyle dosdoğru yol demekle bırakmıyor. Şimdi bu duada iki mesele var. Birincisi bu yol kimlerin yolu, **Allâh**’ın gazap etmediği kulların yolu. Peki **Allâh**’ın gazap ettiği kullar kim? Yahudiler. Bu nerede var? Hadîs-i şerifte var. Hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): “**Allâh**’ın kızdığı, gazab ettiği kullar Yahudilerdir” buyuruyor. Ama bunu şimdi bazı mealler bile geçiştiriyor, konuşmuyor. Yahudiler olduğunu bildirmiyor. Peki sapıtanların kimler olduğunu **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) nasıl bildiriyor, “**Dalâlete düşenler Hıristiyanlardır**” buyurarak **Allâh-u Te’âlâ** Yahudilere çok büyük, uzun ve geniş bir şeriat, Tevrat şeriatı verdi. Bu Tevrat âyetleri biliyorsunuz Kur’ân-ı Kerim’den fazla, hükümleri de bayağı ağır ve zor. Yahudiler bu şeriatın, Tevrat’ın âyetlerini ve bütün ilimlerini bildiler mi, bildiler. Yahudiler de din ilmi var mıydı, vardı. Ama amel etmediler. Şer’î hîleler uydurdular, işte mesela ba-

lık avlama yasağında ne yaptılar, havuza koydular, “Cumartesi değil de pazar alalım” dediler mesela. Tur dağı üzerlerine kaldırılana kadar “Tevrat’ı kabul ettik” demediler. Ondan sonra “Kabul ettik” dediler. Devamlı tahrifat, değiştirme ve işlerine geleni alıp işlerine gelmeyen atma şeklinde yanlışlar yaptılar, yoksa Yahudiler Tevrat’ı çok iyi şekilde bildiler ama tatbik etmediler ve bir takım bahanelerle sırtlarının arkasına attılar.

Hıristiyanlar amel etmek istediler, hem de çok amel etmek istediler. Hattâ biliyorsunuz, râhipler hâlâ da devam ediyorlar, evlenmiyorlar, hele o zaman mağaralarda ibadetler, zikirler ettiler, sonrakiler de hâlâ bir takım iyilikler ve güzellikler peşindeler, yapmak istiyorlar, ibadet yapmak istediler velakin ilim tahsil edemediler. Yani İncil kitabında **Allâh**’ın ne vah-yettiğini bilmediler. İlimsiz olunca onlar da ne yaptılar, yolu kaybettiler. İşte adam yolu bilmeden Fatih Camii’ne gideyim diye o yana bu yana sapıp da sapıtığı gibi, yolda perişan kaldığı gibi, bazen de bunalıp sıkılıp saatler süren arayıştan sonra ümidi kesip de geri döndüğü gibi onlar da yolu bulamadılar.

Şimdi demek ki ilim sahibi olup da amel etmeyen Yahudiler gazaba çarpıldılar, ilimsiz vaziyette kendi kafalarından bir şeyler yapalım diyen Hıristiyanlar da yolu şaşırdılar. **Allâh-u Te’âlâ** biz Müslümanlara bu iki güzel hasleti birden verdi. Hem ilim verdi, Kur’an ilmi, şeriat ilmi, sünnet ilmi, hadis ilmi, fıkıh ilmi, tasavvuf ilmi gibi ilimler verdi. Hem de bize amel nasip etti. Onların birinde olan, birinde olmayan eksikleri Rabbimiz bizde tamamladı. Ama bunu verirken ne beyan etti? Demek ki doğru yol Yahudilerin yolu değil, Hıristiyanların yolu da değil, peki kimin yolu? **Allâh-u Te’âlâ**’nın lütfettiği kullarının tümünün birden yolu. Bu ne demek, yani sade senin yolun değil demek.

Buna göre bir âlim çıksa, kitapların hiç birinde olmayan bir şey hakkında “Ben bunu yeni buldum” dese bu görüş dostların yolu olmaz, o adamın yolu olur. Buna göre burada bize hangi yola girmemiz emrediliyor, bize ne dua ettiriliyor, peygamberlerin, sıddıkların, şehitlerin ve sâlihlerin yoluna ulaşma duası! Buna göre bir insan bu sırât-ı müstakîm hususunda tek başına kafa yorar da “Ben dosdoğru yolu bulurum” derse sapıtır. Ne kadar da ilmi olsa sapıtır. Çünkü ona “Benim lütfettiğim kullarım var, senin gideceğin yol onların yolu olacak, onların yolu olursa çıkar yol olur. Eğer sen tek başına bir şey bulup da onunla kanaat edersen bu çıkmaz yol olur” dediler.

Şimdi 1400 senedir bütün meseleleri biliyoruz. “Kadere imandır, helal-haramdır, hayızlı kadın namaz kılmaz” gibi hükümler! 1400 senedir bu böyle mi, böyle. Şimdi birileri çıkıp “Ben yeni buldum ki, kadere inanmadan olur. Hayızlı kadın oruç tutar veya namaz kılar, camiye girer” gibi şeyler söylüyorsa, bu ne oldu, onun yolu oldu. Peki **Allâh** bize ne istemişti? Dostların tümünün ittifak ettiği yolu.

Yalnız kalan tek kalan yani kendi kafasına görüş bulup uyduran ne gibidir? Sürüden ayrılan koyun gibidir. Kâinatın Efendisi (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): “**Kurt koyun sürülerinden kimi yer, sürüden ayrılanı yer, tek kalanı, uzakta kalanı yer**” buyurdu. Onun için kendi başına fikirler uyduranlara uyulmamalı. Çünkü onlar ne olacaklar? Kurtların hedefi olacaklar. Demek sürüden yani Ehl-i Sünnet cumhûrunun görüşünden asla ayrılmamalı!

Şimdi ikinci noktaya bir güç vermek istiyorum. Şu anda kimlere uymayacağız anladık. Kimlerle beraber olacağız meselesinde ise **Allâh**’ın lütfettiği kulların yoluna dedik. Peki neyle lütfetti onlara? İlim ve amel nimetleriyle. Hem âyetleri, hadisleri, ilimleri bilecekler, hem de bildiklerini tatbik edecekler, amel edecekler. Peki bunlar kim olacak? Cumhur, mecmû olacak. Yani bir kişi iki kişi olmayacak. Çünkü burada “Lütfettiğin kulun yoluna” buyrulmadı, cemî sığısıyla “Lütfettiğin kulların yoluna” buyruldu.

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) torunları **Hasen ve Hüseyin** (*Radiyallâhu Anhümâ*)yı çok sevdi. Ve: “**Bu ikisi benim dünyadaki çiçeklerimdir**” buyururdu. Yani “En sevdiğim göz bebeklerimdir” manasında onları methederdi.

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) **Hazret-i Ali** Efendimizin **Fâtıma** anamızdan olma oğlu **Hazret-i Hasen**’e (*Radiyallâhu Anhüm*), bir dua öğretti. Kunût duası. Hani -Allâhümme iyyâkena’bûdü- okuyoruz ya onun gibi kunut duaları çoktur. Bir tanesi de hangi duadır -Allahümmehdinî fî menhedeyt- Bu dua kime öğretildi, **Hazret-i Hasen Efendimiz**’e, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) en çok sevdiği torununa bir dua öğrettiyse demek ki en önemli dua odur. Demek ki en sevdiğine en mühim şeyi istetti. Buraya bir defa daha dikkat çekelim. Yani en sevdiği hakkında

en çok neyi istiyordu, biz de ona göre ondan örnek alacağız. Ne buyurdu ona “Sen kunut duasında “**Yâ Rabbi beni hidâyete erdir**” de buyurdu, fakat orada mutlak bırakmadı yani “**Beni hidâyete ermiş bir kul yap, beni dosdoğru yola kavuştur**” duasıyla yetinmedi. Ya ne yaptı? “**Hidâyete erdirdiğin kullar arasında beni de hidayet**

et” ilavesini yaptı ki bu: “Beni tek başıma hidayete erdirmeye, hidâyete erdirdiğin dostlarınla birlikte beni de o cemaat içinde hidâyete erdir” demektir.

Burası çok önemli. Kâinatın Efendisi (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) çok pahalı, çok kıymetli, çok değerli bir dua öğretmiş oldu. Peki burada hidâyete erdirildiği bildirilen kişiler kimlerdir. Müslümanların topluluğudur.

Birçok hadîs-i şerifte cemaat ve topluluğa önem atfedilmiştir, faziletleri bildirilmiştir, onların kötü yolda birleşmeyecekleri müjdelenmiştir. Bu cemaatin başlarında kimler gelir. Bu cemaatin başında sahâbe-i kiram gelir. Çünkü **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i gören ve ondan ilim alan onlardır. İlk tabaka onlardır. Sonra onlar-

değil. Allâh'ın hidâyete erdir-diği kullar zümresinin arasın-da olarak hidâyete erdirilme-yi iste” buyurdu. Onun için bu çok mühim bir duadır ve bu çok önemli bir meseledir. Bunu çok iyi düşünmemiz lazımdır. Yani bir âlim, iki âlim, bir hoca, iki hocayla olmaz. Sahâbe, Tabî'in, müctehidler ve cumhur ulema hangi görüşlerde birleşmişlerse yol onların yoludur. Bunlardan ayrılıp bir kişiyle iki kişiyle yetinenler mutlaka sapıtacaklardır.

Şimdi geride anlatılanlardan ne anladık? Kendi başımıza gitmeyeceğiz. Dîn itikat ve hükümler hususunda bir iki kişiyle, üç kişiyle, iki-üç âlimin lafiyla kalmayacağız, onlara kanmayacağız. Ne yapacağız? Sevâd-ı Âzam yani en büyük kalabalık en büyük karaltı ki, dünyada yine bugün “Elhamdülillah Müslümanım” diyenlerdeki en büyük sayı Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat mezhebine aittir. Dört mezheb; Hanefî, Şâfi'î, Hanbelî ve Mâlikî hep buna

dahil ve bu karaltının içerisinde dedirler. İşte bu en büyük cemaatten ayrılmayacağız, onlarla beraber yürüyeceğiz, âlimlerin cemâatinden ayrılmayacağız. Yani onların toplu haldeki görüşlerinden ayrılmayacağız. Şaz olan, tek kalan bir-iki âlimin lafına sözüne bakmayacağız. Bunu anladık. Fakat şimdi “Bu âlimler kimdir? Bunları nasıl tanıyacağız?” sorusu geldi. Birisi böyle sorabilir, o zaman ne diyoruz. Şimdi bu âlimlerin kim olduğu hususunda

tabî'inin yani sahâbeyi gören tabî'in Hazarâtının büyüklelerinden olan **Muhammed ibn-i Sîrîn Hazretleri**'nin bir beyanı var. Bu büyük bir zattır. Bu zattın “Bu ilim dindir. Onu kimden alacağınıza iyi bakın, araştırın” şeklinde bir sözü var.

“Bu ilim dindir” ne demek?

Bu, köprü yapma ilmi değil, mühendislik, mimarlık, ziraatçılık değil, ticaret hususları değil. Evet, “Bu ilim dindir” ne demek “Dindir.” Bunda dinden bahsediliyor, “Kâlallâh” **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurdu” deniliyor. Peki ya bunu söyleyen **Allâh-u Te'âlâ**'ın buyurmadığı bir şey hakkında: “**Allâh** şöyle buyurdu” diye sana yutturuyorsa veya “Kâle **Rasûlüllâh**” yani Rasûlü böyle buyurdu” denildiğinde ya öyle bir hadîsi şerif yoksa da, bunu söyleyen seni kandırıyorsa, ne olacak o zaman? “Bu helaldir” diyor. “Helaldir” ne demek? “Serbesttir” demek. Mesela bunu yemek serbest, şuna bakmak serbest gibi. Veya “Haramdır” diyor, yani yasak demek. Anlaşıldı mı neyle alakalı bu ilim? Dinle alakalı. Buradaki bilgi neden bahsediyor. “Bu memurdur, yani emredilen bir şeydir veya menhîdir bu yasaktır, bundan sakınılmalıdır” diyor.

Şimdi bu ilimle beraber bu insanlar ne yapacak, amel edecek. Amel edince derdi gâyesi ne olacak? Hedefi ne olacak? Nereye varacak? **Allâh-u Te'âlâ**'ya tekarrub olacak. Yani Rabbimize mânen yakınlaşmak olacak. Sonra bu ilmin semeresi nedir? Yani burada bir adam mühendislikte yanlış öğretti, öbürü de yanlış tatbik etti diyelim, dünyada bir zararını görebilir diyelim. Ama bunun zararı âhirete geçmez. Yanlış öğretilen adam açısından konuşuyorum. Yanlış öğreten kasten yaptıysa âhirette mesuldür, ayrı dava.

dan ilim alan Tabî'in tabakası, o noktada tabi İmâm-ı Âzamlar başlıyor. **İmâm-ı Âzam** tâbi'iden sayılıyor. Ondan sonra Teba'ı tâbi'in ve diğer müctehidler, fıkıh âlimleri, hadis âlimleri ve mezhep içi müctehidler, işte bunlar bu ikrama mazhar kılınan ve hidâyete erdirilen kimselerin ilk tabakalarıdır. İlk cemaatler bunlardır. İşte onun için **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) torununa “**Sen hidâyet iste ama kendi başına bir yol**

Şimdi bu insanlar dünyada yaşayacak, hepsi ölecek. Biz de öleceğiz. Ondan sonra **Mevlâ Te'âlâ**'nın huzuruna neyle çıkacağız? Amel defterimizle. Bu defterlerde ne yazacak, yaptıklarımızı yazacak. Bu yaptıklarımızı biz neye göre yaptık. Din hususundakileri konuşuyoruz. Namazdı, oruçtu, hac vesaire.

Şimdi misal veriyorum. Adam (Yaşar Nurî) diyor ki Arafat'a arefe günü çıkmak lazım değil. Bu bir hoca ama "Sen iki ay on gün zarfında nereye çıkarsan çık" diyor. Diyelim bir adam böyle yaptı, sonra âhirete çıktı. Farz hac yaptı. Ama defterinde hac yok ki, haccı boşa gitti. Ona soracaklar, o da "Ben bu hocaya inandım" diyecek. Sonra ona: "Biz sana cemaatten ayrılma dedik, sen tek başına bir adamı dinledin" demeyecekler mi?! Bir hocanın (M.İslamoğlu'nun) lafiyla kadın hayızken oruç tuttu, namaz kıldı, bu defterinde çıkacak mı âhirette? Çıkacak ama günah olarak çıkacak!

Demek bu ilim dindir, kimden alacağınızı araştırın. "Ben felan hocadan öğrendim, o böyle dedi" diyerekten bu kişi kurtarabilecek mi, aslâ kurtarmaz. Siz hastalandığınız zaman doktor diye meşhur olan veya kendine doktor denen önüne gelene gidiyor musunuz? Hele hastalığınız ciddiye, önemliyse hele bir de hayâtî tehlikesi olan kanser vesâir ağır hastalıklar varsa kimi arıyorsunuz, ehil olan doktorları arıyorsunuz, herkese soruyorsunuz, danışıyorsunuz, tecrübe edenlerle konuşuyorsunuz. Şimdi **İbn-i Sîrîn Hazretleri**'nin "Bu ilim dindir" sözü daha iyi anlaşıldı. Çünkü bu başka bir konudaki bilgi değildir. Madem ki dindir, bu din bize esas âhirette yarayacak. **Allâh**'ımızın huzuruna bu

bilgiyle yaptığımız amellerle çıkacağız. Ne öğrendikse onu yapabiliriz. Öğrenmediğimiz şeyle amel etmemiz mümkün değildir. O zaman kimden öğrendiğimize ve ne öğrendiğimize iyi dikkat edelim. Eğer yanlış öğrendiysek ve bu hususta araştırma yapmadan önüne gelenin lafına kandıysak âhirete de öyle çıktıysak, orada bir hocanın helal dediği haram çıktıysa, haram dediği helal çıktıysa biz yandık. Âhirette mahvolduk. Dönüşü var mı? Telafisi var mı? Yok.

Birisi: "Hocayı bulayım da ağzımı kirayım" dese ne mânâsı var, hiçbir faydası kalmadı. Şimdi demek ki bu ilmi ehlinde almalı, iyi araştırılmalı, kimden alınacağına dikkat edilmeli. Bir defa, âlim olan kişi Rabbâni olmalı. Rabbâni ne demek? **Allâh** adamı demek. Demek ki **Allâh** adamı ilmiyle amel edecek, hâliyle vaziyetiyle gidişatıyla ve yaptığıyla İslâm'ı yaşayacak, tatbik edecek, haramlardan sakınacak. Ondan sonra sen de o adamı örnek alacaksın. **Allâh**'ın dinine o kapıdan gireceksin. Âhirete de o kişi vâsıtasıyla öğrendiğin dîni yaşayarak çakacaksın. Dolayısıyla "Televizyonda bir hoca şöyle dedi. İnternette bir hoca böyle dedi. Felan dergide bir hoca şöyle yazdı. Felan gazetedede şu köşe yazarı şöyle çizdi" diye ilim olmaz. Evet! Bu gibi şeylerden ilimler alınır, ama bunu araştırmadan, ehli olan bir âlim bulmadan, ondan İslâm'ı ders halinde öğrenmeden, sadece dedikodu gibi konuşulan, sağlaması yapılmamış, doğruluğu yanlışlığı araştırılmamış, sözün sahibinin kim olduğu bilinmemiş, ortada olsa ismi anılmayacak, kayboldu "nere gitti bu adam" diye sorulmayacak, vasıfsız, ehliyetsiz, yetkisiz, görüşünü destekleyen bir cemaat ve cumhur bulunmayan, Ehl-i Sünnet'in cemaatıyla birlikte

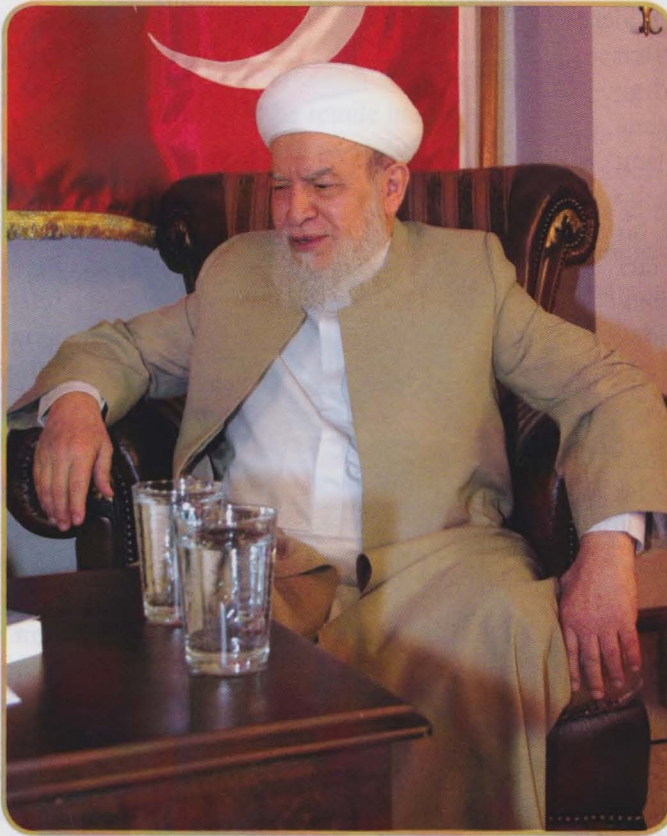
hareket etmeyen, kendi kafasına göre yazan çizen adamların yazılarından, kitaplarından ve yayınlarından din nasıl alınır? İşte o zaman büyük tehlike söz konusudur.

Şimdi buna bir misal vereyim, gerçi misal çoktur. Ama selef-i sâlihîn (geçmiş büyüklerimiz)den mesela **İmâm-ı Mâlik Hazretleri**'nden, Mâlikî Mezhebi'nin kurucusu o büyük müctehidden misal vereyim. Bu zat hadis ilminde çok üstün. Zaten müctehidlerin hepsi hadis ilminde zirvedirler. Çünkü hükmü nereden çıkaracak, âyetten-hadisten. Demek ki hadis bilmek zorunda. **Eyyûb es-Sehtiyânî** (*Radiyallâhu Anh*) bu da çok büyük bir zattır. **Al-lâh** dostlarının büyüklerinden, hadis rivâyet eden büyüklerden biri. **İmâm-ı Mâlik Hazretleri** bu zatı duyuyor, sonra bu zattan hadis öğreniyim mi alayım mı diye araştırma yapıyor. Ne kadar araştırıyor soruşturuyor. "Bu zat şöyle âlimdir sâdıktır, güvenilir, ilminden istifade edilir" diye, herkesten medh-u senâlar işitiyor, yine de ondan "Bana bir hadis öğretir misiniz?" diye bir ilim öğrenmiyor. Epey bir zaman onun hallerini gözetliyor. Yani namaz kılışını, ibadetlerini, nerede ne yaptığını gözetliyor. Sonunda bir kere Mekke-i Mükerrreme'de tavaf alanında Zemzem-i şerîfe yakın bir yerde **Eyyûb es-Sehtiyânî Hazretleri**'nin oturduğunu görüyor, yine yaklaşıyor, uzaktan hallerini gözlemeye başlıyor. O sırada oturanlardan biri **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ism-i şerîfini anıyor. Bu zatın kendisi o arada hadis rivâyet etmiyor, sohbet-ders yapmıyor. Fakat oturup konuşanlardan birinin Kâinâtın Efendisi (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ism-i şerîfini okuduğunu duyunca **Eyyûb es-**

Sehtiyânî Hazretleri ağlamaya başlıyor. Hemen **İmâm-ı Mâlik Hazretleri** bu durumu gözlüyor ve: “Bir insan **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in ismi anıldığında hemen tesirlenip o anda ağlayabiliyorsa, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’e son derece sevgisi, muhabbeti ve aşkı var demektir. Bu gösteriyor ki, bu kişi konuştuğlarında, rivâyetlerinde, hadis ilminde ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’den anlattıkları şeylerin tümünde sâdık’tır. Başkası konuşunca bile ağlamaya başlıyor” diye bir değerlendirme yapıyor da ondan sonra kendisinden hadis öğrenmeye başlıyor. Bakın mütehidler ne kadar araştırma yapıyorlardı, kişinin sadece ilminin fazlalığına bakmıyorlar, bir de gidişatına, ameline ve tatbikatına bakıyorlar da ondan sonra istifade ediyorlardı.

Onun için ey kardeşler! Size tekrar tekrar tavsiye ediyorum, tekitle vasiyet ediyorum. Dîninizi hususunda **Allâh**’tan korkun. Dîninizi ne demek? İnancınız, îtikadınız, neye inanacaksınız, neyle amel edeceksiniz, ne helaldir, ne haramdır, öğreneceksiniz, kimden öğreneceksiniz, bu hususlarda **Allâh**’tan korkun! Herkesin dînini, îmanını, îtikadını ve fikhını rastgele birinden almasına sakın göz yummayın. Mutlaka bu hususta araştırmacı olun, insanları uyarıcı olun. Mesela “Hikmet müminin yitiğidir.” Yani “Bir ilmi kimden

bulursa alır” diye bir hadis var. Bu hadîs-i şerîf sâbittir. Ama bu hadîs-i şerîfin manası “Önüne gelen sıradan bir Müslüman kimden, ne duyduysa ‘Bu da hikmetli bir şeyler konuşuyor’ diye dinler ve alır amel eder” demek değildir. Çünkü bu hadîs-i şerîf âlimler hakkındadır. Ehil olan, bilgili âlimler herkesin ne dediğini araştırır, zîra onlar hakkı batıldan ayıracak ilme sahiptir. Onların elinde ne var, ölçü var, mîzan var, tartı var.

Onlar herkesi dinler. Onlar kimin ne dediğine bakar, her kesin sözlerinden doğru olanı, hak olanı, yararlı olanı alırlar.

Ama önüne gelen bir Müslüman “Bakalım bu adam da ne diyor, çok güzel konuşuyor, hikmetli konuşmaları var, bunları dinleyeyim de bundan istifade edeyim” diyeemez. Bu hadîs-i şerîfin manası âlimlere hastır. Bu itibarla bir adam çıkar, bazen âyet-hadis

okur. “**Allâh** böyle buyurdu, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu” der. Peki âyet-hadis okuyor diye onun da hemen sözü dinlenir mi, dinlenmez, mutlaka araştırma yapılacaktır, neden? Çünkü o kişi bazı batıl fikirleri ve yanlış görüşleri yutturmak için arada âyet-hadis okur. Âyet-hadise yanlış mana da verebilir veya doğru mana da verse seni âyet hadisle cezbeder, kalbini kulağın celbeder, ondan sonra yanlış bir îtikadı ve hükmü arada yutturur, bâtılları âyet-hadis kılıfıyla örter. Onun için âyet-hadis okuyan herkesi dinlemek de doğru değildir. Mutlaka çok araştırmalar neticesinde, o kişinin Ehl-i Sünnet mi, doğru adam mı, hidâyet üzere mi olduğunun tespiti lazımdır. O tespitten sonra ondan ilim alınabilir.

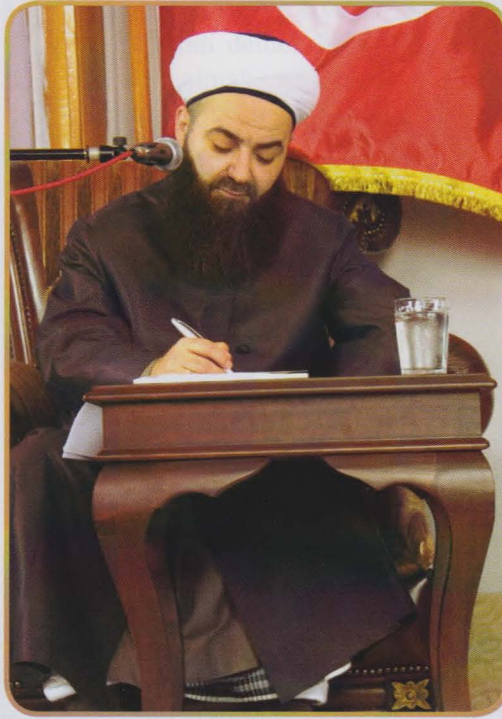
Evet! Evvela bir fıkıh hükmünü evvela beyan edelim. Mesela namaz kılmak istiyoruz, nereye yöneleceğiz, Kâbe-i Muazzama’ya yöneleceğiz, batıda olan doğruya doğru, işte herkesin yönüne doğru dünyanın neresinde ise farz namaz kılarken Kâbe’ye yönelmesi farzdır, yoksa namaz olmaz. Bu, namazın şartlarından birisidir. Ama farz namaz kılarken yolculukta olsa ne yapacak? Yine Kâbe’ye yönelecek ve ayakta kılacak, ama nâfilelerde bu şart yok, araba nereye döne de namazı bozulmaz. Nitekim Sahâbe-i kiram deve öyle giderken nâfile namaz kılarlardı. Bazı kere uzun yollar da hatim ettikleri bile olurdu.

Çünkü Allâh-u Te'âlâ *"Doğu da batı da Allâh'ındır, yüzünüzü nereye döndürürseniz Allâh'ın Cemâli (rızası) oradadır"* buyuruyor. Mevlâ bu âyeti kimler hakkın-da indirdi? Yolculukta, seferde binek üzerinde, kuşluk namazı gibi, evvâbin namazı gibi nâfile kılanlar hakkında indirdi. Şimdi bu tamam ama kendisini âyet-hadis bilen ve fıkıhçı gibi gösteren sapıklardan biri kalkıp adama "Farzı da istediğin tarafa dönerek kıl, farz namazı binerek kıl, araba o yana bu yana dönse zarar vermez" dese bunun üzerine sen "Ben böyle bir şey duymadım, bu olmaz" desen, o da sana "Âyette farz, nâfile ayrımı yapılmıyor" dese, şimdi bu adam âyet okuduğu için bir adam "Tamam" deyip, farz namazları da kibleyi bulmadan güya bu âyete uyararak kılrsa, ne olur? Bunun farzları tamamen batıl olur.

Şimdi bir Müslüman *"Ben Kur'an'daki bu âyetle amel ediyorum, farzlarda da Kâbe'ye dönme mecburiyetini kaldırıyorum"* dese bu Müslüman sapıtmış olur. Âyete dayansa da sapıktır, halbuki ne yapması lazım. "Bu âyet neden indi. Sebebi nüzûlü (iniş sebebi) neydi. Âlimler bu âyeti nasıl tefsir etti ve yorumladı. Ehl-i Sünnet'in cumhur âlimleri bunu nasıl anladı" diye araştırması gerekiyor. Araştırdığı zaman ne bulacak? Bu âyetin nâfile namazlar hakkında olduğunu bulacak. Demek ki, "Ben âyete uydum da böyle yaptım" desen de Allâh katında kurtulabilir misin? Kurtulamazsın. Sana ne derler? "Sen âlim misin ki âyetten mânâ çıkarıyorsun" derler. "O zaman sen falanca âlimdi, ben ona uydum" desen, bu sefer sana: "Falanca hiç kimsenin demediği bir şeyi tek başına

söyledi, dünyada bunu söyleyen âlimler yoktu. Sen niye cemaatlerin görüşünü aramadın. Âyet okuyor diye bir kişinin lafıyla yetindin ve sapıttın, helak oldun" derler.

Şimdi millet mealleri ezberlemiş, rakamları kafadan ezberlemiş, câhil cuhela adam, tefsir, hadis, fıkıh hiçbir şey bilmez, Türkçe meallerden bile kalkıp konuşmaya başlıyor. *Velev ki Arapçasını okusun, buna kanabilir miyiz? Yine kanamayız. Çünkü bu âyet farzlar hakkında değilken, o sana yanlış*

söylüyor. Kıyamet alametleri bahsinde ahir zamanda neler olacak faslındaki bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bunu beyan etmiştir. **"Kıyamet yaklaştığı vakit cehennem kapılarında davet (çağrı) yapanlar olacak. Bunlar Cehennem kapısında duracak, 'Bana gel, bana gel' diye çağıracaklar. Bunlar bizim milletimizden olacak ve bizim lisanımızla konuşacaklar."** Şimdi bu cehennem kapılarındaki çağırıcılar kimdir, siz zannediyorsunuz ki içkiye ça-

ğırınlar, kumara teşvik edenler, zina reklamı yapanlar, siz şimdi öyle zannettiniz. Halbuki Kâinatın Efendisi (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **"Âyet-hadis okuyarak, 'Allâh ve Rasûlü şöyle buyurdu' diyerek sizi cehenneme çağırınlar olacak"** buyuruyor. Şu anda bol miktarda bulunan hoca müsveddelerinin yaptığı gibi. Sahâbe-i kiram **"Yâ Rasûlallâh! Bu cehennem kapılarındaki davetçileri bize biraz tanıtır mısınız ki biz bunlara kanmayalım, kim bunlar?"** deyince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **"Onlar bizim gibi ilim ehli geçinenlerden olacak. Ey benim ashabım! Siz nasıl âyet-hadis okuyorsunuz, dine davet ediyorsunuz, onlar da sizin kıyafetinizde olacak, 'Ben tefsirden konuşuyorum, şu âyeti okuyorum' diye sizin dilinizle konuşacaklar ama sizi cehenneme çağıracaklar"** buyuruyor.

İşte ey gençler! Yaşlı efendiler! Kıymetli efendiler, tekrar tekrar sizi uyarıyorum, vasiyet ediyorum. Allâh rızası için duyuruyorum! Dininiz hakkında müsamahakâr olmayın. Rastgelenden ilim almayın, önüne geleni dinlemeyin, okumayın. Mutlaka güvenilir, ilmiyle amel eden Rabbânî insanlardan İslâm'ı öğrenin, bu hususta tekitle tekrar tekrar size nasihatler ediyorum.

Allâh-u Te'âlâ ve Tekad-des Hazretleri bir âyeti kerîmesinde ne buyuruyor: "Kur'anı Kerim âyetleri iki kısımdır. Muhkem âyetler var, müteşâbih âyetler var. Muhkem olanlar Kitab'ın aslıdır, esasıdır. Ama müteşâbih âyetler yani manasını birçoklarının anlayamayacağı bir çok manaya ihtimali olan âyetler var. Bunlar ne

yaparlar? Bazı insanların hatta özellikle hocaların sapıtmasına sebep olurlar. Hâlis akıl sâhipleri, akli kemale ermiş, îmanda kâmil olan kullar bunlara inanırlar. Fakat bazı karıştırıcılar, sapıklar, saptırıcılar, ne yaparlar, o âyetlerin peşine düşerler. Güya manasını çözelim derken dertleri fitne aramak olur. “Bak bu âyette şöyle diyor, şu âyette böyle diyor” diyerek çelişkili işler çıkararak insanları şüpheye düşürürler. Onun için **Allâh-u Te’âlâ** âyetin sonunda Kur’ân’da böyle iki sınıf âyet olduğunu ve sapıtıcıların mütesâbih âyetlerin peşine düşenler olduğunu beyan ettikten sonra “Bu ilimleri ancak akli, batıldan, bozuk şeylerden süzölmüş, duru kalmış hâlis akıl sahipleri iyice düşünür de anlayabilirler” buyuruyor. Peki kimdir onlar? “Şu duayı yapanlardır” diye peşindeki âyet-i kerîmede bize bir dua öğretiyor. -*Efendi babamız Ali Haydar Efendi Hazretleri de Mahmut Efendi Hazretleri’ne “Bu duayı çok oku” buyurmuştu ki, her namazdan sonra yani farzların sonunda selamdan önce Efendi Hazretlerinin bu duayı okuduğuna ben şâhid olurum-*

Bu duada ne deniyor.

« رَبَّنَا لَا تُرِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ

هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ

رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ »

“Ya Rabbi bizi hidâyete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırma, bize tarafından rahmetini bahşeyle! Bolca karşılıksız bağış yapan ancak sensin” deniyor.

Şimdi biz hidâyete erdik mi? Elhamdülillah erdik. Yani biz şu an sapıtmış durumda mıyız? Değiliz Elhamdülillah. Biz Ehl-i Sünnet îtikadı ve

ameli üzereyiz. Ama hidâyete eriştirildikten sonra kalplerimizin kaydırılmamasını istiyoruz. İşte bu dua bu âyet-i kerîmeden sonra geliyor. **Ebû Bekr-i Sıddık** (*Radyallâhu Anh*) akşam namazı kıldığı zaman üçüncü rekatta Fatihâ’yı okuduktan sonra rukûa inmeden evvel bu âyeti kerîmeyi okurdu.

Şimdi **Hazret-i Sıddık** gibi İlk Müslüman olan, Kur’ân ve Sünette zikredilen bütün duaları bilen, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i yolculukta olsun, ikâmette olsun, her yerde her zaman hiç bırakmamış en yakın arkadaşı olan bir zat bunca dualar içinde hangi duayı seçmiş. Hepsini bilirken sade bu duayı seçmiş. Niçin bu duayı seçmiş “Şu anda hidâyetteyim ama sonumun ne olacağı belli değil” diye düşündüğünden. En önemli dua bu dua ki “İmanım selamette kalsın, mahfuz kalsın, kalbim kaymasın diye” o kadar dua varken bunu seçmiş. En mühim mesele ne? Sonsuz âhiret. Peki, sonsuz âhirette en mühim mesele ne? Ehl-i Sünnet îtikadı üzere doğru Müslüman olarak ölebilmek.

Dünya öyle de geçer, böyle de geçer. Ama sonsuz hayat, iman üzere doğru İslâm üzere ölmeye bağlı. Onun için de bir dua bir yerde yapılacaksa hangi dua tercih edilmeli? “Ya Rabbi kalplerimizi kaydırma” duası tercih edilmeli. **Hazret-i Sıddık** cennetle müjdelendi. Yine ne diyor? “Hidâyete erdikten sonra kalplerimizi kaydırma.” İnsan âyetle hadislerle meşgul olurken bile, İslâmî bir kitap okurken bile, dinden, âyetten hadisten bahseden hocayı dinlerken bile dinden imandan çıkabilir. Ve bu gün çokları çıkmaktadır. Onlar hocayı âyet hadis okuyor diye din adına dinlemektedir. Ama o onlara kadere imanı, şunu bunu inkar ettir-

mektedir. Hem de âyet hadis okuyarak. Böylece Rabbimizden diliyoruz, **Allâh-u Te’âlâ** imanlarımızı muhafaza eylesin, kalplerimizi kaydırmamasın.

Sizinle olan sohbetimi faydalı ilim hakkında birkaç kelimeyle bitireyim. **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bize **Allâh**’tan ilmi nâfi’, faydalı ilim istememizi ve faydasız ilimden sığınmamızı emretti. Demek üç türlü ilim var. Bir fayda veren ilim var, bir de zarar veren ilim var, bir de fayda ve zarar vermeyen ilimler var. Yani mübah şeyleri bilmek yani helal harama girmeyen serbest şeyleri bilmekte tabî ki fayda ve zarar söz konusu olmaz. Faydalı ilim hangisidir? Seni **Allâh**’a yaklaştıran, **Allâh**’a karşı saygını artıran, seni manen yukarı doğru kaldıran ilimdir. **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) her gün sabah namazını kıldıktan sonra, namazın ardından şu duayı yapardı. Ezberlerseniz bu duayı iyi olur.

« اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا

وَرِزْقًا طَيِّبًا وَعَمَلًا مُتَّقِبًا. »

“Ya Rab! Ben Senden fayda veren ilim isterim. Yani faydasız ilimden Sana sığınırım” demek. Başka hadis-i şerifte de “Fayda vermeyen ilimden Sana sığınırım” buyuruluyor. Daha ne isterim “Temiz rızık” yani sabah namazından sonra insanlar işe gidiyor ya onun için helal rızık istemek uygun oluyor. Bir de ne isterim “Kabul olunmuş amel” isterim. İşte bu duayı yapan o gün en azından beş vakit namaz kılacağı için amelleri de kabul olur inşaallah.

İşte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) her gün sabah namazından sonra böyle istemiş, bize de istememizi emretmiş. Yine böylece **Abdullah ibn-i Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ) secde yaptığı zaman yani namaz secdesi değil de, secde âyeti okununca yapılan secdede

« اَللّٰهُمَّ لَكَ سَجَدَ سَوَادِي وَبِكَ اَمَنْ »

فَوَادِي: «

“**Yâ Rabbi! Benim bu kahraltım yani cismim, bedenim Senin için secdeye kapandı. Ama bu benim sadece kalıbımla, cismim ve bedenimle sınırlı değil, benim özüm ve özetim olan kalbim de Sana inandı**” diye duada bulunurdu.

Yani buraya küt diye vücudumu düşürmedim aşağıya. Kalbimde iman var, işte gönülümdeki iman Senin âyetini, secde emrini okuduğum zaman beni secdeye indirdi. Peki bunu niye baştan söylüyor? İlerdeki duaya hazırlık olsun diye! Peşinden ne istiyor?

« اَللّٰهُمَّ اَرْزُقْنِيْ عِلْمًا يَنْفَعُنِيْ »

وَ عَمَلًا يَّرْفَعُنِيْ. «

“**Yâ Rabbi! Bana öyle bir ilim ver ki bana fayda**

versin. Öyle de bir amel nasip et ki beni yukarı doğru kaldırsın.” Yani mânevî makamlarda beni Sana yaklaştırsın. Bu da secdede yapılması sünnette vârid olan dualardandır.

Şimdi fayda veren ilim neymiş? Bizi **Allâh**'a yaklaştıracak **Mevlâ**'nın razı olduğu ilim. Zarar veren ilim neymiş? Sen zannetme ki zarar veren ilimler günahlar hakkındaki ilimlerdir. Tabi günahlar hakkındaki ilimler zararlıdır ama bir insan hâfiz olur, âyetleri ezberler, hadisleri ezberler, sonra onlarla milleti saptırmaya çıkar. Bunun ilmi de nedir? Esas zarar veren ilim budur. Öyle bir ilim ki **Allâh-u Te'âlâ**'nın “Var” dediğine yok diyor. **Allâh-u Te'âlâ**'nın “Yok” dediğine var diyor.

Mesela **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) “**Ben hayırlı kadının câmiye girmesini helal etmiyorum**” buyuruyor. Bir hoca, çıkıyor bütün milletin dinlediği, kıymet verdiği adam ne diyor? “Hayırlı kadın câmiye girer” diyor. Ben de “Böyle diyorum” diyor. Ne oldu şimdi, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in “giremez” dediğine hoca “girer” dedi. Ne oldu bu hoca şimdi, zararlı ilim sahibi oldu. Bundan ilim alan ne oldu, büyük bir zarara uğradı. Bu birkaç milyarlık bir zarar değil, dîni gidi-

yor, îmanı gidiyor, îtikad binası çöküyor onun. Âhirette mahvolacak. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in inkâr ettiğini ispat ediyor. **Allâh**'ın ispat ettiğini inkâr ediyor. Yani **Allâh-u Te'âlâ** “Hac aylardır” buyuruyorsa bunu ihram için söylüyor, o ise “Arafat'a istediğin gün çık” diyor. Buna inanan ne olur şimdi. Onun için bu zararlı ilim hendesecilerde, ziraatçilerde değil, âyet-hadis okuyan ilahiyatçı hocalarda bol miktarda bulunan ilimdir. İşte bunlardan sakınmak lazım ki **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in buyurduğu faydalı ilmi isteyenlerden olalım, zararlı ilimlerden ve sahiplerinden sakınanlardan olalım inşa-allâh.

MUHAMMED AVVAME HOCA DUALARDA BULUNDU

CÜBBELİ AHMET HOCA: Muhammed

Avvame Hoca size dualarda bulundu, hepinize teşekkür ediyor “**Allâh** hayırla mükâfatlandır-sın, **Allâh**'a kavuşuncaya kadar İslam üzere, Ehl-i Sünnet îtikadı üzere yaşamayı nasip eylesin” diye kısa da olsa çok kıymetli dualar yaptı. Misafirin duası reddolmaz, hem de böyle bir âlimin! **Allâh** hepinizi buradan dünya ve âhireti mamur olarak çıkanlardan eylesin. ÂMİN!

Tekzîp

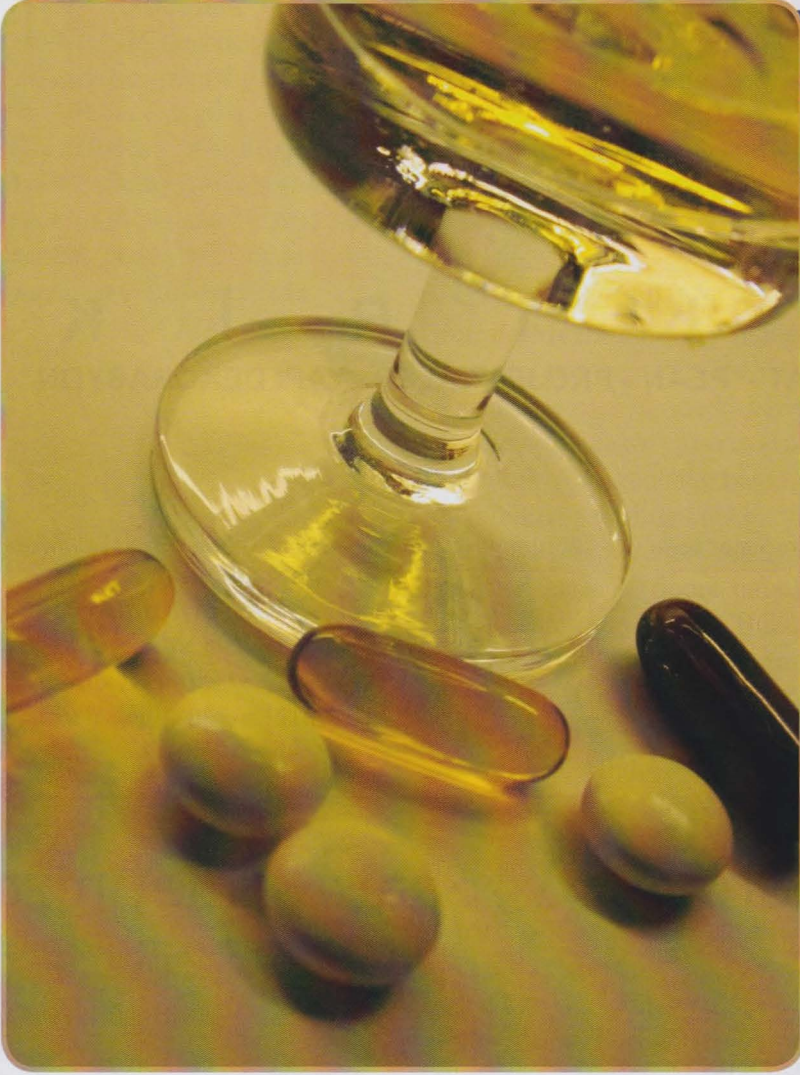
Ağustos 2009 tarihli Arifan dergisinde “Üstâdımız Hazretlerini Medîne-i Münevvere’de Ziyârete Gelen Zevât-ı Kiram” başlığı altında 27. sayfanın son paragrafı ile 29. sayfa arasında kaleme aldığım konular Efendi Hazretleri’ni ziyârete gelen bâzı ulemâ tarafından beyan edilmişken, sehven Mekkeli Muhaddis Muhammed Tâhir Efendi’ye nispet edilmiştir.

Bu hatâdan dolayı Muhammed Tâhir Efendi’den özür dilerim.

Ahmet Mahmut Ünlü
Cübbeli Hocaefendi

BATI İFLÂSIN
EŞİĞİNDE!

Kadir MISIROĞLU

Buhûrunun şiddetinden dolayı gâib ve zâtî gerçeği hakkıyla ancak kendisine mâlum olan Cenab-ı Hakk, Âlemleri yoktan ve belli bir maksatla yaratmıştır. Bu da ins-ü cinn'e (insanlar ve cinlere) bahşettiği idrak ve ihata nisbetinde, âsârî (eserleri) ile bilinmeyi ve bu keyfiyetin tabii ve zaruri bir neticesi olarak, iman ve ibâdetle tekrim olunmayı murad eylemiş bulunmasıdır.

Varlığın «mutlak»ı kendisine münhasır olan Cenab-ı Hakk, bu maksadla esmâ-yı ilâhiyesinde üç ayrı tecelli sahası halk eylemiştir. İnsan, Kur'an ve Kâinat.. Bu sebeple ortaya âdeta hâşâ bir «teslis» çıkıvermiştir. Mutlak varlığın bize yani insan idrakine göre, fiilî ve fakat izafisi Kâinat..

Nazarisi Kur'an!... Zübdesi (özü, tohumu) ise insandır. Bu sebeptendir ki; muhalledat-ı islâmiyede (İslâm klâsik eserlerinde) insandan çoğu kere «zübde-i âlem» (âlemin özü, çekirdeği, tohumu) tabiriyle bahsedilmiştir. Onun, «yaş-kuru» ne varsa hepsini muhtevi bulunduğu inandığımız Kur'an-ı Kerim'e nisbeti ise, en güzel ifâdesini «**İnsan ve Kur'an ikiz, eş manalıdırlar!..**» mealindeki hadis-i şerifte bulmuştur. Beşerin «**ah-sen-i takvim**» üzere (en güzel bir surette) yaratılmış olmasına dâir kur'anî beyanın temas eylediği gerçek işte budur!

Bu demektir ki; mana ve hatta madde olarak bu âlemde var olan her şey insanda mevcuttur. Ancak -belki- mürekkeb ve mütekâmil şekilleriyle değil, hıl-

kî (yaratılıştan) olan saf ve mücerred (yalın) halleriyle... Mese-lâ Kâinat'ta kaç madde-yi asliye (element) mevcut ise, bunların en asgariden de olsa, her insanda mevcudiyeti mutlaktır. Madde yani kemmî varlıklar böyle olursa, keyfiyetleri hesap edip anlamak güç olmasa gerektir.

İnsan, bu fitrî yapısı sebebiyle hayra da şerre de, hüsne (güzelliğe) de kubha (çirkinliğe) da mütemayil ve müsteiddir. Bu sebeptendir ki, hayat ve şahsiyyetinin makarrı (karar kıldığı, yerleştiği yer) «**esfel-i sâfilîn**» (aşağuların aşağısı) ile «**âlâ-yı illiyyîn**» (yücelerin yücresi) arasında muayyen bir nokta olur. Bu noktanın gerçekleşmesinde, fitrî sermâye üzerindeki harici ve mukteseb (sonradan kazanılmış) müessirler rol oynarlar. Bunlar müsbetse, ferdin şahsiyyet ibresi, âlâ-yı illiyyîn'e, aksi takdirde esfel-i sâfilîn'e doğru kayar. Şahsiyyet, çatışan veya birleşen fitrî ve müktesep müessirlerin tesir, kuvvet ve şiddetine izafeten ortaya çıkan bir hattı munfasıl üzerinde karar kılar. Yani bütün bu tesirlerin -tâbir caizse- bir nevi muhassasalasıdır. Ağır basan fitrî veya mukteseb müessir veya müessirler, şahsiyyete hâkim olan muhtevayı tâyin ederler. Bu durumda bir kısım vasıf ve hususiyetler fevkalâde bir sebebin tahriki vâki oluncaya kadar, meknuz (saklı) kalır. Varlıkları farkedilemeye-

cek derecede -adeta- silinirler. Hakikatte ise, şahsiyetin derinliklerine doğru çekilirler.

Topluluklar da aynen fertler gibidir. Onların da -tâbir caizse- müşterek bir şahsiyetleri vardır ki, fertlerinkine muvazi ve müşâbih (benzer) bir teşahhus (şahsiyetlenme) seyri takib ederler.

Ferdin şahsiyeti, nasıl, kendisini «**takdim**» maksadı taşıyan fiillerinden ziyade, asıl, hasbi, ivaz ve garezden uzak, kabîlî (önceden) bir hesaba bağlı olmaksızın gerçekleşen beşerî tavır, tehassüs (duygulanma) ve tefekküründe tezahür ederse, cemiyetler de aynen öyledir. Onların da mâ'şerî (toplumsal) vicdanı aksettiren ve dolayısıyla içtimâî (sosyal) şahsiyeti ifade ve izhar eden tavırları vardır. Bunlar müşterek buğz ve muhabbetlerde sûtresiz (örtüsüz, hesapsız) bir şekilde ortaya çıkarlar.

Batıyı taklide yöneldiğimiz günden bu yana, insanımızın selim fitratı ve ruhî muvâzenesi üzerinde öylesine menfi ve bâtil tesirler câri olmuştur ki; bu günkü topluluğumuzun müşterek tefekkür ve tahassüsünden bahsetmeye -adeta- imkân kalmamıştır. Arka arkaya gelen ve tarihî devamlılık şuurumuza herbiri diğerinden daha ağır darbeler indiren inkılâb hareketlerine teslim olup, onların icabınca yol tutanlarla, aslî hüviyetini muhafaza gayret ve mücâdelesini içinde bulunanlar olmak üzere, milletimiz birbirleriyle kabil-i te'lif olmayan yan yana fakat ayrı iki topluluk hüviyeti arz etmektedir. Bu iki topluluk veya iki şahsiyet arasındaki farklılığın vücûda getirdiği düalizmi (iki vecheliliği) bütün müşterek içtimâî davranışlarda -hemen daima- yan yana görmek mümkündür.

Çarpışan ve çatışan bu iki hüviyetten uzun asırlar ve tarihî tecrübeler sonunda tekevün ve teşekkül etmiş bulunan dünya görüşümüze ma'kes olanı, umumiyetle resmî tavır ve müesseselerde temsil hakkına sahip değildir. Bu temsil hak, selâhiyet ve imkânı, ikinci ve iğreti şahsiyetin eline geçmiş bulunmaktadır.

Bu sebepledir ki, milletimiz namına bütün Cihan'a karşı ortaya konulan resmî tavırların kaahir ekseriyeti, amme vicdanının tasvibine mazhar olmaktadır. Bununla beraber bu sakat tavırların âmil ve faileri, hareketlerini millet namına göstermekte bir hayli mahirdirler. Bunlar bir avuç azınlığın mümessili buldukları hususundaki çıplak gerçeği setrederek adına «demokrasi» denilen ve güya halk ekseriyetinin hissiyatına tâbi olmayı esas alan idarî sistemi de çoktan güdümlü bir hale getirmişlerdir.

Değişen dünya ticâret yolları, Amerika'nın keşfi ve nihayet buharlı motorun icadıyla batıda filizlenmeye başlayan sanayi hamlesine -gizli düşman faaliyeti sebebiyle- zamanında ve gereği gibi ayak uyduramamak yüzünden idarecilerimizde asırlardan beri mevcut olan «**üstünlük duygusu**» yerini gitgide her gün biraz daha katmerleşen «**aşağılık duygusu**»na bırakmış ve böylece Batı Alemi'nin taklid ve takibi yolu açılmıştır. Bu yolda ilk resmî hamle «Tanzimat» ise de, Kemalizm O'nun en Kâmil zirvesini teşkil ettiği cihetle batılılaşmaya alem (sembol, isim), olagelmiş ve bu sakim (ağır yanlış) dava ülkemizi «**Avrupa Birliği**»nin kapısında reddedilmiş mahkûm bir dilenci mevkiine kadar sukut ettirmiştir.

Batının bugün ulaştığı müte-reddî noktayı görmemezlikten gelinmekte, sırf ortadaki zahîr

sınai güce dikkat edilmektedir. Hakikatte batı bu kuvvet tezahürüne rağmen, kendisini yok edecek bin-bir zaafı gitgide dehâmeleştirerek ölüm ve iflâs yolunda ilerlemektedir. Zira maddî ve nefsânî iştihaları kabartan sınaî ve iktisadî kalkınma ile birlikte ahlâk ve maneviyat muhafaza edilememiş ve içten çürüme, nihayet tehlike çanlarının alabildiğine çalmasına müncer olmuştur.

Gerçekten bugün Batı şehir ve kasabalarının sokaklarını dolduran milyonlarca hippî, bu âlemin varacağı iflâs noktasının habercileridir. Saçlarını boyatan, elbiselerini kasden yırtan, maddî medeniyetin bütün kaideleriyle istihza edercesine sefil bir yaşayışı güya bayraklaştıran bu gençlik topluluğunun her an kalabalıklaşması, hiçbir surette önlenememektedir. İhmale uğrayan ruhî talepler sebebiyle dehşetli bir buhrana sürüklenen bu insanlar, Batı'nın kuru, mânevîyatsız terakkisini protesto eden bir görünüm arz etmekte ve bir arayışı ifâde etmektedirler. Lâkin aradıkları nedir ve onu nasıl bulacaklardır?!.. İşte bu noktada gerçek bir irşad hareketi ve rehber kadrodan mahrum bulunan Batı Gençliği'nin buhranı gitgide büyümekte ve bu buhran bütün cemiyeti kuşatmak istidadı arz etmektedir.

Gerçekten bugün Batı'da sadece bir Almanya misali üzerinde durulursa, şu korkunç tablo ile karşı karşıya gelinir: Bu ülkede;

750.000 alkolik insan mevcuttur. Bunlar içmeden yaşayamaz ve çalışamazlar.

5.000.000 kişi, alkolikliğin sınırına dayanmış bulunmaktadır.

Her yıl, eroinen ölen gençlerin sayısı 20.000'dir. Geride kendilerine ancak iki senelik bir yaşama şansı tanınan 80.000 eroinman daha vardır. 3 milyon erkek alkolizm sonucu iktidarsızlık illetine yakalanmıştır.

Bütün bunların neticesi olarak Alman nüfusu senede bir milyondan ziyade eksilmektedir.

Yalnız Almanya'da değil bütün Avrupa'da din sadece bir formalite haline gelmiştir. Din adamları halkı irşad yerine, her rezilliği alkışlayan birer menfaat şebekesinden ibarettir. Batı ise, temelinde manevî sukut yatan bu hastalıklara sadece madde ile çâre aramakta ve fâidesiz çırpışlar içinde görünmektedir.

Hal böyleyken bizim idarecilerimiz bu sefalet âlemine düşmüş 10 milyon insanını² nasıl kurtarıp koruyacağını düşünecek yerde,

vatandaki 75 milyonu da aynı tehlikeye mâruz kılmak demek olan Avrupa Birliği'ne girmek gayreti peşinde koşmakta ve Batı'nın iflasını görmemek için deve kuşu gibi başını kumlara gömmektedir.

Hiç şüphesiz İslâm'a duydukları nefretin bir neticesi olarak Batı Alemi'ni başına tac etmek isteyen, milletimize yabancılaşmış bir kısım idarecilerimiz, iki türlü sukut-i hayale uğrayacaktır. Bunlardan biri, milletin kendi orjinal şahsiyetine dönüş haleti demek olan İslâmî uyanış karşısındaki acziyyet ve teslimiyetleri, ikincisi de Batı'nın -milletimizin müslüman oluşunu dikkate alarak- vâkî müracatı mutlak bir surette redderek Türkiye'yi aralarına asla kabul etmemeleridir!

Veyl!... o Batıcı Türkiye idarecilerine ki, çatırdayıp yıkılan Rus-

ya gibi materyalist Avrupa'nın da çok yakında kendi içinden infilâkine şahid olunacağından habersiz bulunmakta ve karşılaşacakları hüsrânın dehşetini artıracak bir tarzda dolu dizgin «müflis Batı»nın ardında koşmaktadırlar!

Dipnot: 2-Burada bizim Almanya'daki Türkler için onların «on milyon» olduklarını söylememizin mesnedsiz ve ezbere söylenilmiş olduğu sanılmamalıdır. Türk ve Alman resmî ağızlan her zaman «iki milyon» dan bahsetmektedir. Fakat bu asla doğru olamaz!.. Zira Türk idarecileri için «insan» en kıymetsiz bir şeydir. Hiç bir nüfûs sayımında yurt dışındaki insanımız sayılmadığı gibi, Konsolosluklara bir sandık yerleştirilerek adamların rey vermeleri bile düşünlmemiştir.

Almanlar ise, iç bünyeyi sarsan yabancı düşmanlığından korktukları için bu sayıyı kasden az göstermektedirler. Halbuki elimizde 1968 yılına âid Frankfurt Ticaret Odası'nca yayınlanmış bir istatistik vardır. Bunda Almanya'daki Türkler çalışan işçi olarak 870 bin kişi olarak gösterilmekte bunların aileleri ve çocukları ile birlikte yakînen birbuçuk milyon oldukları bildirilmektedir. Türklerin her yıl üçyüz bin kişi artmakta olduklarını da söyleyen kendileridir. Almanya'da saatte «onüç» Türk çocuğu doğduğunu yazan da yine kendileridir!.. O halde «iki milyon» sözü doğru olamaz!..(-Dikkat: Bu yazı 1990'da kaleme alınmıştır.)

Arifan Dergisinden Okurlarına Fırsat.

Cübbeli Ahmet Hoca'nın **20** Eşsiz Eserine Sadece **90,- TL**'ye Sahip Olabilirsiniz.
Üstelik Hiç Bir Ulaşım Bedeli Ödemeden.

90,- TL

Sipariş Hattı: 0212

534 00 25

VEDA HUTBESİ

Mehmet TALÛ

Hamd-ü sena sadece AL-LAH Teâlâ'ya mahsustur. Biz de O'na hamd ederiz. O'ndan yardım dileriz. Bizi affetmesini niyaz ederiz. O'na tevbe ederiz. Nefislerimizin şerlerinden, yaptıklarımızın kötülüklerinden AL-LAH Teâlâ'ya sığınırız. Hidayete gideceklerini bildiği için ALLAH Teâlâ'nın hidayete erdirdiğini, hiçbir kimse saptıramaz. Yine sapacağını bildiği için saptırdığını da hiçbir kimse hidayete erdiremez. ALLAH Teâlâ'dan başka hiçbir ilâh olmadığına, ALLAH Teâlâ'nın birliğine ve ALLAH Teâlâ'nın kulu ve peygamberi olduğuma şehadet ederim.

Ey ALLAH Teâlâ'nın kulları! Sizlere ALLAH Teâlâ'dan korkmayı tavsiye ederim. Sizleri ALLAH Teâlâ'ya itaat etmeye teşvik ederim. Böylece en hayırlı şeyle başlamış olurum.

Bundan sonra:

Ey insanlar! Sözümü iyi dinleyin. Sizleri aydınlatayım. Hac menâsikini yani yapılışına ilişkin uygulama, fiil ve davranışlarını Benden alınız. Ben bu haccımdan sonra hac yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Belki bu seneden sonra bir daha sizinle burada buluşamayacağım. Bu nasihatlerimi, burada bulunan bulunmayana ulaştırırsın.

Ey insanlar! Bugünün hangi gün olduğunu, bu ayın hangi ay olduğunu ve bu beldenin hangi belde olduğunu biliyor musunuz? Orada bulunan sahabe:

Bütün okuyucularımı, şu anda şu satırları yazdığım, dünyanın en şerefli beldesi Mekte-i Mükerrreme'den, Kabe-i Muazzama'dan kalbi muhabbetlerimle selamlıyorum. Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Arafat'a varınca, kıyamete kadar insanlığa ışık tutacak bir çeşit **"İnsan hakları beyannâmesi"** niteliğinde olan meşhur Veda Hutbesi'ni burada okumuştur. Bu veda haccından bir yıl önce nazil olan Tevbe sûresinde: **Müşriklerin pis olduğu ve bu yıldan sonra Mescid-i Haram'a yaklaşma-**

malari' emredildiği için, Veda Hacci'nda Mekke-i Mükerreme'de sadece Müslümanlar vardı. Hutbeyi de yalnızca Müslümanlar dinlemişti. Arafat'ta yüz binin üzerindeki hacıya hitaben bir hutbe okuyan Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), sesinin bütün hacılar tarafından işitilmesi için belli mesafelerde gür sesli sahabelerden bazılarını görevlendirdi. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sözlerini tekrar eden bu kişiler, hutbenin bütün hacılar tarafından duyulmasını sağlıyorlardı. Devesi Kusva'nın sırtında olduğu halde Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)şu hutbeyi okudu:

Bismillâhirrahmanirrahim.

1- Tevbe sûresi:28

- Bu belde mukaddes bir belde, bu ay mukaddes bir ay, bugün de mukaddes bir gündür, diye cevap verdiler.

Ey insanlar! Bu günleriniz nasıl mukaddes bir gün, bu aylarınız nasıl mukaddes bir ay ve bu beldeniz Mekke-i Mükerrede nasıl mukaddes bir belde ise Rabbinize kavuşuncaya kadar canlarınız, mallarınız da öylece mukaddesdir ve birbirinize haramdır.

Ey insanlar! Bilin ki herkes cinayetinden bizzat kendisi sorumludur. Cinayet işleyen kendine karşı cinayet işlemiş sayılır. Hiçbir babanın cinayetinden oğlu sorumlu tutulmaz. Binaenaleyh çocuk babasına karşı cinayet işlemesin. Baba da çocuğuna karşı cinayet işlemesin. Haberiniz olsun ki! Müslüman, Müslümanın kardeşidir.

Ey insanlar! Kimin yanında bir emanet varsa onu sahibine versin. Borç mutlaka yerine verilecek, ödenecek; kiralanan şey de sahibine iade edilecektir. Kefil, tazminatla mükelleftir. Cahiliyet devrine ait her çeşit faiz kaldırılmıştır. İlk kaldırdığım faiz, Abdülmuttalib'in oğlu Amcam Abbas'ın faizi idi. Fakat sizin için asıl anaparayı alma hakkı vardır. Böylece ne kimseye zulmetmiş olursunuz, ne de zulmedilmiş olursunuz. ALLAH Teâlâ, faiz yoktur diye hükmetti. İyi bilin ki cahiliye adetlerinden her şey şu iki ayağımın altındadır.

Ey ashabım! Cahiliyyet devrinde güdülen kan davaları da kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk kan davası; Abdülmuttalib'in torunu Rabiâtül-Haris'in oğlu Amir'in kan davasıdır. Cahiliyyet devrinde kalan bütün örf ve adetler kaldırılmıştır. Ancak Kâbe'ye dair hizmet işleri ve hacca gelenlere su vermek adetleri baki-dir. Kasten öldüren kısas edilecektir. Sopa ve taşla öldürülen ise kasten öldürülmüşe benzer. Sopa ve taşla öldürülenin yüz deve diyet hakkı vardır. Bunu artıran cahiliyyet devrinin insanı gibidir. Zulmetmeyiniz, zulmetmeyiniz, zulme uğramayınız!

Ey insanlar! Artık şeytan bu topraklarınızda kendisine tapılmaktan ümidini kesmiştir. Fakat tapılmanın dışında basit gördüğünüz amellerinizde şeytana uymanız onu memnun kılacaktır. Dininizi muhafaza hususunda ondan çok sakınınız.

Ey insanlar! Kadınların haklarına riayet etmenizi ve bu hususta ALLAH Teâlâ'dan korkmanızı tavsiye ederim. Çünkü onlar, emriniz altındadır. Sizin üzerinde kadınlarınızın ve kadınlarınız üzerinde de sizin karşılıklı haklarınız vardır. Kadınlarınızın

üzerinde olan sizin haklarınız şunlardır: Kadınlarınızın: Aile yatağına sizden başka hiçbir kimseyi ayak bastırmamaları, izniniz olmadan sevmediğiniz hiçbir kimseyi evlerinize almamaları, fuhuş ve rezalette bulunmamalarıdır. Şayet kadınlar bu yasaklananlardan birini yaparlarsa, ALLAH

Teâlâ, siz erkeklerle kadınları hafif bir şekilde dövmenize, onları yataklarında yalnız bırakmanıza ve evlenmelerine mani olmanıza izin vermiştir. Şayet kadınlar bu fena hallerinden vazgeçer size itaatte bulunurlarsa, üzerinizde onların hakkı şudur: Kadınlarınızın rızkını ve mutad olan giyim eşyasını temin etmektir.

Kadınlar sizin yanınızda yardımcılarıdır. Bir şeye malik değildirler. Siz kadınları ALLAH Teâlâ'nın emaneti olarak aldınız. Onları ALLAH Teâlâ'nın emriyle kendilerinize hanım edindiniz. Kadınlar hakkında ALLAH Teâlâ'dan korkun, onlara karşı merhametli davranın, hayrı tavsiye edin. Hiçbir kadın erkeğinin izni olmaksızın evinden birşey harcamaz. Ashaptan bazıları "yemek de mi veremez?" deyince, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: "Yemek insanların en değerli malıdır."

Ey insanlar! Mü'minler ancak kardeşlerdir. Bir Müslümana, Müslüman kardeşinin malından hiçbir şey helal değildir. Ancak isteyerek verdiği helâldir. Haksızlık da yapmayın. Haksızlığa da boyun eğmeyin.

Ey ashabım! Nefsinize de zulmetmeyiniz. Nefsinizin de üzerinizde hakkı vardır.

Ey ashabım! Benden sonra kâfirler gibi olmayın. Birbirinizin boynunu vurmeyin. Ben sizlere ALLAH Teâlâ'nın kitabını ve Peygamberinin sünnetini bıraktım. Onlara sarıldığınız müddetçe asla doğru yoldan şaşmayacaksınız.

Ey İnsanlar! Rabbiniz birdir. Hepiniz Hz. Âdem (Aleyhisselam)'ın çocuklarıdır. Hz. Âdem (Aleyhisselam) ise topraktır. ALLAH Teâlâ katında en hayırlı ve kıymetli olanınız en çok takva sahibi olanınızdır. Şüphesiz ki ALLAH Teâlâ çok iyi bilen ve her şeyden haberdar olandır. İyi bilin ki, arabın arab olmayana; arab olmayanın arap olana, sarı ırktan olanların zencilere, zencilerin de sarı ırktan olanlara üstünlüğü ancak takva iledir.

Ey insanlar! ALLAH Teâlâ'dan korkun, halife olarak başınıza burnu, kulağı kesik bir köle dahi seçilmiş olsa, ALLAH Teâlâ'nın kitabıyla hükmettiği müddetçe onu dinleyin ve ona itaat edin.

Ey insanlar! ALLAH Teâlâ'dan korkun beş vakit namazınızı kılin, Ramazan ayındaki oruçlarınızı tutun, mallarınızın zekâtını verin, amirlerinize itaat edin ki, Rabbinizin cennetine giresiniz.

Ey insanlar! Ben hepinizden önce Kevser Havzına varacağım. Sizin çokluğunuzla diğer ümmetlere karşı iftihar edeceğim. Benim yüzümü karartmayın. Ben birtakım insanları kurtaracağım. Bir takımları da benim kendilerini kurtarmamı isteyecekler. Ben Ya Rab! Bunlar benim ashabım, ashabcıklarım diyeceğim. ALLAH Teâlâ da: **"Senden sonra, onların neler yaptığını, sen bilmezsin."** buyuracak.

Ey insanlar! Cenab-ı Hak, her hak sahibine hakkını vermiştir. Her varisin, miras malından olan nasibini beyan etmiştir. Artık varise vasiyyet etmek caiz değildir. Varisin dışında olanlara vasiyyet ise, miras malının sadece üçte bir miktarına kadar caizdir. Çocuk kimin döşeginde doğmuş ise ona aittir. Zina eden için mahrumiyet vardır. Bunların hesapları ise ALLAH Teâlâ'ya aittir. Baba-

sından başkasını baba edinen veya efendisinden başkasını efendi edinene; ALLAH Teâlâ, melekler ve bütün insanlar lanet ederler. Böyle bir kişiden ne mal, ne de can fedakârlığı kabul edilir.

Ey insanlar! Aşırı gitmekten sakının. Geçmiş ümmetlerin mahvolmalarının sebebi: Dinde aşırı gitmeleriydi.

Ey insanlar! Yarın beni sizden soracaklar. Ne diyeceksiniz? Risaletimi tebliğ ettim mi? İlahi vazifemi yaptım mı? Bütün Ashab-ı Kiram:

- Evet, yemin ederiz, ALLAH Teâlâ'nın risaletini tebliğ ettin, vazifeni yaptın. Bize vasiyyet ve nasihatte bulundun. Böylece şehadette bulunuruz, dediler. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz mübarek şehadet parmağını göğse kaldırarak, sonra da cemaat üzerine çevirip indirerek:

"Şahit ol Ya Rab! Şahit ol Ya Rab! Şahit ol Ya Rab!" buyurdu.

Muhterem okuyucu!

İşte veda hutbesi... Kemâl ifadesi... Son Resûlün genel anlamda son nefesi... Alıcı bulunursa, Arafat semasında saklıdır O'nun sesi... Veda hutbesi... Son Peygamberin tüm insanlığa, son tavsiyesi... Dünyayı değiştiren sesi... İslâm'ın bir başka şeref abidesi... İnsan hakları beyanamesi...

Muhterem kardeşlerim!

Gelin beraber çözelim, Veda Hutbesinin son cümlesini:

"Tebliğ ettim mi?"

"Şahit ol yâ Rab! Şahit ol yâ Rab! Şahit ol yâ Rab!"

Bu sözler; Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, Peygamberlik hesabını veriydi. Çünkü O da sorumlu bir kişiydi.

"Andolsun ki, kendilerine peygamber gönderilenlere soracağız, peygamberlere de soracağız!"²

ALLAH Teâlâ'dan başka herkes için değişmeyen son. Sorumluluk!.. Sorumlulukta yüz aklı, ne mutluluk!.. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) yüz binlerin **"evet tebliğ ettin!"** şهادetiyle gitti Rabbisine... Ya biz Müslümanlar, ya bizler nasıl çıkacağız ALLAH Teâlâ katına? Düşünceler düşüncesi, bu muammayı çözmesi! Haydi Müslümanlar! İşte meseleler meselesi! Bence bu noktada düşünülür ve çözülür Veda Hutbesi...

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Arafat'ta okuduğu bu Veda hutbesi bir insan hakları belgesidir. Bu hutbe ile, insanlığın hayatında önemli bir değişim başlamış, insanlığın ufukunda yeni bir ışık doğmuştur. Artık haksızlığın ve geçici dünya ölçülerine dayalı ayrımcılığın yerini, adalet ve eşitlik almıştır. İnsanların ALLAH Teâlâ katında en değerlisi ve en hayırlısı: ALLAH Teâlâ'dan en çok korkan, O'na en bağlı olan, insanlara en faydalı olandır.

2- Araf sûresi:6

Bu sebeple Müslümanlar için bir çeşit **'insan hakları beyan-nâmesi'** niteliğinde olan Veda Hutbesi, aslında Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in duruşunun en açık göstergelerindendir. O gün, yüz bin kişiye hitap eden Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), hutbesinde hem kendi duruşunu, hem de Müslümanların duruşlarının nasıl olması gerektiğini deklare etmiştir. Şöyleki:

1- Müslümanların canları ve malları, içinde buldukları kutsal zaman ve mekan kadar saygın ve dokunulmazdır.

2- Kadınlar, ALLAH Teâlâ'nın emanetidir ve onların hakları, iffetleri ve ihtiyaçları konusunda bu sorumluluk bilinci ile hareket edilmelidir.

3- Kan davası ve faiz gibi cahiliye gelenekleri kaldırılmıştır.

4- Sapıklığa düşmemeleri ve sınıksız sarılmaları için Müslümanlara ALLAH Teâlâ'nın Kitabını ve kendi Sünnetini bırakmıştır.

Görüldüğü üzere insanlar arasındaki olumsuz ayrımcılıkların tamamen ortadan kaldırılması, temel insan haklarına ilişkin ilkeler, dünya ve ahiret mutluluğu için gerekli prensipler bu hutbede yer alan hususlardan bazılarıdır. Fakat bu hutbedeki en can alıcı nokta, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, Kur'ân-ı Kerim'i ve buna bağlı olarak kendi Sünnetini bize emanet olarak bıraktığını özellikle vurgulaması ve bunlara sarıldığımız takdirde yolumuzu şaşırmayacağımızı ifade etmiş olmasıdır.

İşte bu bakımdan değerli

kardeşlerim, burada, bu büyük günde, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in: **"Tebliğ ettim mi?"** sesine candan kulak vererek: **"Evet, ey ALLAH Teâlâ'nın elçisi, sen tebliğ ettin, tebliğ görevini yerine getirdin. Senin mesajın bize ulaştı. Bundan sonra bu mesajı taşımak bizim görevimiz."** diyerek bu mübarek meydan-dan İslâm'ın bu temel ilkelerinin savunucusu ve taraftarı olmak azmi ve kararlılığı içinde ayrılmalıyız ki, hac gibi ulvî bir ibadetin anlam ve gayesine ulaşmış olalım.

İşte bu kutlu yerde ve bu kutlu mekanda yanımıza alarak geri döneceğimiz en önemli hediye, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bu emaneti olacaktır.

Bu asırda Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i tanımaya ve O'nun güzel ahlakını, yolunu öğrenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. En güzel örnek olmasına rağmen, Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i hakkıyla ve yakından tanıyamadık. Sünnetini yeterince yaşayamıyoruz. Bunun ezikliği ve her şeyden önemlisi O'na layık bir ümmet olamamanın verdiği mahcubiyet içerisinde buradan O'nun örnek ahlâkını da alarak dönmeliyiz.

ALLAH Teâlâ ve Resûlü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimize itaat edeceğimize, bundan böyle bütün hayatımızda Resûl ile birlikte yol tutacağımıza, O'nu kendimize örnek edineceğimize dair söz vererek dönmeliyiz bu yolculuktan.

Cevat AKŞİT Hocaefendi

Arifan dergimizin bu ay ki konuğu; İlahiyat camiasının yüz akı şahsiyetlerinden olan, yurtiçi ve yurtdışında konferans ve seminerler vermiş, üç dil (Fransızca, İngilizce ve Arapça) bilen, Sakarya Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslam Hukuku Kürsüsü'nde Ana Bilim Dalı Başkanlığı yapmış, kendisini tv. lardan da gülen yüzü ve sade anlatımıyla tanıdığımız Prof. Dr. Cevat AKŞİT Hocaefendi.

Kendisiyle uzun ve tatlı bir sohbetimiz oldu. Özetleyerek sizlere arz ediyoruz.

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

ARİFAN: Cevat AKŞİT Hocaefendi kimdir?

Cevat AKŞİT: Ben Denizliliyim. Serinhisar'a bağlı Yatağan kasabasındam. 1938'liyim. Anadolu'ya ilk gelen gazi dervişlerden, Alperenlerden, Hacı Bektaş Veli'nin halifelerinden olan Yatağan Baba ismiyle anılan Osman Efendi diye bir zat kurmuş bizim köyü. Orta Asya'dan gelmiş, köye 40 km. mesafede Rumlarla savaşırken yaralanmış, dinlene dinlene yata yata geldiği için adı Yatağan baba kalmış. Yatağan baba bizim köye o zamanlardan medrese kurmuş, temel sağlam ama zamanla dejenere olmuş.

Bizim Anadolu'ya gelen insanlar Tasavvuf erbabı, zaten tasavvuf büyüklerimizin işareti üzere Anadolu'ya gelmişler. Ama o zamanki tasavvuf ilme dayalı tasavvuf, önce medrese kuruyorlar. Edepsiz ilim olmaz, sırf ilim işe yaramaz ikisi beraber olmalı. Yani sistemleri bu, çok sağlam temeller üzerine kurulmuş bir Anadolumuz var. İşte o zaman atılan İslâmi temeller, örf adet halinde halen yaşıyor.

Bizim dedelerimizin de medreseleri

vardı, kapandığında bin mevcutlu kapasitesi varmış. Burdur, Antalya, Aydın, Muğla, Denizli buralara gönderilen hocalar, hatta padişah fermanıyla atanmış memurlar bizim bu medreselerde yetişirmiş

ARİFAN: Hocam o zaman sizde medreselisiniz.

Cevat AKŞİT: Tabi, öyle. Babam ilim sahibi bir şahsiyet idi, tabi ben 3,5 yaşındayken vefat etmiş. Dedem babamı İstanbul'a göndermiş. Babam Ömer Nasuhi Efendi'nin oda arkadaşıdır. Benim de İmam Hatipten, İslam Enstitüsünden hocamdır. Çok severdi beni, bende vefat edinceye kadar gittim Ömer Nasuhi Efendi'nin evine.

Babamın babası müderris, onun babası da müderris.

Konyalı Muhammed Hadimi hoca var biliyorsunuz, "Tarikatı Muhammediye"nin şerhi "Berika" kitabını yazan. Bu mayayı diriltmek için talebelerinden birisini bizim köye göndermiş, bunlar büyük adamlar böyle şeyi görüyorlar. İşte onun talebelerinden biri de benim dedem. Büyük dedem de Akseki'den gelmiş.

Evet bizim orası ilim açısından Hadimi hocaya bağlı. Bir tarafta da Alanya'ya bağlı. Dedelerim müderris, el yazmaları, risaleleri var. Silsile-i meşayih, Tarikatı Aliyeyi Nakşibendiyeyi manzume şeklinde yazdığı bir eseri var. Hocalarından okurken tutukları notları var. Çok orijinal şeyler, bunları buldum çıkardım. Biz bunları tercüme edeceğiz. Ben profesör olduğum halde dedemin aldığı ders notlarını zor çözüyorum yani seviye farkı var.

ARİFAN: İlim tahsiline nasıl başladınız?

CEVAT AKŞİT: Ben 3,5 yaşındayken babam vefat edince, amcalarımız ilkokula başlamadan bize Kur'an öğretiler, ilmi-hal bilgileri verdiler. Rahmetli annem, "siz namaza giderseniz mermere altın yazıyla kazınıyor" dediği için, o kış günü boyumuz kadar karın içinden bizi sabah namazına gönderirdi. Biz de altın yazıyla yazdıracağız diye koşardık camiye. Böyle bir aileden geliyoruz. Babamı görmedim ama duasının bereketine her zaman gözüm görür gibi şahit oldum. Yani nereye gitsem kapım açıldı. Rahmetli babam "Benim duam ona yeter." demiş.

İlkokulu bitirince ortaokula gittim. Derslerim çok iyiydi. Fakat rahmetli annem benimle ilgili bir rüya görmüş. "Kesinlikle göndermem seni ortaokula" dedi. Annemin bu rüyası yönümü değiştirdi. Amcam Zühtü AKŞİT "ben bunu hoca yapacağım" demiş. O da alim adam, medrese okumuş. İlkokuldan sonra amcamda 2 sene okuduk. Kur'an, Arapça okuduk. Emsile, Bina, Maksut, İzhar okuduk. Amcam bu kitapları ezberletti bize.

İşte o sıralar İmam Hatip okulları açıldı. Isparta ilk açılanlardan birisi. Evraklarımı annemden habersiz gizlice Isparta'ya gön-

derip kaydımı yaptırdım. Sonra dedim ki; "ana ben Isparta'ya okula kaydımı yaptırdım, orası da hoca yetiştiriyor" filan dedim. Ve Isparta İmam Hatip'te dört yıl okudum. Elhamdülillah anamın babamın duasıyla hep takdirname aldım.

Orada iken içime bir İstanbul ateşi düştü, öyle ki rüyalarım giriyor, mutlaka gitmek istiyorum. Dördüncü sınıftan mezun olunca müdüre gittim. "Hayırdır yavrum" dedi. "Ben İstanbul'a gideceğim" dedim. Benim yetim olduğumu biliyor, "seni ben okutacağım" dedi, gitmemi istemedi. Apartmanı vardı. "Seni kendi evime alacağım, bizzat okutacağım." dedi. Ben yine "gitmek istiyorum" dedim. Beni caydırmak için çok uğraştı; "gitme burada oku. İstanbul'da rezil olursun, yalnız kalırsın sana kim sahip çıkacak. Oysa burada ben, hocaların hep seviyoruz seni, gitme" dedi, çok yalvardı. Ben yine "gideceğim" deyince, Isparta şivesiyle "get len, get! Ne halin varsa gör çık dışarı" dedi.

İlkokul hocam İstanbul'a gelmişti. Hanımı oralydı. Ben İstanbul'a gelince onu buldum ve İmam Hatip okuluna gittik. İmam Hatip okulu o zaman Vefadaydı. Oranın müdürü Gündüz Akbıyık; "Anadolu'dan geleni almam" dedi. Yani seviyeyi düşük görüyor. Talebeleri hafız, müezzin, imam, vaiz. En küçükleri benim, bıyığı çıkmamış körpe bir çocuk. İlkokul hocam; "notlarının hepsi pekiyi" dediyse de müdür almadı bizi.

Sirkeci'de, bizim Denizli'den Mehmet Abi vardı, fırıncı. "Gel oğlum, otel parası vereceğine burada yat" dedi. Un çuvallarının arasında 15 gün yattım. Sonra İmam Hatip Okulunun müdür muavini, müdürden habersiz beni kaydetti. Elhamdülillah babamın duasıyla yine tak-

dirname aldım her sene. Sonra da müezzinlik imtihanına girdik. Mehmet Zahid Efendi'nin camisinde müezzinlik yaptım.

İskenderpaşa Camii'nde mi?

Hayır, Zeyrek Yokuşu Ümmü Gülsüm Camiinde. Mehmed Zahid Efendi İskenderpaşa'ya sonradan geçti.

Sene kaçtı hocam?

1956 yılıydı. Mehmet Zahid KOTKU Hazretleri'nin oğlu yoktu, benim de babam. Ben onun evladı, o da benim babam oldu. Yani hocalık ilişkisi dışında, evlat baba ilişkimiz vardı. O zaman tabi çok hayalidim hocaların yüzüne bakamazdım utancım-dan.

Orada sabahları dualar edilir, hatmi haceler yapılırdı. Çok hoşuma giderdi o dualar. Mehmed Zahid Efendi'ye; "ben deriş olacağım." dedim. Güldü güldü. Önce "ilim" dedi. Şimdi bu tatlıdır, iyice içine sokarsak seni okumayı bırakırsın, hem sen zaten geliyorsun" dedi.

ARİFAN: Hocam Mehmet Zahid KOTKU Efendi'nin yanında müezzin olmanız nasıl oldu?

CEVAT AKŞİT: İmtihan olduk. 120 kişi içinden 3. oldum. Bana Fatih Camii denk geldi. Lojmanı, kaloriferi, meşrutası olan bir cami. Tabi Fatih camii olunca, mevlidi okuması çok ya, oraya o kadar çok talep olmuş ki araya Ankara'dan bakanlar, senatörler girmiş. Fatih Müftüsü Kamil Küçük beni çağırıldı: "Oğlum hak senin ama durum da bu. Artık iş benden çıktı, amcana telefon et, senin işini yaparsa o yapar" dedi.

Amcam o zaman rahmetli Menderes'in grup başkan vekiliydi, nüfuzluydu. Bizde 3 tane amca milletvekiliydi, Demokrat Parti'yi kurmuşlar. Sülalemizden bu

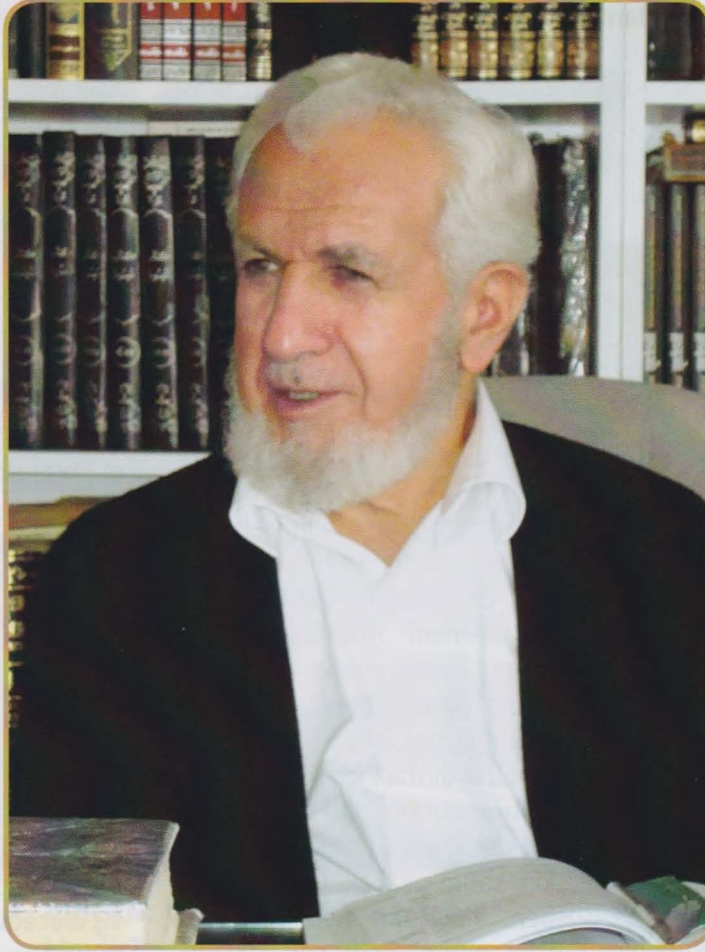
yola düşen yalnız biziz, hepsi başka branşlarda doktor, profesör olmuşlar. Evvelce de söyledim gibi, biz bu yola anacağımızın rüyası üzere girdik.

İşte bu durumu am-cama söyledim. Diyanet İşleri Başkanına gitmiş görüşmüş ama neticede Fatih olmadı. Olsaydı belki de biz mevlüthan olacaktık. Şer gördüğünde hayır var. bir süre sonra müftü beni çağırıp dedi ki: "Oğlum senin hakkını yedim ama yakın zamanda yıkılacak bir cami var. O camide de güzel bir hoca var. Onun yanına seni müezzin verelim, cami yıkılıncaya kadar orada dur. Sonra güzel meşrutalı bir yer çıkınca seni oraya verip hakkını yerine getireceğim" dedi. "Siz bilirsiniz efendim" dedim.

O zaman bıyığı çıkmamış delikanlıyız. Hocaefendi'yi ilk gördüğümde bana öyle kocaman geldi ki, sanki camiyi doldurmuş gibi göründü gözüme, nur gibi parlayan bir adam. Elini öptüm. Benim elimi bırakmadı. "Evladım seni bana emanet ettiler, dolaşip durma" dedi. Meğer dedelerim rüyasında gelmiş, manen konuşmuşlar. Bizim Fatih'in olmaması bundanmış meğer.

ARIFAN: Demek Ehli Sünnet hassasiyetiniz oradan geliyor.

Cevat AKŞİT: Evet öyle. Daha sonra ben o camii de imamlık yaptım. Ümmüğülsüm Camii yıkılacak diye Mehmed Zahid KOTKU Efendi İskender Paşa Camii'ne tayin oldu. Ama Ka-

nuni döneminde yapılmış diye, Anıtlar Kurulu o camiyi yıktırmadı. Bende bunun üzerine Hocaefendinin yerine imam oldum oraya. Ve 9,5 sene orada görev yaptım. Hocaefendi'nin kaldığı evde ben de 9,5 sene kaldım. Ayrıca kendisiyle birebir ders okuduk. Ramizü'l-Ehadis okuduk, hatta bana bu kitabı hediye etti.

ARIFAN: Peki hocam İmam Hatip bittikten sonra?

Cevat AKŞİT: İmam Hatip'i pekiyi dereceyle bitirdikten sonra Yüksel İslam Enstitüsüne gittim. Biz ilk talebelerindeniz İslam Enstitüsünün. Ayrıca Pertevniyal Lisesini'de dışarıdan 3 yılda bitirdim, o diplomayla da Hukuk Fakültesine kaydoldum. Aslında Hukuk'tan önce Tıbbı kazandım. Fakat "laboratuar dersine girmeyen sınıfta kalır." dediler. Ben; "İslam Enstitüsünü

birakmam" dedim, zaten anamın bu konuda vasiyeti var yoksa bedduasına çarpılırız. Böylece Tıbbı gitmedim ve Hukuka kaydolup, Yüksek İslam Okuluyla ikisini beraber yürüttüm. Aynı zamanda imamlık da yapıyorum. Uyku saatim belli, cami saatim belli, hiç boş saniyem yoktu.

ARIFAN: Hocam hem İlahiyatçısınız hemde Hukukçu. Sizin doktora teziniz de; "İslam ceza hukukunda insani esaslar." Bize, kısas ve el kesmenin insani olduğunu kısaca anlatabilir misiniz?

Cevat AKŞİT: Efendim şimdi batı ancak 18. 19. asırda Fransız ihtilaliyle ceza hukukunda insani esasları koyabilmiş kanunlara ama İslâm ondan 1000 sene evvel bizzat Kur'an'da emrediyor. Nedir bunlar? Mesela suç şahsidir, sen bir suç işledin mi senin sülalen mesul değildir ondan. Evet bugün varılan nokta bu ama batıda evvelce öyle değildi. İspanya'da, Hristiyanlığın en koyu olduğu yerde bir adam suç işledi mi tüm sülalesini asıyorlardı.

Hatta yıkanan adamı asmışlar, yakmışlar "neden yıkandın?" diye. Hristiyanlıkta vaftiz suyundan başka yıkanmamak lazımdır ya.

Bir adam yakalandı mı kaynar su içiriyorlar ona, ağzından basıyorlar suyu, ölmezse "ha suçsuzmuş" diyorlar. Daha neler var. Onların ceza hukuku buydu. Bunları kendilerinin yazdığı kitaplardan öğreniyoruz. Mar-

cel Rousselet diye bir batılının yazdığı "Adalet Tarihi" kitabını Adnan Cemgil tercüme etmiş onun kitabında var bunlar.

Şimdi efendim İslâm Hukukunda prensip şudur; cezalandırmak hedef değildir, düzeni, güveni sağlamak hedeftir. Cezalar caydırmak, suçu önlemek içindir. İslâm Hukuku'nda mesela **recm** cezası vardır. Şimdi bu cezalar önleyicidir. Benim bu konuda doktora tezim var. Orada kaynaklarını gösterdim. Hatta Amerika'ya çağırdılar beni, gittim İslam ceza hukukunu anlattım onlara, o kadar beğendiler ki. Bütün dünya kütüphanelerinde o kitap vardır şimdi.

Recm cezası ne demektir; sahih nikahla evli bir kimse zina eder, suçu da sabit olursa, taşlanarak öldürülür. Bu hükümler uygulandı Osmanlı'da. Osmanlı İmparatorluğu'nun süresi 630 sene, ama 3 tane recm cezası uygulanmış.

Ben aynı zamanda hukukçuyum, avukatlık da yaptım. O kadar çok zina davası var ki adliye kayıtlarında. Adam karısını aldatmış; karısı kocasını aldatmış, mahkeme sicillerine bakın böyle sayısız dosyalar var. Şimdi taşlanarak herkesin içinde öldürülmek çok ağır bir ceza değil mi? İşte buradan ödü kopuyor milletin, çünkü yakalanırsa af yok. Evet ceza ağır ama hedef adam öldürmek değil, caydırmak, zinayı önlemektir.

Tabi bu cezanın uygulanması için de 4 tane adil erkek şahit o vaziyette görecekler. Deseler ki; "aynı odadan çıktılar, aynı yorgan altında debelenirken gördük" bunlar kabul değil. 4 tane adil erkek şahit çıplak olarak, erkeğin uzvunun, kadının uzvuna girmiş şekliyle görmeleri lazım. Şimdi 4 tane adil adamı nereden bulacağız, bu bir. Hepsi aynı anda aynı pozisyonda

görmesi mümkün değil, bu iki. Yani ceza çok ağır ama ispatını da son derece zorlaştırmış. Çünkü hedef adam öldürmek değil, korkutmak. Korkutarak zinayı önlemek.

İslam Hukuku'nun mekanizmasını bir misalle anlatayım.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh) zamanında bir vali zina ediyor. Birisi bunu görüyor ama bir kişi görmekle ceza tahakkuk etmez. 4 adam olması lazım yoksa 80 tane iftira sopası yer. Çünkü bazı suçların şuyuu vukuundan beterdir. Yayılmasını önleyeceksin. Toplum düzenini sarsmadıkça, bozmadıkça, örtbas edeceksin suçları.

Bu kişi durumu arkadaşlarına anlatmış ve dört kişi bir araya gelip tuzak kurmuşlar, valiyi uygunsuz halde zina ederken görmüşler. Hemen halifeye mektup yazıp durumu bildirmişler. Hz. Ömer (Radiyallahü anh) Muhammed b. Mesleme'yi görevlendirip; "valiyi tevkif edip getir" demiş.

Medine'de mahkemeyi kurmuş. Vali suçu kabul etmemiş. Tabi can tatlı, suç sabit olursa, evli olduğu için recm edilecek.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh) şahitlere ayrı ayrı "nasıl gördün" diye sormuş. Birincisi "çıplak olarak şöyle şöyle gördüm, ön tarafından gördüm." İkinci ve üçüncü şahit de aynısını söylemiş. Dördüncü de aynı şekilde ifade verirse vali gidecek. Fakat dördüncüsü ne taraftan gördüğünü beyan etmemiş. Sorulunca; "arka taraftan gördüm efendim" demiş.

Ve mahkeme kararı vermiş: "Gereği düşünüldü. Bu dört şahide 80'er sopa iftira cezası vurulmasına, sanığın beraatına!" Neden? Çünkü şehadetler aynı tutmadı da ondan. Bir şahid eksik olunca recm cezası tatbik

edilmiyor. Onlara sopa vurmaya götürmüşler. Vali bir şey demek isteyince Hz. Ömer ona hiddetle; "çık dışarı" demiş. "Ben senin bu haltı işlediğini biliyorum ama şeriatın emri bu. Dört şahit gerek." demiş. "Bundan sonra senden eşek çobanı bile yapmam" diyerek göndermiş.

Bu olayı İslam Hukuku'nun izahtı için arzettim. Yani İslâm Ceza Hukuku'nun hedefi kazanmaktır, yok etmek değil. Cezaları ağır koyuyor ki, korksun da caysın.

Şimdi ölüm cezasını kaldırdılar değil mi? Ne diyor adam; "öldürürüm 20-30 sene ceza alırım, 5 sene yattım mı açık ceza evine geçerim, sonra zaten 20 sene olmadan bir af çıkar" diyor. Ve cinayetler oluyor. Ama adamın hiç kurtuluşu olmasa, cinayet işleyebilir mi?

"Kisasta hayat vardır." ne demek? Adam mutlaka öleceğini bildi mi, başkasını öldüremez. Hayat vardır bu demek. İnsani değil mi bu?

Şimdi bugünkü sistemlerde kısas yok ama idam cezası olanlar var. Ve idam cezasıyla yüz binlerce adam ölüyor Diğer taraftan 630 senede 3 tane recm olayı var. Hangisi insani? Buyurun, birinde yüz bin adam asılıp idam edilmiş, diğerinde 3 kişi. Hangisi insani?..

ARIFAN: Hocam recmi çok güzel anlattınız lakin, günümüzde bazı ilahiyat profesörleri recmi inkar ediyor, buna ne diyorsunuz?

Cevat AKŞİT: Hayır biz red etmeyiz. Çünkü hadis bize delildir. Recmin kabul edilmemesi Mu'tezile mezhebinin görüşüdür. Ama onlar bunu söylemiyor. Dese ki; "bu mutezilenin görüşüdür, ben de buna katılıyorum" bir şey demem ama böyle dese, bizim insanımız ehli sün-

net inancında olduğu için onun sözünü kimse dinlemez. Onun için aldatıyor milleti.

Anadolu insanı, bizler Ehli Sünnetiz. Türkler 926 da Müslüman olurken Ehli Sünnet demişler, çoğunluk Hanefî demişler. Tabi bu ötekilere düşman olmak anlamına gelmiyor ama biz buyuz. Karahanlılar, Selçuklular, Osmanlılar hatta Cumhuriyet Dönemi'nde Ehli Sünnet inancı devlet eliyle empoze edilmiş vatandaş. Mesela Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde Elmalılı Hamdi Yazır hocaya tefsir yazdırılmış. Tefsirin hali nedir? Hanefî'dir. Aha burada yatıyor. (bulduğumuz binanın hemen karşısındaki Sahrayı Cedit mezarlığını işaret ediyor.) Çok ilginçtir, bakın o zamanlar Mustafa Kemal Paşa'ya adeta tapanlar var. Hem de adamlar prof. alim pekala tefsir yapabilirler. Ama bu tefsir yazma işini onlara vermemiş Elmalılı'ya vermiş. Bu ilginçtir. Neden bu geleneği sürdürmüş? Devlet adamı olarak faydası var bunun. Karahanlılar, Selçuklular, Osmanlılar hep biz vatandaşa Ehli Sünnet inancını öğretmişiz.

Ben Kahire'de namaz kıldım. Camiden çıktık, millet bir birine girdi. "Senin namazın oldu, olmadı" diye. Herkes kendine göre ahkam kesiyor, biri şu fikirde biri bu fikirde. Mekke'de 1969'da şu olayı yaşadım. Bir mahalle mescidinde namaz kıldık. Geçti bir bakkal namaz kıldırды ama başını yardı, gözünü çıkardı. Biri "sen ne biçim okudun" diye çıktı, o da "sen ne karışıyorsun" filan dedi, bir birlerini yediler. Biz Türkiye'de Cuma namazı kılıyor muyuz hiç kavgaya oluyor mu? Olmuyor. Neden? Aynı inançtayız, aynı pratik gelenek olarak taa 926'dan beri Karahanlılar, Selçuklulardan beri devam ediyor. Bu, aynı mezhepte olmanın aynı inançta olmanın neticede kaynaşmış

millet oluşunda büyük rolü var. Mustafa Kemal Paşa'da devlet adamı olarak bunu bildiği için tefsir işini Elmalılı'ya veriyor.

Şimdi Amerika Irak'ı işgal ediyor. Niye? Durzi'si var Şii'si var, Sünni'si var birbirlerini yiyorlar. Hatta Amerikaya şikayet ediyorlar. Amerika bundan faydalanıyor. Şiilere yakın gözüküyor Sünnileri vuruyor. Sünnilere yakın gözüküyor Şiileri vuruyor. Aynı siyaseti Yahudilerde yapıyor. Filistin'de üç milyon adam var birbirleriyle birleşemeyen. Düşman gelmiş işgal etmiş hala birleşmiyorlar, o derece bir birine düşman mezhep farkları var. Anlaşıyor mu yani Ehli Sünnet olmak çok önemlidir. Bizim Anadolu insanı içinde beynamazı, sarhoşu vardır ama itikadı Ehli Sünnettir ve bu görüşe saygılıdır.

ARİFAN: Peki hocam recmi inkar edenlerin durumu nedir?

Cevat AKŞİT: Recmi Peygamber Efendimiz uygulamıştır. Gelmiş geçmiş bütün İslâm devletleri uygulamıştır. Osmanlılarda 630 sene uygulanmıştır. Bu tevatüren sabittir, böyle bir şeye yok demek Ehli Sünnet inancına göre küfürdür. Tevatüren sabit bir şeyi inkar edemezsiniz, ha bir rivayeti inkar etseniz kafir demeyiz, sapık deriz. Ama bu uygulama fiilen sabittir. Şimdi beş vakit namazın uygulandığı hakkında, Kur'an'ı Kerim'de şöyle şöyle diye açık ayet yok, işaret var biliyorsunuz. Bu beş vakit namazın "şöyle kılınır böyle kılınır" meselesi sünnetle sabittir. Beş vakit namazı Resulullah kılmış, dört halife kılmış, ondan sonra herkes kılmıştır. Hep bildiğimiz vakitlerde kılınmıştır, böylece günümüze kadar bütün İslâm aleminde herkes beş vakit namaz kılıyor. Yani bu da tevatüren sabittir. Peki tevatüren sabit olan şeye "yok" desen

ne olur? Usul ilimlerine göre bir hadis tevatüren sabit oldu mu inkar edilemez. İnkâr eden kafir olur. Ya işte lafının nereye varacağını bilmeden konuşuyorlar.

ARİFAN: Bazı ilahiyatçılar cumhurun görüşüne muhalif, şaz görüşler serdediyorlar. Sebebi nedir sizce?

Cevat AKŞİT: Efendim, edep olmazsa ilim insanı yanlış yola götürür. Gurur, kibir vesilesi olur. Bir adam profesördür ama yolda giderken onu kimse tanımıyor. Tanınmak için ilgi çekecek bir şeyler ortaya atmak istiyor. Bin yıllık Ehli Sünnet inancını herkes bildiği için, "ben farklı, orijinal bir şey söylüyorum" diyerek dikkat çekiyor. "Kur'an'ı, Müslümanlığı yanlış anlamışlar, Kur'an'ı İslâm" diyerek ortaya çıkıyor. Ne demek bu, ne yani Hz. Peygamberin sünneti Kur'an'da yok mu?

Biz elhamdülillah Ehli Sünnet inancını yaymak için, Gaye Vakfı'nı kurduk. Onun için çalışıyoruz, konuşuyoruz. Ben Kanal 7'deki, TV5 de konuşmalarında Ehli Sünnet ve'l-Cemaata göre, Hanefî mezhebine göre anlatıyorum. Bizim aziz milletimizin Müslüman olduğundan beri yolu budur. Ehli Sünnet inancında Hanefî mezhebinde yürümüş ona dair hocalar yetişmiş.

Hocam biz de Arifan Dergisi'ni, Ehli Sünnet inancını yaymak için kurduk.

Allah yardımcınız olsun. Bizim de şu vakfımızın maksadı işte böyle. İlahiyat fakültelerinde mezhep falan tanımayan, İmam-ı Azam'a ortaçağ adamı diyen kişiler var şimdi. Yetki bunların elinde. Bunlara karşı ehli sünnet inancında, ehli sünnete göre Hak mezheplerden birine mensup olan ilahiyat talebelerini okutuyoruz. Buna göre alim yetiştirmeye çalışıyoruz. İçinde doktora, mastır yapan

öğrencilerimiz var. Fakat enteresan durumlar oluyor. Mesela; İngilizceden Arapçadan, diğer derslerinin hepsinden yüz üzerinden yüz almış talebemiz var. Çocuğumuz aynı zamanda hafız. Yani dört dörtlük her yönden. Fakat İlahiyata sokmuyorlar Üniversite'ye kadro vermiyorlar. Notları 100 ama onu ayrıca jüriden geçiriyorlar. Sormuşlar. "Hristiyanlar Yahudiler cennete gidecek mi?" yani jürinin sorduğu sorular böyle. Çocuk durumu anlamış: "Efendim girer diyen var girmez diyen var." demiş. "Sen bırak onları da sen ne diyorsun" demişler. O da: "Muhammed Rasulülla-h'tır demeyen mü'min olamaz. Mümin olmayan da cehenneme girer, Cennete gidemez. Bu konuda ayetler var." demiş. Ona; "sende buraya giremezsin, şimdi çıkabilirsin" demişler. Tüm dersleri yüz olduğu halde çocuğu sokmamışlar, maalesef.

Ben Erzurum'da Yüksek İslâm Enstitüsü müdürlüğü yaptım. Ehli sünnet inancı dışında kapı-

dan içeri hiçbir fikir sokmadım. Bütün tehditleri göğüsledim.

Bu yüzden tehdit mi aldınız?

Evet, tehditler, şikayetler oldu ama ben yılmadım. Adapazarı'nda da bizi çok şikayet ettiler. Sonra bizi Edirne'ye süzdürdüler. Ondan sonra Edirne'de profesör olduk. Oradan da Amerika'ya gittim.

ARİFAN: Hocam halkımız dini, fıkhnı biliyor mu size?

Cevat AKŞİT: Halkımız diyor-sun, hocalarımız desene... Hocalar bilse zaten problem kalmayacak. Bizim halkımız çok sağlam, hocalara inanır güvenir. Şunu kesin söylüyorum bakın bende hocayım, halkımız bizden sağlam yani adamın belki ameli zayıf, pek amel edemiyor ama saygısı var. Oysa biz hocaların ne kadar saygısı var? Ayetleri hadisleri sağından solundan tırtıkıyoruz yorum yaparak, tevil ederek meseleyi bambaşka yere çekiyoruz.

Bizim beynamamız bile pey-

gambere saygılı. Kur'an'a saygılı. Ama bazı hocalar; "bu ayet böyle de olabilir, şöyle de olabilir" diye yan çiziyor, faizi helallaştırabiliyor,

Bir keresinde bir Camii'de vaaz ediyorum. Cami hınca hınç dolu. Herkes dinliyor, suya sabuna dokunmadan anlatıyoruz. Vaaz bitti, sonra parmaklar kalktı soru soruyorlar. Birisi; "Faiz haram mı?" dedi. Dedim ki bu soru sorulur mu, hakkında ayet var: **"Allah-u Teala alışverişi, ticareti helal; faizi ise haram kıldı."** (Bakara: 275) Bu ayet çok açık bir şekilde zaten bunu beyan ediyor" dedim. Cemaatin yarısı boşaldı. Meğer hepsi mal-mülkü satıp parayı bankaya yatırmışlar, faizle geçiniyorlarmış. Camide kalanlardan bazıları; "Ya hocafendi sen buna nasıl haram diyorsun?" dediler. "Kardeşim ben söylemiyorum, Allah 'faiz haram' buyuruyor, ben nasıl helal derim. Bu ayeti (Bakara: 275) bunun aksine tercüme etmek mümkün mü?" deyince, diğer yarısı da gitti.

Böyle cami cemaati de var. Yani faize helal diyen hocalardan etkilenmiş herhalde. Ama meyhanede veya günaha bulaşmış olan bazıları da bana telefon ediyor, "hocam ben camiye pek gitmiyorum ama seni canımdan öte seviyorum. Anlattıklarınla ruhumu okuyorsun" diyor ve filan ilahiyat hocası için de "o karanlık bir adam, onu hiç sevmiyorum." diyor. Diğer yandan bizim ham sofunun yaptığına bak, hoca "faiz haram" dedi diye, camiden çıkıp defolup gidiyor.

Yani iş Hocalarda. Mesela bir kişi "faiz haram" diyor, on kişi "yok ya faiz haram mı olur" diyor. Halbuki bunu diyen adamın bu konuda ihtisası yok ama on kişi böyle deyince, doğruyu söyleyen o bir kişiyi ezip geçiyorlar. Halk da; "o da profesör, o da bilir" diyor. Biz yanıltıyoruz insanımızı. Yoksa bizim Anadolu insanı, komutanı, hakimi, doktoru, mühendisi dine saygılıdır elhamdulillah.

ARİFAN: Hocam telif ettiğiniz eserler hangileri?

Cevat AKŞİT: Mutlu Evlilik, İslam'da Lanetliler, İslâm Ceza Hukuku ve insani esasları, İslâm Ticaret Hukuku'nda Haksız Re-

kabet. Günlük Dualar.

ARİFAN: Bir de Mebcut isimli eseri tercüme ettiniz, bu önemli çalışmayı yapmaya nasıl karar verdiniz?

Cevat AKŞİT: Gittiğim yerlerde halkın muhtelif kesimlerinden pek çok sorular soruluyor. Biz de cevaplar veriyoruz. Tabi değişik fetvalar veren hocalarda var. Dolayısıyla milletin kafası karışıyor. "Kur'an bir, peygamber bir, neden farklılıklar oluyor hocam neden, niçin?" diye soruyorlar. Ha dedim öyleyse nedenleri niçinleri anlatacak, delillerini gösterecek bir eseri, milletimize sunmak lazım. Mebcut'ta öyledir. Cevat Hoca veya başka bir hoca bir şey söylediği zaman, "doğru mu söylüyor, yoksa atıyor mu?" kitaba bakıp tahkik etsin, sebebini bulsun. Her görüş delilleriyle var orada. O maksatla biz bu eseri tercüme ettik.

Ben doçentlik, profesörlük doktoramı pekiyi derecede yaptım. Yani çok çalıştım. Ama bunda, Mebcut'u tercüme ederken daha çok çalıştım. Sabahlara kadar uyumadım. Çünkü onu yazan hocadan, yani Mebcut'un müellifi İmam Serahsi'den

orkuyorum. Bir yanlışlık yaparsam beni öbür tarafta ne yapar? O icazet vermese kötü. Kırgızistan'da Özkent'deki kabrine gittim, icazet aldım.

ARİFAN: Hocam son olarak Müslümanlara neler tavsiye edersiniz.

Cevat AKŞİT: İslam'ı iyi öğrensinler. Öyle anandan, babamdan, nenemden gördüm değil, kaynaklarından öğrensinler. Çünkü tv. her eve girdi, böylece

her türlü fikir eve girmiş oldu. Şimdi tv'de her konuşan kendini tutturmak için fiyakalı, yakışıklı konuşuyor. Kendini dinletmek istiyor. İster yanlış ister doğru beğenilmek üzere tedbirler alınıyor. Bunlara karşı imanı korumak için mutlaka İslâm'ın temel esasları öğrenilmeli. Yani anandan nenenden gördüğünle, iman İslâm korunamaz. En temel bilgileri her Müslüman öğrenmeli, aksi halde bilmeden imanını yıkıp, küfre düşebilir. Yanlış da olsa mantıklı konuşan, demogoji yapan hocalara inanır, kapılır. Müslümanlığını koruyamaz.

Tabi bilmek yetmez. Mutlaka bu bilgilerini destekleyecek ortam içinde olmaları lazım. Kendine uygun güzel arkadaş, komşu, ortam seçmeli artık İslâm'ı böyle yaşayabiliriz.

Ayrıca Müslümanlara tavsiyem, mutlaka tasavvuf büyüklerimizin hayatlarını da okusunlar. Onlar şeker, kaymaktır. Tat verir, ibadete lezzet verir.

ARİFAN: Hocam Allah razı olsun, bize vakit ayırdınız. Çok teşekkür ederiz.

Cevat AKŞİT: Ben teşekkür ederim.

Büyük yazarın yazdıkları...

Ali EREN

Birkaç sayıdan beri Mustafa Islamoğlu'nun çoğunu bile bile yaptığı yanlışlarından bahsediyoruz ya, bazıları bundan rahatsız olmuş. Çareyi ben-denizi telefonla taciz etmekte bulmuşlar. Telefon ediyor, fakat itirazlarının arkasında duramıyorlar. Birkaç cümleden sonra cevapsız kalıp kapatıyorlar.

Bizim derdimiz neymiş... Mustafa Islamoğlu'ndan ne istiyor-muşuz... Bizim rantımıza engel olmuş da onun için mi aleyhinde yazıyormuşuz... Uğraşacak başka kimse kalmadı mı da onunla uğraşıyormuşuz vesâire...

Ben de kendilerine şöyle diyorum:

a- Biz ondan bir şey istemiyoruz. Ama kendisine **"İslam itikadından ve İslam fikhından ne istiyorsun?"** diye soruyoruz.

b- Rant peşinde değiliz, esasen Islamoğlu ile bizim aramızda zaten bir rant meselesi de yok.

c- Uğraşacak başka bir şey kalmadı mı ki Islamoğlu Müslümanlarla, İslam akâidiyle ve fıkıyla uğraşiyor?

Bu zatlara telefonu kapatmaya mecbur bırakan esas sözüm ise şu oluyor:

Yazdıklarımın hepsi Islamoğlu'nun eserlerindeki yanlışları tenkittir. Sahife numarası vererek sadece onun yazdıklarını aktarıyorum. Mustafa Islamoğlu ile ilgili yazılarımda herhangi bir iftira varsa söyleyin. Veya hangi tenkidim yersiz veya hangi cümlem yanlışsa onu söyleyin.

İşte buna cevap veremeyip telefonu kapatmak mecburiyetinde kalıyorlar.

Onlara buradan diyorum ki:

Lütfen içinizden biraz ilim sahibi olanlar, İslam akâidini ve İslam fikhını bilenler telefon etsinler. Etsinler ki verdiğimiz cevaba değsin...

Şimdi bu seferki yazımıza ne diyecekler bilmiyorum. İnşallah okunması ricasıyla başlıyorum.

Müslüman, İslam inancına sa-

hip olan kimse, Müslüman yazarlığa soyunan kimse de, yazılarıyla insanlara İslâmî cihetten yön veren, yön vermeye çalışan, en azından bu iddiada olan kimse demektir. Onun için Müslüman yazarın işi zor, mes'ûliyeti büyüktür.

Meselelere İslâmî açıdan çözümler getirmek iddiasıyla meydana atılan kimsede, en başta İslâmî ilimlere vâkıf olma şartı aranır. Aksi takdirde o kimsenin müslümanca yazılar yazıp eserler vermesi imkansızdır. Çünkü bilinmeyen bir şey yazılamaz.

İslamda aslolan, her şeyden önce düzgün ve sağlam bir itikada sahip olacak kadar ilme/bilgiye sahip olup bu doğru bilginin gereği gibi inanmaktır. Bu husustaki yanlış bilgi ve yanlış inanç insanı felaket götürdüğü gibi, böyle bir insanın peşinden gidenler de felâkettendirler.

İslam inanç ve itikâd maddelerinden biri de Hazreti İsa meselesidir. Bizim inancımıza göre Hazreti İsa çarmıha gerilme-

miş, ölmemiş ve öldürülmemiş, göğe kaldırılmıştır. Âhırzamanında, dünyanın son zamanlarında yani kıyametten önce yeryüzüne inecek, peygamber sıfatıyla değil, Peygamber Efendimiz'in bir ümmeti olarak yaşayacak ve onun şeriatı üzere ibâdet edecektir.

Hiçbir kimse ebedî bir hayata sahip olmadığı gibi, o da ebedî olmayıp sonunda vefat edecektir.

Bu hususta kitaplarımızda okuduğumuz bilgi böyle.

Şimdi birisi çıkar da bunun aksini söyler veya yazarsa, kesinlikle İslama zıt bir şey ortaya atmış olur.

Bunu yapan kimse bilmeden yapıyorsa câhil, bile bile yapıyorsa artniyetlidir.

İyi ama bu kimse ya Kur'an'a mânâ vermek iddiasıyla ilim meydanına atılan biriye ne diyeceğiz?

Onun cevabını siz okuyuculara bırakıp ben söyleyeceğime geçeyim.

Elimde bir kitap var. Kitabın bir bölümünde İncillerden bahsediliyor. Matta incilinden bahsederken yazar şöyle diyor: **"Elde mevcut en eski metin, Hz. İsa'nın vefatından en az bir-bir buçuk asır sonrasına aittir."** (Mustafa İslamoğlu, ÜÇ MUHAMMED, sahife: 49)

Gördünüz mü yapılan felâketi, gördünüz mü vehameti!!!

Yazar güya Hıristiyanları ve elde mevcut muharref İncilleri tenkit eder görünürken, aslında İslam inancının bir maddesini tenkil ediyor.

Değerli okuyucular, Hazreti İsa hakkındaki İslam inancı yukarıda yazdığımız gibidir. Yani İsa (Aleyhisselam) ölmemiş göğe yükseltilmiştir. İslam âlimlerinin ortak görüşü budur. Onun için bu meseleyi uzun uzun münakaşaya lüzum yok. Yazara biz sadece şu soruyu soralım:

Hazreti İsa vefat ettiyse, kabri

nerede?..

Biz bu soruyu sorsak da sor-masak da, sayın yazar Hazreti İsa'nın ölmüş olduğunda ve yerini söyleyemese de bir kabrinin bulunduğu ısrarlı. Nitekim Hıristiyanları tenkit sadedinde şöyle diyor:

"Bugün, tüm kalbimle iddia edebilirim ki, eğer Hazreti İsa kabrinden çıkıp gelse ona en büyük düşmanlık gösterecek olan, onun mitolojik imajını pazarlayarak geçinen kiliseler ve ruhban sınıfı olurdu." (aynı eser, sa: 62)

Ben de bütün kalbimle iddia edebilirim ki, yeryüzünde Hazreti İsa'nın kabri yoktur. Onun için, **"Hazreti İsa kabrinden çıkıp gelse..."** şeklindeki bir söz ya cehâletten veya Müslümanların Hazreti İsa hakkındaki inancını sarsmak düşüncesinden ileri gelmektedir...

Hıristiyanlar, her doğan çocuğun günahkâr olarak doğduğuna inanıyorlar. Onun için doğan her çocuğu vaftiz ederler. Vaftiz suyuyla yıkadıkları çocukların günahattan temizlendiğine inanıyorlar.

Sevgili yazarımız bu konuda Hıristiyanlığı güya tenkit ediyor. Bunu yaparken de devirmedik çam bırakmıyor.

Diyor ki:

"Kur'an'a göre insan doğuştan günahkâr değil, doğuştan sorumluluk sahibidir." (Aynı eser, sa: 57)

Gördünüz mü büyük âlimimizin ilminin derinliğini? Çam devirmek dediğimiz budur işte.

Buna sadece câhillik demek de eksik kalır. Denilse denilse cehl-i mürekkebe, katmerli câhillik demek lâzım.

Bay İslamoğlu, **"insan doğuştan sorumluluk sahibidir"** diyerek, henüz "ingaa ingaa" diye ağlayan ve daha konuşmayı bile bilmeyen bebekleri bile sorumluluk sahibi sayıyor.

Büyüyüp konuşabilecek seviyeye gelmiş olsalar bile, bülüğ çağına gelmemiş olan sabiler asla sorumluluk sahibi değildir.

Hiç ilim sahibi olmayan bir Müslüman bile bunu bilir, ama sayın yazar bilmiyor...

İnsan doğuştan itibaren sorumlu olsa, bülüğ çağından önce vefat eden çocukların, hatta bebeklerin bile ibâdet yapmadıkları için günahkâr olmaları icap ederdi. Ama İslam dini onlara böyle bir sorumluluk yüklemiyor.

Bunu birilerinin İslamoğlu'na öğretmesi icap ediyor...

Gelelim meselenin tahliline...

Hıristiyanları tenkit sadedinde, **"Kur'an'a göre insan doğuştan günahkâr değil"** diyen Bay İslamoğlu'nun sözünün bu kısmı doğru. Ancak, **"İnsan doğuştan sorumluluk sahibidir"** derken yanılıyor. Yanılmaktan da öte büyük bir tenakuza düşüyor ve bu sözünü, tenkit ettiği Hıristiyanların söylediklerine çok yaklaşmış oluyor. Şöyle ki:

Hıristiyanlar doğan her çocuğu günahkâr kabul ederken, İslamoğlu doğan her çocuğu sorumlu sayıyor. Yeni doğan bebekler nelerden ve hangi şeyden sorumlu olacaklardır ve bu sorumluluklarını nasıl yerine getireceklerdir?

Hiçbir sorumluluğu yerine getiremeyeceklerine göre, doğar doğmaz günah işlemeye mi başlayacaklardır?

Ha ne oluyor? Hıristiyanlar herkesi doğuştan günahkâr sayarken, Bay İslamoğlu insanlar doğduktan sonra günah işlemeye başladıklarını kabul etmiş oluyor.

Şimdi hıristiyânî görüş ile bu görüş birbirine iyice yaklaşmış olmuyor mu?

Öyleyse nerede kaldı Bay Yazar'ın Hıristiyanları tenkidi???

Bakara sûresi 253. âyet-i kerî-

menin meâli şöyle:

"İşte biz bu peygamberlerin bazısını bazısından üstün kıldık."

Âyetin meâlinde de açıkça görüldüğü gibi, peygamberlerin bazılarının bazılarında üstün olduğu beyan buyuruluyor.

Üç Muhammed isimli eserde ise, bu âyet-i kerime hakkında şöyle deniliyor:

"Kurtubî bu âyetin 'Hz. Peygamber diğer peygamberlerden üstündür' demeye dahi cevaz vermediği görüşündedir." (Aynı eser, sa: 66)

İslamoğlu'nun yazdığına göre, Kurtubî tefsiri âyetin açıkça beyan buyurmuş olduğu bir meseleye karşı çıkmış olmakta. Oysa Kurtubî tefsiri güvenilir tefsirlerden. Orada böyle bir şey olması mümkün değil.

Biz Bay İslamoğlu'nun huyunu biliriz. Kendi düşüncesini kabul ettirebilmek için, bir eserde olmayan bir şeyi varmış gibi yazar. Böylece o eseri kaleme alan zata iftira etmiş olur. Burada da böyle yapmış olmasın diye düşündük...

Meğer düşüncemizde yanılmamışız. Çünkü Kurtubî tefsiri, İslamoğlu'nun söylediği gibi âyete ters bir şey söylemiyor, aksine âyette ifade edilen gerçeği izah ediyor.

Yani, Hazreti Peygamberin diğer peygamberlerden üstün olduğunu söylemeye cevaz vermeyen Kurtubî tefsiri değil, Mustafa İslamoğlu'nun kendisi...

Değerli okuyucular! Bir eserde, **"Falan tefsirde şöyle şöyle yazıyor"** diye bir şey okusanız inanırsınız değil mi? **"Acaba gerçekten o tefsirde öyle yazıyor mu?"** diye o tefsire bakmak kimin aklına gelir?..

Hangi okuyucu böyle bir yalan yazılacağını düşünür?

Ama siz siz olun, Mustafa İslamoğlu hakkında böyle düşünmekten vaz geçmeyin. O eğer

"Falan kitapta şöyle şöyle yazıyor" diyorsa, ismini verdiği o kitaba muhakkak bakıp kontrol edin.

Bu zat zaten ÜÇ MUHAMMED isimli eserinde, Peygamberimiz'in diğer peygamberlerden üstün olmadığını isbat etmeye çalışıyor. Bu inancına okuyucuyu inandırmak için de Kurtubî tefsirine iftira ediyor...

Oysa Kurtubî tefsiri, İbni Abbas (Radiyallahü anhüma) Hazretleri'nin şu sözünü aktarıyor:

"Muhakkak ki Allah (Celle celalühü) Muhammed Aleyhisselam'ı peygamberlere ve gök ehline üstün kılmıştır."

Bu sözü aktaran bir tefsirin, **"Hz. Peygamber'in diğer peygamberlerden üstün olduğunu söylemeye cevaz vermediğini"** söylemek hangi insaf ölçüsüne sığar değerli okuyucular?

İslamoğlu, peygamberimizin diğer peygamberlerden üstün olmadığını ispata çalışarak ne yapmak istiyor?..

Kurtubî tefsiri, **"Allahü Teâla diğer peygamberleri kendi kavimlerine gönderdiği halde Peygamberimiz'i bütün insanlığa peygamber olarak göndermiştir"** diyor. Buna delil olarak da şu âyeti kerimeyi zikrediyor:

"Biz seni ancak bütün insanlar için gönderdik." (Sebe sûresi, âyet: 28)

Kurtubî, **"Ashabı kiramın hepsi sahabîdir ama aralarında üstünlük vardır"** diyerek peygamberlerin aralarında da işte böyle üstünlük olduğunu izah ediyor.

Böyle söyleyen bir tefsir hakkında sen kalk, **"Bu tefsir Hz. Peygamber'in diğer peygamberlerden üstün olduğunu söylemeye izin vermiyor"** de... Neredesin ey ilim dürüstlüğü!..

Bu üstünlük konusu için Tef-

sir-i Kebir'e de baktık. Fahred-din Râzî Hazretleri, aynı âyetin tefsirinde Peygamberimiz'in diğer peygamberlerden üstün olduğuna dair yirminin üzerinde delil getiriyor...

Mesele bu kadar açık iken, hâlâ daha aksini iddia etmek, bile bile ve inatçı bir iddia olmaz mı?..

İmam Süyûtî, El-Hasâisi-i Kübrâ isimli eserinde, **"Peygamberimiz, Hazreti Ömer, Hazreti Osman ve Hazreti Ali'nin öldürüleceklerini"** haber veriyor. Peygamberimiz'in üstünlüklerini anlatan bu esere zaten çok bozulan İslamoğlu ise, eserdeki bu habere de itiraz ediyor. Şöyle diyor:

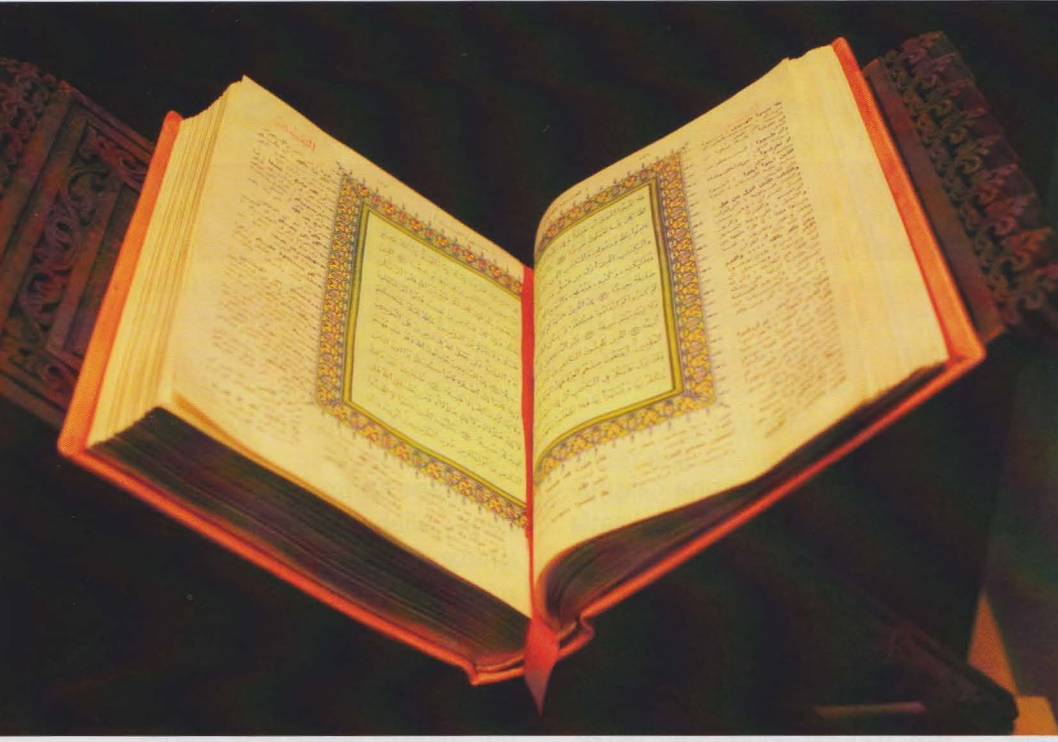
"Eğer Hz. Peygamber önceden haber vermişse, Hz. Ömer, Osman ve Ali'nin katli 'kader' idi ve kaçınılmazdı. O zaman kimseyi suçlamaya gerek yoktu."

Bi kere böyle bir söz ilim adına çok ayıp. İnsana gülerler. Bir kimsenin böyle bir şey yazması için ömründe kaderle ilgili hiç bir şey okumamış olması lâzım.

Evet gülünç... Çünkü adamcağız, kaderle ilgili meselelerin sorumluluk getirmeyeceğini zannediyor. Oysa kaderin dışında hiçbir şey olamaz. Her şey kadere bağlı. Ama bu, sorumluluğu ortadan kaldırmaz. Çünkü, kader insanları iyi-kötü hiçbir şeye zorlamıyor. Bay İslamoğlu hiç olmazsa bu kadarcığını bari bilmeliydi...

Bu kadarcığını dahi olsun bilmiyor ama, öte taraftan Müslümanların, **"Allah'ı cisimler dünyasına indirdiğini"** söylemekten de çekinmiyor. (Sa: 70)

Müslümanlar, Peygamberimiz'in insanüstü bir varlık olduğuna inanıyorlarmış gibi, müslümanları suçluyor ve **"Oysaki Kur'an Hz. Peygamber'in beşerliği üzerinde ısrarla duruyor"** diyor. (Sa: 71)

Bütün yaratılmışların efendisi olan Peygamberimiz'in, bütün ilimleri bilmüş olacağını kabul edemiyor. (Sa: 71)

Peygamberimiz her şeyi mûcize olarak Allah'tan öğrendiği halde, harfleri insanlardan öğrendiğini, bunun mûcizelik tarafının olmadığını söylüyor. (Sa: 71)

Verdikleri değerli bilgiler kitaplarımızda yer alan ve iki İslam büyüğü olan Ka'bu'l-Ahbar ve Vehb bin Münebbih'i ağır bir şekilde suçlamaktan çekinmiyor. Ka'bu'l-Ahbar Müslüman olunca, güya Yahudi kültürünü, Vehb bin Münebbih de güya Hıristiyanlık kültürünü İslama taşımışlar. (Sa: 77)

İslamoğlu'nun bu satırları yazarken samimiyet sahibi olmadığını görüyoruz. Eğer Yahudilik kültürünün İslama taşınmasını istemiyorsa, Yahudi asıllı olan Muhammed Esed'in tefsirine karşı olması lâzımdı. Ama değil.

Karşı olmak bir tarafa, onun sözümona meal tefsirini övüyor. Halbuki Muhammed Esed, âyetleri istediği şekilde sündürerek günümüzdeki Yahudiliğin de geçerli olduğunu usturuplu bir şekilde işleyen bir kişi.

Bunu bizim gibi her halde İslamoğlu da görüyor. Görüyor ama ses çıkarmıyor. Bununla da kalmayıp Muhammed Esed'e karşı çıkanlara karşı çıkıyor. Yahudi kültürüne karşı olan bir insan böyle yapar mı hiç?

Peygamberimiz'in vefatından sonra Müslüman olan Ka'bul Ahbar'ı, **"Nûr-u Muhammedî teorisinin mûcidi olmakla"** suçluyor. Şöyle diyor:

"Yahudi avam kültürü çoğunlukla ondan gelen rivâyetlerle İslam kültürüne girdi. Özellikle tefsir ve hadis rivâyetleri bunların başında gelir. İbni Ömer, Ebû Hüreyre, Abdullah ibn Amr gibi ilk kuşağa mensup isimlerin ondan gelen rivâyetleri nakletmiş olmaları, onun rivâyetlerinin yaygınlaşması ve tutunmasında önemli bir rol oynadı."

İbni Ömer, Ebû Hüreyre, Abdullah ibn Amr gibi seçkin sahabilerin, Ka'bul Ahbar'a itibar etmeleri bile onu bu zatın aleyhinde olmaktan alıkoymuyor. Üstelik, onun söylediklerini yadırlar diye o güzide sahabilere kızdığı da gözlerden kaçmıyor.

Öyle ya canım, bir kimse yan-

lış şeyler söyler, bazıları da bu yanlışları alıp yatarsa onlar da suçlu olmaz mı?

Kahramanımız, sadece yukarıda ismini verdiğim iki zatı değil, asr-ı saâdette bâtil dinlerini bırakıp Müslüman olan diğer zatlara da suçluyor:

" Müslüman olan kitap ehli, son vahyi ve onun taşıyıcısı olan Hz. Peygamberi de kendi kitap ve peygamber tasavvurlarıyla okuyorlardı."

Dikkat ederseniz hiç bir istisna yapmadan toptan hepsini suçluyor.

İslamoğlu'na göre,

Müslüman olan bu zatlara İslamın hiç tesiri olmamış ve kabul ettikleri yeni dini eski dinlerinin görüşleriyle değerlendiriyorlarmış.

Yukarıda, İslamoğlu'nun Ka'bul Ahbar'ı **"Nûr-u Muhammedî teorisinin mûcidi olmakla"** suçladığını söylemiştik. Bu konuda İslamoğlu diyor ki, **"İbni Teymiyye, bu tür uçuk iddiaları, 'Derecesi ve kıymeti ne olursa olsun hiçbir beşer nurdan yaratılmamıştır' sözleriyle reddediyor."**

Gördüğümüz gibi, İslamoğlu'nu ancak işte böyle sözler rahatlatıyor. **"Derecesi ve kıymeti ne olursa olsun"** sözünü kimin kastedildiğini anlamamanız için bir sebep yok.

Tabii ki kastedilen sevgili Peygamberimiz'dir...

Ama Bay İslamoğlu, İbni Teymiyye'ye şunu söylemeyi akletmiyor:

"Derecesi ve kıymeti ne olursa olsun hiçbir beşer nurdan yaratılmamıştır" diyor-sun.

Nereden biliyorsun? Yaratılanlar yaratılırken ezelden beri hepsinin yanında mı oldun?

Allah yolunda hicret eden kimse,

Gidecek çok yer ve (rızk bakımından) bolluk bulur

Hicret bir göçtür. Bir beldeden başka bir beldeye, bir yerden başka bir yere gitmek;

yaşamakta olduğu mekanı, ortamı değiştirmektir. Bu yönden düşünürsek hicretin sadece insanların hayatında değil, aslında bütün canlıların hayatında olduğunu görürüz. Yani gerek hayvanların gerekse bitkilerin hayatında da kendilerine has bir göçleri, bir nevi hicretleri vardır. Mesela bitkileri göz önüne alacak olursak, toprağa tohum atarsın, o tohum toprağın altında olgunlaşır zamanı gelince de toprağı yarıp yeryüzüne çıkar. Onun yeşerebilmesi, yaşayabilmesi için bu şarttır yoksa çürür gider. Yani o tohum, toprağın altından toprağın üstüne doğru bir nevi göç etmiş, bir hicret yaşamış oluyor. Niçin? Yaşayabilmesi, hatta gelişip çoğalabilmesi için bu gereklidir. Nitekim bir tohum toprağın üstüne çıkınca yeşerir ve çoğalır, on olur, yüz olur...

Ya da bilirsiniz göçmen kuşlar vardır. Havalarda soğuyunca sıcak iklimlere doğru kanat çırparak göç, hicret ederler. Niçin? Tabii ki yaşayabilmek için...

İnsanoğlunun da bu sebeple göçleri vardır yani yaşamak veya daha iyi imkanlar içinde hayatını idame ettirebilmek için göç edenler vardır. Ailesinin geçimini temin etmek için gurbete çıkanlar, maddi sıkıntılar sebebiyle doğudan batıya göç eden

aileler veya yurt dışına çalışmaya gidenler hep bu maksatla göç etmişlerdir. Bunlar da bir nevi hicret sayılır.

Ama onlar bu hicreti niçin yapmışlardır?

Geçimlerini sağlamak, ekonomik yönden daha rahat olmak veya hayat standartlarını yükseltmek için yerlerinden, yurtlarından ayrılıp bir başka beldeye gitmişlerdir. Yapılan bu göç ve hicretler, kişilerin niyetlerine göre kıymet ifade eder. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şerifte şöyle buyurmuştur: **"Ameller ancak niyetlere göredir. Herkesin niyeti ne ise eline geçecek odur. Öyleyse kimin hicreti Allah'a ve Rasulüne ise, onun hicreti Allah'a ve Rasulünedir. Kimin hicreti de elde edeceği bir dünyalığa veya nikahlanacağı bir kadına ise, onun hicreti de o hicret ettiği şeydir."**

Bir de sırf Allah ve Resülü için yapılan hicretler vardır ki, Peygamber Efendimiz ve Ashabı işte bu sebeple yerlerinden yurtlarından ayrılıp bir başka beldeye/Medine'ye hicret ettiler. Onların hicret etmeleri; maddi bakımdan, ekonomik yönden daha rahat bir hayat sürebilmeleri için değil, manevi bakımdandır. Din-i Mübini İslam'ı daha rahat yaşayabilme düşüncesiyledir. Yani Allah içindir... Bu, öylesine ulvî, öylesine yüce bir harekettir.

Kur'an-ı Kerim "Hicret" kavramını; "Allah yolunda" olması ile sınırlandırmaktadır ki, İslâm'a göre geçerli olan hicret de budur.

Sahabe-i Kiram evlerini-barklarını, işlerini, kurulu düzenlerini bırakıp Medine'ye hicret ederlerken; "orada ne yeriz ne içeriz; oranın iklimine havasına suyuna alışabilir miyiz?" türünden hesaplar yapmamışlardı. Din için, İslam için, mâneviyat için, maddi imkanlarını bir kalemde terk etmişlerdi. Onların tek arzuları ve dertleri dinlerini rahatça, özgürce yaşayıp, Allah'a olan kulluk görevlerini hakkıyla yapabilmektir. Dolayısıyla hicretlerini tamamen uhrevi endişeyle yaptıklarından, bu hicret çok büyük değer kazanmış ve İslam tarihinde en önemli dönüm noktası olmuştur.

Evet, Müslümanlar gönüllerinde sevinçle karışık bir hüznle Medine'ye hicret ediyorlardı. Anadan, atadan, yardan, öz vatandan yani Mekke'den ayrılmak kolay mıydı? Sırf İslam'ı yaşamak ve bu yolda hizmet etmek için bütün mallarını Mekke'de bırakmışlar ve fakir bir durumda Medine'ye gelmişlerdi. Dolayısıyla Mekke müşrikleri, hicret eden ashabı kiramın Medine'de sıkıntı çekmelerini, ser-sefil olmalarını, oraya gittiklerine bin-pişman olmalarını şiddetle arzu ediyorlardı. Yani bir nevi; "biz sizi elimizden kaçırdık ama orada darlığa düşerek itilip,

kakılın da iyice burunlarınız sür-
tölsün" şeklinde bir beklenti ve
temennileri vardı. Ama durum
onların istedikleri gibi olmadı.
Çünkü Medineli Müslümanlar,
Mekke'den gelen muhacirle-
re kapılarını ardına kadar açıp
bağırlarına bastılar, onları seve
seve evlerine müsafir ettiler.

Muhacirler Medine'ye gel-
diğinde Efendimiz (Sallallahü
Aleyhi ve Sellem) bir Mekkeli
müslümanı, bir Medineli müs-
lümana kardeş yaptı. Ensar-ı Ki-
ram bu teklife çok memnun ol-
dular. Onları kardeş kabul edip
tüm mallarına ve mülklerine
ortak ettiler. Onlara gurbette
olduklarını hissettirmediler. İşte
bundan sebep onlara "Ensar/
Yardımcılar" dendi.

Hiçbir maddi menfaat veya
ırk taassubuna dayanmayan bu
kardeşlik müessesesi, Efendimiz
(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in
önderliğinde, dünya tarihinde
yalnız Medine'de, bu şekilde te-
sis edilmiştir.

Müslümanlar Medine'de böy-
lesine özgür bir ortam bulunca,
namazlarını aşikare kıldılar,
cemaatler kurdular, sohbetler
ettiler, ibadetlerini rahat rahat
yerine getirdiler. Böylece İslami-
yet orada hızla yayıldı, taraftar
bulup güçlendi.

Müslümanlar zamanla iktisa-
di ve ticari açıdan da genişleyip
ferahladılar ve rahata kavuştul-
lar. Tabi Ashab-ı Kiramın kötü
haberlerini dört gözle bekleyen
Mekke müşrikleri, onların orada
böylesine geniş imkanlar içinde
olduklarını ve rahatça yaşadıklar-
ını duyunca, hevesleri kursakla-
rında kalmış oldu. Bundan dola-
yı telaşlandılar, üzüldüler, adeta
kahroldular. Dolayısıyla bir ma-
nada **burunları sürtülen** ken-
dileri oldu. Mevla Teala: **"Allah
yolunda hicret edecek kimse,
gidecek çok yer ve (rızık bakı-
mından) bolluk bulur..."** (Nisa:
100) ayetiyle, bu duruma da işa-
ret buyuruyor. Bu ayeti kerime-

de geçen **"Murağam"** kelimesi
toprak manasında olan "Ra-
ğam" kelimesinden alınmıştır.
Araplar, kişinin başına bir bela
ve musibet gelince "Rağime
enfühü" yani "burnu sürtüldü"
derler. Dolayısıyla, ayeti kerime-
de geçen "murağam" kelimesi
bu manaya hamledilince, sanki
şöyle denilmektedir: "Ey insan!
Eğer hicret edersen, sıkıntıya ve
meşakkate düşerim korkusuyla
hicret edip yurdundan ayrılmak
istemiyordun. Bunun için kork-
ma! Çünkü Allah-u Teala bu
hicretinde sana, düşmanlarının
burnunun sürtülmesine ve bol
geçinmene sebep olacak bir
çok nimetler ve büyük makamlar
verecektir.

Gerçektende Ashab-ı kiramın
durumu netice itibariyle böyle
oldu. Kendileri her yönden ge-
nişleyip ferahladılar ve rahata
kavuştular. Düşmanları ise üzül-
dü, kederlendi, burunları sürtül-
dü.

Tabi sadece sahabe-i kiram
değil kim olursa olsun, Allah
için başka bir beldeye hicret
edenlere, Allah için ilim tahsiline
çıkanlara, İslam yoluna giren-
lere de Mevla Teala'nın gittiği
yerde bolluk, genişlik ve rahat-
lık vereceği, pek çok hayırlara
ulaştıracağı bu ayeti kerimeden
anlaşılmış oluyor. Dolayısıyla bu
ayeti kerime; ilim tahsil etmek
isteyen ama maişet temini endi-
şesiyle buna cesaret edemeyen
kimseler için büyük bir müjde-
dir. Yani "ben hoca olmak, alim
olmak istiyorum ama istikbalim
ne olacak? Ne yerim, ne içerim,
aç kalır mıyım?" gibi endişelerle
ilim tahsilinden geri kalmamak
lazımdır. Allah yolunda ilim tah-
sili için kim neyi terk ettiyse, Al-
lah-u Teala terk ettiklerinin hep-
sini, hatta daha fazlasını ihsan
edecektir, bundan kimsenin en
ufak bir şüphesi olmasın. Zira
bu durum tecrübeyle sabittir.
Ayrıca Mevla Teala Kendisi için
ilim tahsil edenlerin rızıkına za-

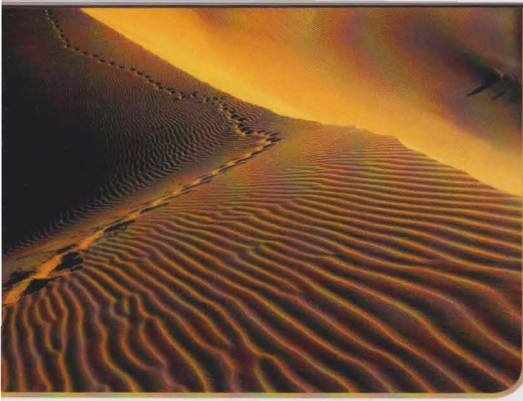
ten kefildir. Nitekim bir hadisi
şerifte: **"Her kim Allah rızası
için ilim tahsil ederse, Allah
onun rızıkını tekeffül eder, hiç
ummadığı taraftan onu rızık-
landırır."** Buyurulmuştur. Buna
kamil manada iman etmeli, şey-
tani vesveselerle ilim tahsili yo-
lunda gevşeklik etmemelidir.

Nisa süresindeki 100. ayeti
kerimenin devamında: **"Kim
evinden Allah'a ve Onun
Peygamberine muhacir ola-
rak çıkar da sonra kendisine
ölüm yetişirse, muhakkak ki
onun mükafatı(nı vermek) Al-
lah'a aittir."** buyurulmuştur.

Bu ayet-i kerimenin, Cüde b.
Damra (Radiyallahü anh) hakkında nazil olduğu rivayet
edilmiştir. Şöyle ki: Başlangıçta
İslam Dinine girenlerin, kendi
yurtlarını terk edip Medine'ye
hicret etmeleri farzdı. Çünkü
yeni müslüman olanların, gerek
İslamiyetin hükümlerini öğren-
meleri, gerekse İslam toplumu-
nun çekirdeğini oluşturan Ensar
ve Muhacirlere destek olmaları
zaruri idi. Öyle ki; Peygamber
Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve
Sellem), hicret etmeyen kimse-
nin imanının makbul olmayaca-
ğını beyan etmişti. Bu hususu
Kur'an Kerim şu ayet-i kerimeyle
teyid etmektedir: **"İman edipte
hicret etmeyenler ise, hicret
edinceye kadar sizin onla-
ra hiçbir velayetiniz (dostluk
ilişkiniz ve miras alakanız) yok-
tur."** (Enfal:72)

Böylece Medine'ye hicretin
farz oluşu, Mekke'nin fethine
kadar devam etmiştir. Nitekim
Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve
Sellem): **"Fetihten sonra ar-
tık hicret (in farziyeti) yoktur.
Velakin cihad ve niyet var-
dır."** buyurmaktadır.

Evet Fetihten sonra
hicret yoktur fakat Mekke'nin
fethinden önce, ilk İslam top-
lumunun geleceği bakımından
taşıdığı önem sebebiyle, hicret
etmeyip bu emre uymayanların

durumu ve akıbeti şöyle ifade edilmiştir: **"Nefislerine zulmedenlerin canlarını alacak olan melekler, muhakkak (onlara, dinleriyle alakalı olarak) "ne işte idiniz?" derler. Onlar: "Biz yer yüzünde zayıf (dinimizi tatbik etmekten aciz) kimselerdik." derler. Melekler de: "Allahın arzı (yeryüzü) geniş değil miydi? Sizde oraya hicret etseydiniz." derler. İşte onların barınağı cehennemdir. O ne kötü uğranacak yerdir."** (Nisa: 97)

Bu ayet nazil olunca, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu ayeti yazdırıp Mekke'de bulunan müslümanlara gönderdi. Ayet-i kerime özetle şöyle diyordu: **"Ya hicret ya cehennem!"**

Bu sırada Cüde b. Damra (Radiyallahü anh)'da Mekke'deydi ve henüz hicret etmemişti. Bu ayet-i kerimenin hicret etmeyenlere yönelik tehdidini duyunca artık Mekke'de durabilir miydi, Cehennemi göze alabilir miydi? Hemen Nur Medine'ye gitmeye can attı. Kendisi o sıralarda iyice ihtiyarlamış, ayakları tutmayan kötürüm bir kimseydi. Oğullarını topladı ve durumu anlattı. Tabi oğulları gitmesine pek razı olmak istemediler. "Sen hastasın acizsin, mesul değilsin" diyerek, hicretten vazgeçirmeye çalıştılar. Fakat o kesin olarak karar vermiş, ne olursa olsun mutlaka gidecekti. Dedi ki:

- Ben sizi işte bu günler için büyüttüm. Bir sedye yapın, ona koyun ve beni mutlaka

Medine'ye götürün. Allah'a yemin olsun ki artık bu gece

Mekke'de gecelemeceğim!

Cüde b. Damra (Radiyallahü anh)'ın yaşı gerçekten çok ilerlemişti. O yaşta, o hastalıkla, sedye üstünde, sağsalim Medine'ye ulaşıp ulaşamayacağı bile meçhuldü. Ama onun için bunların hiç önemi yoktu. Mutlaka yola çıkacak, Medine'ye varmasa dahi o yolda ölecekti.

Baktılar ki babaları kesin kararlı, onu bir sedyeye koyup Medine'ye doğru yola çıktılar. Umre Mescidi'nin bulunduğu Ten'im'e geldiklerinde iyice ağırlaştı. Cüde b. Damra (Radiyallahü anh) vefat edeceğini anlayınca, sağ eliyle sol eline vurmaya başladı ve: "Ey Allah'ım! Bu elim Senin için, bu da Resülün için. Sana Resülünün biat ettiği her hususta ben de biat ediyorum." diyerek vefat etti.

Ölüm haberi Mekke'deki müşriklere ulaştınca çok sevindiler. "İyi ki öldü umduğuna ulaşamadı" dediler. Haber Medine'ye ulaştınca Ashab-ı kiram ise üzdüler: "Keşke Medineye ulaşıp da ölseydi. Muhacir olur, ecri daha büyük olurdu." dediler. Bunun üzerine Mevla Teala şu ayeti kerimeyi indirdi: **"Kim evinden Allah'a ve Onun Peygamberine muhacir olarak çıkar da, sonra kendisine ölüm yetişirse, muhakkak ki onun mükafatı(nı vermek) Allah'a aittir."** Yani "Ey Mekke müşrikleri! boşuna sevinmeyin, yolda vefat edip Medine'ye gidememiş olsa da onun ecri bizzat Bana aittir. Ben onu Medineye gitmiş kabul ettim. Ey Medineliler! Siz de sakın üzülmeyin. O hicretini tamamlayamamış olsa da, Ben onu muhacir olarak kabul edip sevabını da tastamam verdim."

Ulemadan bazısı bu ayetin tefsirinde şöyle buyurmuşlardır: "Bu ayetten çıkan hükme göre; kim Allah-u Telaya itaat etmek üzere bir şeye niyetlenir de sonra onu tamamlayamazsa, Allah-

u Teala onun bu amelinin mükafatını tamamlar ve ona yazar. Bu şuna benzer ki; sıhhatliken ibadetini aksatmayan ve devamlı yapan kimse, hasta olunca o ameli yapamasa bile yine de o ameli yapmış gibi sevap kazanır. Çünkü hasta olmasaydı da sıhhati yerinde olsaydı o ameli yapmaya devam edecekti. Nitekim Efendimiz bir hadisi şeriflerinde: **"Kul hastalandığı veya yolculuğa çıktığı zaman, mukim ve sağlamken yapmaktaki şeylerin (sevabının) bir misli kendisi için yazılır."** buyurmuştur.

Yine ulemadan bir çoğuna göre ilim tahsili, hac, helal kazanç, bir dostunu veya herhangi bir kimseyi Allah rızası için ziyaret etmek gibi, kendisinde sevap olan bir iş için yola çıkıp maksadına ulaşmadan ölen herkes, bu ayeti kerimenin hükmünce maksadına ulaşmış kimse gibi, ecre ve sevaba müstehak olur.

Mesela; ilim tahsiline başlayanlara, düzenli olarak aksatmadan kaza namazlarını kılanlara, Kur'an öğrenmek niyetiyle ilme başlayıp tamamlayamadan vefat edenlere, inşallah başladıkları işi kabirde tamamlayacaklar. İlim tahsilini tamamlayamadan vefat edenler, inşallah ahirette hoca olarak haşrolacaklar.

Hulasa-i kelam; Allah için bir işe başladığınız zaman o işi bitmiş kabul edin. "Ya bitmezse, yarım kalırsa?" gibi vesveselerle hayırlı işlerden geri kalmayın. Çünkü Allah yolunda "Dimiyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmak" yoktur. Allah için başlanan bir hizmeti, Mevla tamamlayacak ve mükafatını tas-tamam verecektir.

Bu vesileyle hepinizin Hicri yılbaşınızı tebrik eder, gerek bizler, gerekse tüm İslam alemi hakkında hayırlara vesile olmasını Rabbimden niyâz ederim.

Fi Emanillah!

YILBAŞI, TOPLUMSAL BİR İSYANDIR

31 Aralık Perşembe gününü, 1 Ocak Cuma gününe başlayan gece yılbaşı gecesidir.

Dinimizde Noel ve yılbaşı kutlamalarının yeri yoktur. Bu yılbaşının biz Müslümanlar için, resmî ve milletlerarası bir takvim başlangıcı olmak ilgi ve alâkasından başka hiçbir kıymet ve değeri asla yoktur. Biz Müslümanlar için **Muharrem** ayının birinci gecesi: Yılbaşı gecesidir. İslâm'da yeni yıl, **Muharrem** ayının birinci günü ile başlar. Fakat, maalesef Müslümanların büyük bir kısmının haberi bile olmaz.

Müslümanların bu günkü halini şair ne güzel dile getirmiş:

**Bir elde kadeh! Bir elde Kur'an!
Ne helâldir işimiz, ne de haram!
Şu yarım yamalak dünyada,
Ne tam kâfiriz, ne de tam bir Müslüman!**

Müslümana:

**"Sen hıristiyan mısın?" diye sorsan darılır.
Amma yılbaşında hindi, kaz; yemesine bayılır...**

**Çam deviren hindici, nasıl mü'min sayılır...
Bilmiyoruz çoğumuz ne edip yapıyoruz:
"Batı, Batı" diyerek, eyvah! Hep batıyoruz!
Yaklaşınca her sene, öz yurdumda yılbaşı:
Yapılır milletime Firenke türlü aş!..
Buna, ağlar ağacı; hem toprağı, hem taşı:
Müslümanız (!) onlarla, Noel de yapıyoruz.
"Batı, Batı!" diyerek, eyvah! Hep batıyoruz!..**

ALLAH Müslümanlara intibahlar versin! Amin.

Gayrı müslimlerin bayramlarında sevinmek, onların kutsal saydığı günleri kutlamak, onların adetlerine uymak, onlara benzemek kesinlikle caiz değildir, büyük günahlardandır.

Müslümanın, bir başka dinin şiarı yani alâmet-i farikası olan bir fiili kendi iradesi ile yapması küfürdür.

Fukaha: Mecusilerin bayram kabul ettikleri Nevruz ve Mihrican günlerinde, bu isim adı altında hediye vermenin caiz olmadığı, verilen bu hediye bile, bugünlere tazim kasdı bulunduğu takdirde küfre, kâfirliğe düşüleceği, fetvasını vermişlerdir. Hanefilerden Allame Ebu Hafs şöyle der: **Müslüman bir kimse, ALLAH Teâlâ'ya elli yıl ibadet etse, sonra bir müşrike Nevruz günü bayramını tebrik, tazim maksadıyla bir yumurta verse, muhakkak kâfir olur ve ameli de mahvolur. Aynı gün, herhangi bir tazim kasdı bulunmaksızın, insanların normal adeti üzere bir Müslümana hediye verse, kâfir olmaz. Fakat, şüpheli yok etmek için bunu, o günden önce veya sonra vermesi gerekir. O müşriklerin herhangi bir bayram günlerinde, önceleri satın almadığı bir şeyi satın alsa, eğer bununla tazim kasd etmiş ise kâfir olur. Yok, tazim maksadı bulunmadan, sadece yemek, içmek ve zevklenmek için satın alırsa kâfir olmaz."**¹

Noel ve yılbaşı gecesinde tertip edilen ve dinen gayrı meşru olan eğlencelerin, işlenen haramla-

¹ İbn-i Abidin, 5/659-660

rın meşru ve mübah kabul edilmesinin; hele hele çam ağacı altında yemek yenilirse, ömür uzarmış, yeni yılın ilk saatlerine neşe içinde girilirse, gelecek yıl aynı neşe ile devam edermiş, genellikle karla örtülü, kırmızı başlıklı paltosu ve kocaman beyaz sakalı ile temsil edilen efsanevi bir kişi Noel babanın, gökyüzünde ren geyiklerinin çektiği bir kızakla ya da yerde eşek sırtında veya yaya olarak dolaştığına ve evlere bacalardan inerek başta çocuklar ve fakirler olmak üzere insanlara çeşitli hediyeler bıraktığına ve benzeri hurafelere inanmanın neticesi: Kâfir olmaktır, dinden çıkmaktır.

Açıklık-saçıklık ve fuhuş: Noel ve yılbaşı gecesinde kadın-erkek dekolte kıyafetleriyle dans etmek, dinimizin ahlâk ve haya esaslarına aykırı olup haramdır. Ayrıca bu gecede eğlenmek adına yüzlerce genç kız bekâretini; hanımlar namus ve iffetini kaybediyor ve bunun dayanılmaz sonucu olarak fuhşun çirkef kollarına düşüyor. **Bu tür manzaraları her yılın ilk haftasında gazete ve haber programlarından içimiz sızlayarak izliyoruz.** Bu gecede; özellikle fuhuş ticareti yapanlar işbaşında oluyorlar. Kendilerine sermaye kazandırmak için kollarını sıvamış, adeta avının üzerine atlamaya hazır bir aç kurt gibi masum ve cehaletinin kurbanı hanım yavrularımızı bekliyorlar.

Millî ve millisiz bütün piyango biletleri, eşya piyango biletleri kumar olup bunları almak, satmak kesinlikle haramdır. Bunlardan kazanılan para da gayr-ı meşrudur, haramdır. Faiz, kumar, rüşvet, piyango v.b. haram yolla elde edilen gelirin cami, okul yapımında kullanılması veya vakıflara bağışlanması dinimize göre caiz değildir. **Haram kazanç ile hayır yapılamaz.** Bunların resmî kurumlar tarafından tertip ve organize edilmesi, himaye görmesi veya bir kuruluşun, herhangi bir kurumun menfaatine olması, onun dînen meşrû ve câiz olduğu anlamına asla gelmez. Çünkü helal ve haram kılıcı sadece ALLAH Teâlâ'dır. Bu hükmü hiçbir kimse, hiçbir kuruluş ve hiçbir merci değiştiremez. Bunu inkâr eden kâfir olur. İnkâr etmeden uymayan da günahkâr olur.

Mevzuyu şu şiirle noktalıyoruz:

Ya Rab! Böyle mi olacaktı, benim cennet yurdum?

Baktım da etrafıma yalnızım, ağladım durdum.

Bir mânâ veremedim, şu Milâdî yıl başına!

Şaştım da kaldım, Müslümanların vah telaşına!

Çevirdim başımı, nereye ettimse bir nazar.

Gördüm ki, Noel için hazır, yer-yer çarşı-pazar.

Haykırmak gelmişti içimden, seslendim millete.

Heyhat! Duyuramadım, ne Âhmed'e ne Mehmed'e.

Ey Âlem-i İslâm'ın baş tacı, büyük Türkiye!

Mukaddesatı unuttun, Avrupa diye diye!

Yurdumu işgal etmiş, şu garbın safsatası,

Kiminin maymunu var, kiminin "Noel babası!"

Anladım, zaman geçmekte bugün dünden de beter.

Kim bilir? Yarın ne hâle düşecek bu şaşkın beşer.

Kulaklar tıkanmış, gözlere çekilmiş perde.

Nankör adam, fazilet arıyor geçmiş giderde.

İslâm'dır bu vatanın dini, kitabı Kur'an-ı Kerim'dir.

Müslümanın bayramı, Ramazan ve Kurbandır.

Kalamaz bu böyle Fatihin, Yavuzun diyarı, Noel kutlamada, geçerek hiristyanları.

Maziye düşündüm de, hayran oldum istiklâle

Ecdadıma söz verdim, varmak için istikbâle, Çanakkale'de şehidlerim kefensiz yatıyor!..

Sakarya'nın rengi, hâlâ kıpkızıl kan akıyor!..

Şehidlik, gazilik şerefidir Müslümanların.

Düşmanlara alkış tutmak, işidir alçakların.

Şu alçakça yaşayanların aklına yanayım.

Gel ölüm gel, neredesin? Kanımla yıkana-yım!

İstemem bu hayatı, Sultan etseler cihanda.

Ölürüm, şerefimle yatarım, toprak altında.

Ya Rab! Hidâyet ver kurtulsun bu millete.

İslâma gelsin milletim son versin şu zillete.

Bu duygu ve düşüncelerle yeni bir yıla 2010 yılına girerken geçmiş yılın ve yılların muhasebesini yaparak önümüzde kalan sınırlı zaman dilimini daha iyi kullanma bilinci kazanmamızı, bu yeni yılın milletimize ve bütün insanlara hayırlar getirmesini; yoksulluğun, açlığın, doğal felâketlerin yaşanmadığı, savaş ve terör gibi üzücü olayların son bulduğu bir dönem olmasını, yeni yılın bütün insanlığa huzur ve barış getirmesini, daha nice yeni yıllara sıhhat ve afiyetle erişmemizi ve bu yılların Rabbimizin istediği manada kâmil iman ve salih amelle geçirilmesini, değerlendirilmesini ve tüm İslâm âleminin birlik ve dirliğine, dünyanın pek çok yerinde haksızlığa ve saldırganlığa uğramış Müslüman kardeşlerimizin kurtuluşlarına, insanlığın hidayet ve barışına, huzur ve saadetine; dünyanın değişik bölgelerinde akan kan ve gözyaşının durmasına, maddî ve manevî hayırlara-bereketlere vesile olmasını Cenab-ı Hakk'tan dilerim.

TAKVA

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Takva; korkma, sakınma, Allahü Teâlâ korkusuyla günahtan kaçınma, Allahü Teâlâ'nın emir ve yasalarına uymakta titizlik gösterme manalarına gelmektedir. Takva; kişinin kendisine zarar verecek olan şeylerden son derece sakınmasından ibarettir. Bu sıfatları takınmış olan kimseye de **"Müttaki"** denilir.

Takva, Allahü Teâlâ'nın inanan kulları için işaret buyurduğu bir toplanma ve yardımlaşma noktasıdır. Kur'an-ı Kerim **"İyilik ve takvada yardımlaşın. Günah ve düşmanlıkta yardımlaşmayın"**¹ diyerek, takvanın İslâm'daki yerini göstermiştir.

İnsanlar, Hz. Âdem (Aleyhis-selam) ve Hz. Havva anamız-

1- Mâide Suresi: 2

dan çoğalmaları veya her biri bir anne ve babadan doğmaları itibarıyla yaratılışta eşittirler. Bu açıdan soy ve soplaları övünmeleri yersizdir. Çünkü gerçek ve yegâne üstünlük ancak takva üstünlüğüdür ki bu gerçek, Kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade edilmiştir:

"Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allahü Teâlâ yanında en değerli ve en üstün olanınız, takva bakımından en üstün olanınız (Allahü Teâlâ'dan en çok korkanınız)dir. Şüphesiz Allahü Teâlâ bilen ve her şeyden haberi olandır."²

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de Veda Hutbesi'nde aynı durumu şöyle izah etmiştir:

2- Hucurât Suresi: 13

"Ey insanlar! Rabbiniz birdir. Babanız birdir. Hepiniz Âdemdensiniz ve Âdem'de topraktandır. Allahü Teâlâ'nın yanında en üstün olanınız takvası en fazla olanınızdır. Araplarla Arap olmayanların birbirine karşı üstünlüğü ancak takva ileldir."³

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in takva hakkında buyurduğu diğer bazı hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Arabın Arab olmayana hiç bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva ileldir."⁴

"İnsanın cennete girmesine en çok sebep olan şey, onun Allahü Teâlâ'ya karşı duyduğu takvasıdır."⁵

3- Ahmed Zeki Safve, Cemheretu Hutebi'l Arab: 1157/

4- Ahmed b. Hanbel: 5411/

5- Ahmed b. Hanbel: 2442 ,392/

Ebu Hureyre (Radiyallahü anh)ın naklettiğine göre Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)şöyle buyurmuştur:

"Birbirinize hased etmeyin. Kendiniz almak istemediğiniz halde diğerini zarara sokmak için bir malı medhedip fiyatını artırma yarışına kalkışmayın. Birbirinize buğzetmeyin. Birbirinize yüz çevirip arka dönmeyin. Sizden bazıınız diğer bazınızın alış verişini üzerine alış verişe girişmesin. Ey Allah'ın kulları! Birbirinizle kardeşler olunuz. Müslüman Müslüman'ın kardeşidir. Müslüman Müslüman'a zulmetmez. Yardıma muhtaç olduğu zaman da onu yalnız ve yardımcısız bırakmaz. Onu hor ve hakir görmez. Takva işte budur." Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **"Takva işte budur"** sözünü üç defa tekrarlamış ve her seferinde de eli ile göğsüne işaret etmiştir.⁶

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) burada takvanın çok geniş bir mana ifade ettiğini ve bunun da kalbe dayanan manevî bir duygu ile olduğunu ifade etmiştir.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'da takva için şöyle buyurmuştur: **"Mü'minin keremi, takvasıdır."**⁷

Takvanın üç mertebesi bulunmaktadır:

1- Birinci mertebeye, küfrü gerektiren inançlardan, sözlerden ve fiillerden uzak kalmak sureti ile ebedî azaptan sakınmaktır. **"O zaman inkâr edenler, kalplerine taassubu, cahiliyet taassubunu yerleştirmişlerdi. Allahü Teâlâ'da elçisine ve müminlere sükûnet ve gü-**

6- Müslim, Birr: 32; Tirmizî, Birr: 18; Ahmed b. Hanbel: 2325/

7- Muvatta, Cihâd: 35

venini indirdi. Onları takva sözü üzerinde durdurdu. Zaten onlar buna pek lâyük kimselerdi. Allah her şeyi bilendir"⁸ ayet-i kerimesi bu manaya işaret etmektedir.

Bir insan, takva kelimesi olan **"Lâ ilâhe illallâh, Muhammedür Rasûlullâh"** cümlesini dilile söyleyip kalbi ile yaşar ve bu hali muhafaza ederek ölebilirse, emirleri tutmayıp yasaklardan kaçmasa da bu birinci basamak-taki takvaya sahip olur. Bu şekilde muvakkat (geçici) azaptan kurtulamazsa da, ebedî (sonsuz) azaptan kurtarır. Fakat emirleri tutmayıp yasaklardan kaçmadan son nefese kadar bu takva kelimesini muhafaza etmek çok zordur.

2- Takvanın ikinci mertebesi, günahkâr eden şeylerden sakınmaktır. Bu da emirleri tutup yasaklardan ve hatta küçük günahlardan bile kaçmakla olur. **"Eğer karyeler ahalisi (şehirliler, köylüler) iman edip (emirleri tutup, yasaklardan kaçınmak suretiyle) takva sahibi olsalardı, elbette biz üzerlerine gökten (yağdırmakla) ve yerden (bitirmekle) nice bereket (hazine)ler(ini, definelerini) açardık"**⁹ mealindeki ayet-i kerime ile işaret edilen takva budur.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şerifiyle, burada söz konusu olan takvanın ikinci çeşidini şöyle açıklar:

"Helâl belli. Haram da bellidir. Fakat bu ikisinin arasında şüpheli şeyler vardır. Bu nedenle şüphelerden korunun, dinini ve ırzını temiz tutmuş olur. Şüphelere düşen, harama da düşer. Nasıl koruluğun kenarında koyun otlatan çobanın koyunlarının her an koruluğa girme ihti-

8- Fetih Suresi: 26

9-A'raf Suresi: 96

mali varsa, şüpheli şeylerden korunmayanın harama düşme ihtimali de öylece vardır. Haberinizi olsun ki, her hükümdarın koruluğu vardır. Allahü Teâlâ'nın konusu da haramlardır."¹⁰

3- Takvanın üçüncü mertebesi, yukarıda anlatılan iki mertebeyi elde ettikten sonra, kalbini Allahü Teâlâ'dan meşgul edecek her şeyden sakınmasıdır. Yani her şeyden kesilip tamamen Allahü Teâlâ'ya yönelmektir. Hakiki takva budur ve Kur'an-ı Kerim'de, inanan insanlardan bu takvaya sahip olmaları istenmekte ve şöyle buyrulmaktadır:

"Ey iman edenler! Allahü Teâlâ'dan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin."¹¹ Bu ayet-i kerimenin açıklaması mahiyetinde olan diğer bir ayet-i kerime mealî ise şöyledir:

"O halde gücünüzün yettiği kadar Allahü Teâlâ'dan korkun. Dinleyin, itaat edin, kendi iyiliğinize olarak harcayın. Kim nefsinin cimriliğinden kurtulursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir."¹²

Takvanın bu üçüncü mertebesi hakkında âlimlerden farklı sözler varid olmuştur. Bazıları şöyle buyurmuşlardır;

"Takva; Mevla'nın seni yasak ettiği yerde görmemesi ve emrettiği yerde seni kaybetmemesidir." Yani emrettiği yerde seni bulmasıdır.

10- Buhâri, Imân: 39; Müslim, Müsâkat: 107; Ebu Davud, Büyû': 3; Tirmizî, Büyû': 1; Neseî, Büyû': 2; İbn-i Mâce, Fiten: 14; Ahmed b. Hanbel: 4267/

11- Âl-i İmran Suresi: 102

12- Teğabün Suresi: 16

Bazı âlimler de şöyle demişlerdir:

"Takva, kişinin kendi gücünden ve kuvvetinden beri olmasıdır." Yani hiçbir işte kendi gücünü ve kuvvetini görmeyip hepsini Mevlâ'dan bilmesi ve ancak O'na güvenmesidir.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh) bir gün Kab'ul Ahbar (Radiyallahü anh)'a (r.a.) "Bana takvadan haber ver" dedi. O da:

"Sen hiç dikenli yola girdin mi?" dedi. Hz. Ömer (Radiyallahü anh) "Evet" deyince Kab'ul Ahbar (Radiyallahü anh):

"Peki, o yolda nasıl yürüdün?" dedi. Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'da:

"Çok dikkatli yürüdüm ve gördüğüm her şeyden sakındım" diye cevap verdi. Bunun üzerine Kab'ul Ahbar (Radiyallahü anh):

"İşte takva odur" buyurdu.

Ömer b. Abdülaziz (Rahmetullahi Aleyh) ise: "Takva, Allahü Teâlâ'nın haram ettiği şeyleri terk etmek ve Allahü Teala'nın farz kıldığı şeyleri yerine getirmekten ibarettir. Allahü Teâlâ'nın bunlardan başka sana nasip ettiği ibadetler ise hayır üzerine hayırdır" buyurmuşlardır.

İmam-ı Rabbani (Kuddise sirruhu) buyuruyor ki:

"Dünyada felaketlerden, ahirette azaptan kurtulmak için iki şey gerekir: Emirlerle sarılmak ve yasaklardan sakınmak. Bu ikisinden en büyüğü ve daha lüzumlu, ikincisidir ki, buna Vera' ve Takva denir. İnsanların meleklerden daha üstün olabilmesi, vera' sayesinde. Vera' ve takva üzere olmak, her şeyden daha lüzumludur."¹³

Takvaya ulaşma noktasında ayet-i kerimelerin de işaret ettiği bir takım ameller vardır ki bunların en başlıcaları şunlardır:

- 1- Gaybe inanmak,
- 2- Namaz kılmak,
- 3- Zekât vermek,

13- İmam-ı Rabbani, Mektubat: 1 Cilt, 73. Mektub

4- Bollukta ve darlıkta Allahü Teâlâ yolunda infakta bulunmak,

5- Günahlardan ve fenalıklardan sakınmak,

6- İmanda, duada, sıkıntıda, hastalıkta ve savaşta sabretmek,

7- Sadık (doğru olan) kimselerle beraber olmak,

8- Öfke yutmak ve kusur bağışlamak,

9- Hiçbir kin ve öfkenin adaletsizliğe götüremediği bir kişi olmak,

10- Günahlarına tevbe etmek,

11- Allahü Teâlâ'ya içten saygı duyan, pürüzsüz bir kalp sahibi olmak,

12- Gururlanmamak ve bozgunculuk yapmamak,

13- Ahirette birbirlerine davacı ve düşman olmayacakları şekilde yaşamak,

14- Seherlerde günahlarının bağışlanması için Allahü Teâlâ'dan mağfaret istemek,

15- Dünyada iken bereket kapılarını açtırmak ve gazaba uğramamak.

Takvanın Kur'an-ı Kerim'de zikredilen on beş fazileti vardır:

1- Hidayet (Doğru yola kavuşturmak): "**Kur'an, müttakiler için bir hidayettir.**"¹⁴

2- Nusret (Yardım): "**Şüphesiz Allahü Teâlâ takva sahibi olan kullarıyla beraberdir.**"¹⁵

3- Velayet (Dostluk): "**Şüphesiz Allahü Teâlâ müttakilerin velisi (dostu)dur.**"¹⁶

4- Muhabbet (Sevgi): "**Şüphesiz Allahü Teâlâ müttakileri sever.**"¹⁷

5- Mağfaret (Bağışlama): "**Eğer Allahü Teâlâ'dan korkarsanız, (Allahü Teâlâ sizin için furkan (doğruyu eğriden ayırma gücü) kılar, bütün çirkinliklerinizi mahveder (siler) ve**

- 14- Bakara Suresi: 3
- 15- Nahl Suresi: 128
- 16- Casiye Suresi: 19
- 17- Tevbe Suresi: 7

sizi affeder."¹⁸

6-7- Bütün dertlerden kurtulmak ve beklenmedik taraftan rızıklanmak: "**Ve her kim Allahü Teâlâ'dan sakınırsa onun için (bütün sıkıntılardan) çıkış kapısı yaratır ve beklemediği taraftan onu rızıklandırır.**"¹⁹

8- İşlerde kolaylık: "**Ve her kim Allahü Teâlâ'dan sakınırsa onun için işlerini kolay eder.**"²⁰

9-10- Günahların affedilmesi ve büyük ecirlere kavuşturulmak: "**Ve her kim Allahü Teâlâ'dan sakınırsa onun bütün çirkin işlerini siler ve onun ecrini büyük eder.**"²¹

11- Amellerin kabulü: "**Allahü Teâlâ ancak müttakilerden (amellerini) kabul eder.**"²²

12- Kurtuluşa ermek: "**Allahü Teâlâ'dan sakının. Umulur ki felaha erersiniz.**"²³

13- Müjdeye nail olmak: "**Dünya hayatında da ahirette de onlar (takva sahipleri) için müjde vardır.**"²⁴

14- Cennette hususi bir makam sahibi olmak: "**Şüphesiz müttakiler için Rablerinin indinde Naim cennetleri vardır.**"²⁵

15- Cehennemden kurtuluş: "**Sonra biz, takva olanları kurtarırız**"²⁶

Gerçek manada Allahü Teâlâ'nın dostluğuna ve sevgisine takva sahipleri erişmişlerdir. İmanın kuvvetlendirilmesi ve nefsin kötülüklerden arınması ile kemale erenler takva sahipleri, Allahü Teâlâ'nın kendilerine ihsan ettiklerini, onlar da insanlara ihsan etmek suretiyle yansıtan yüce benliklerdir. Rabbim cümlemizi takva mertebelerinde kemale eren ve kendi rızasını kazanan kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

18- Enfal Suresi: 29

19- Talak Suresi: 23-

20- Talak Suresi: 4

21- Talak Suresi: 5

22- Maide Suresi: 27

23- Âli İmran Suresi: 130

24- Yunus Suresi: 64

25- Kalem Suresi: 34

26- Meryem Suresi: 72

SORU

Satranç ve tavla oynamak caiz mi?

CEVAP: Satranç, tavla oyunları kumar ise (velevki bunlar, bilgisayarda oynanan oyunlar olsun) yani bundan para kazanılıyorsa bu kesinlikle haramdır.

Kumar için değil de zeka geliştirmek amacıyla oynanıyor olsa da, üç Mezhepte satranç oynamak haramdır. Bu konuda üç mezhebin kuvvetli delilleri vardır. Büreyde (Radiyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadisi şerifte, Rasullullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): "Tavla oynayan sanki elini domuzun etine, kanına bulaştırmış gibidir, Allah'ın Resulüne isyan etmiş olur." buyuruyor.

Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir başka hadisi şerifte buyuruyor ki: "Tavla, satranç ve fal oklarıyla kumar oynayanlara selam vermeyin. Onlar size selam verirse, onlara cevap vermeyin. Onlar bu oyunların başlarına topladıkları zaman şeytan, ordularıyla onların yanına gelir. Onlar sürekli oynarlar, bir leşin başına toplaşan köpekler gibi dağılına kadar şeytan onları oynatır." Mesela köpek leş yer, onun başından kalkmaz, doyunca o sürü ayrılır. Burada da oyun oynarlarken, onların çok zamanları boşa geçer, dağılıncaya kadar şeytan onları orada tutar.

Bir diğer hadisi şerifte Rasullullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyuruyor "Allah'ın bir levhası vardır, günde 360 kere oraya bakar. Kullarına onunla rahmet eder. Satranç oynayanların ondan nasibi yoktur."

Bu hususta çok hadisi şerifler vardır. Bundan dolayı satranç

oynayan lanetlenmiştir. "Ona bakan da domuz eti yiyen gibidir." Hz. Osman (Radiyallahü anh) minberden bunları ifade etmiş, evlerinde bu oyun aletlerinden olanların yakmasını ve kırıp atmasını beyan etmiştir.

Hz. Ali (Radiyallahü anh) satranç oynayan bir topluluğun yanından geçerken (satranç oyunu; kale, at, şah gibi isimler verilmiş küçük heykelciklerle oynandığından) onlara şöyle diyor: "Ne bu heykellerin başına üşüşmüşsünüz? İnsan ateş korunu eline alsa da -o kor parçası- sönmüncüye kadar elini yaksa, bunu tutmasından daha iyidir. Siz bunlar için yaratılmadınız."

Yani bu işler sizi namazdan, zikirten alıkoyar. Allah-u Teâla Kur'an'ı Kerim'de ne buyuruyor: "Şeytan, içki ve kumarda aranıza kin ve düşmanlık sokmak; sizi Allah'ı anmaktan ve namaz kılmaktan alıkoymak istiyor." (Maide: 91)

Toparlayacak olursak, satranç oynamak üç mezhebe göre de yasaktır, haramdır, kumar olmasa da... Ancak Şafi mezhebinde mekruh görülmüştür. İmam-ı Şafi "mekruh" demiş, "haram" dememiştir. Fakat "farz namaz geçiyorsa, yalana yanlış alet ediliyorsa, kumarsa haramdır." demiştir.

Birisi soruyor; "bu satranç oyununda Şafi mezhebi taklit edilir mi?" diye... Diyoruz ki;

eğer önemli bir dersi varsa, bu derste zeka açma konusunda böyle bir şeye ihtiyaç duyuluyorsa veya harbiyede, şurada burada, görev ve vazife icabı harp teknikleri öğretilirken bu zeka geliştiriyor, akıl açıyor şeklinde

zaruretler olursa, (nitekim eski ordu komutanlarından bu tür durumlarla ilgili çok rivayetler vardır.) yani bu, adamın mecburi işi olunca, ayrıca burada kumar gibi, farzı terk etmek gibi bir durum söz konusu olmayıp, böyle zeka oyunu gibi bir durum hasıl olursa, zarurete mebni olarak bu hususta Şafi mezhebini taklit etmeye izin verilir.

SORU: Peşin param olmadığı için taksitle araba veya ev alıyorum. Galeri, sattığı araba adına bankadan veya finans kurumlarından kredi alıyor bana vade farklarını ekleyerek senet yapıyor. Bana; "borcunu günü gelince bankaya öde" diyor. Bu caiz midir?

Bankayla, Finans Kurumunu ayırıyoruz. Bankalar kesinlikle caiz değildir. Ancak faizsiz bir muamele varsa, kart gibi işlemlerde faiz de yoksa, normal bankalarda buna haram diyemiyoruz. Ancak faizci bir müesseseye destek olması kabilinden onu da takvaya uygun görmüyoruz.

Bankalarla ilgili işlemlerde; işte böyle kart gibi, çek gibi, çekin tahsili gibi işlerde mecburen o bankadan çekebilecekse, fiilen mal satmış, karşı taraf nakit çalışmıyor parasını da çek olarak veriyorsa, bu gibi durumlarda faiz olmayan mecburi işlemler olunca, -uygun olmamakla beraber- zaruret olduğundan buna haram diyemiyoruz. Ama faizsiz müessese varsa onu tercih etmek gerekiyor.

Finans Kurumlarını banka gibi görmüyoruz, fakat bu kurumlarda yapılan her işlem için de "doğrudur" diyemiyoruz. Eskiden bir iki işlem vardı. "finans kurumları caizdir." deniyordu. Fakat şimdi

incelenince Finans Kuramlarında da acayip acayip İslam'a uymayan fıkha uymayan şeyler olduğu ortaya çıktı. Dolayısıyla "Finans kurumlarının her işlemi caizdir, meşrudur." diyemiyoruz. Şu anda işlem kapasitesi arttı. Yeni yeni şeyler geliştirdiler. Kart çıkarttılar, para çekme çıkarttılar, bilmem bir takım uygunsuz işler çıkartmaya başladılar. Bundan dolayı şimdi Finans Kuramlarıyla ilgili işlemlerde detay istiyoruz. Ve yapılan işlemle alakalı soruyu özel alıyoruz ve "caiz midir, değil midir?" ona göre konuşuyoruz. Mesela kâr payına para yatırmaya müsaade vardır, kâr payı alınabilir. Havuz sisteminden gelen kârdan ona veriliyor. Ama "ev alıyor, araba alıyor, şunu aldırıyor, bunu sattırıyor" işte bunları incelemek gerekiyor.

Eğer yapılan işlem şöyle olursa caizdir:

Finans Kurumu evi veya bir malı kendi alıyor sana satıyor. O zaman ne gibi oluyor. Bir malı halden alıp manava satan gibi oluyor. Mesela; adam "ben bu evi 50 bin liraya alamıyorum" diyor, geliyor Finans Kurumuna ve; "bu evi sen al, bana sat" diyor. Finans Kurumu'da 50 bin lirayı verip evi alıyor. Şimdi bu evin sahibi Finans Kurumu oldu. Peki bu mal onun olunca istediği fiyatta satabilir mi? Elbette satabilir. O da müşterisine: "bu evi ben sana satıyorum." diyor, böylece o da bu evi vadeyle sana satmış oluyor. Çünkü senin peşin paran olsaydı zaten Finans Kurumu'na gitmez, evi kendin gidip alırdın. Demek ki sen Kurum'dan vadeli alacaksın. Sana diyor ki; "yirmi ayda bunu bana ödersen, evin fiyatı yetmiş bin liradır ve her ay bana şu kadar miktar ödersin." İşte bu şekilde olan alım işlemi caizdir. Ama Finans Kurumu'ndan borç alır gibi para alsan, sonra gidip galeriden araba veya müteahhitten ev alsan olmaz, Finans Kurumu o arabayı veya evi sana satmış olmaz. Sana elli bin

lira borç para verip, senden yetmiş bin lira geri alınca, bu faiz olur.

Bu işlerde mutlaka yetkililerle konuşmak lazımdır. İlle de evrak üzerinde yazılması şart değildir, sözlü konuşmak yeterlidir. Müteahhitle veya galeriyle direk senin adına sözlü alışveriş olsa zarar etmez ama sen akit yaparken gidip Finans Kurumu'nun yetkilisiyle sözleşmeyi yapman lazım. "Ben aldım" deyip, satışını sana yapması lazım geliyor. Bu konularda teferruat, tafsilat çoktur. Bu hususta fetva almak isteyenlerin özel sormaları lazımdır. Mesela "teminat mektubuyla alakalı, leasing sistemiyle ilgili şöyle bir işlemim var." diye, ayrı ayrı sormaları lazım ki, ona göre cevap alabilsinler.

SORU

SORU: Resim haram mıdır, helal midir?

CEVAP: Resim işinde birkaç boyutlu konuşmak ve ona göre fetva vermek gerekiyor. Yani direk "Resim helaldir veya haramdır" şeklinde fetva veremeyiz. Resmin kesinlikle haram olan kısmı, heykel kısmıdır yani gölgesi olan suretler haramdır. Tabi cansız olan bir şeyin heykelinde sorun yoktur. Mesela; bir manzarayı kabartmış veya kabartmalı bir göl yada bir dağ manzarası yapmış olsa, bu resimlerin canı olmadığı için gölgesi de olsa sorun yoktur. Yani cansız bir şeyin gölgesi olması bunu haram etmez. Peki haram olan heykel kısmı hangisidir? Eğer bu; insan, aslan, kuş gibi canlı heykel ise bunlar hep harama girer.

Bir hadisi şerifte ne buyuruluyor: "Suret yapan kimselere kıyamet gününde azap olunur ve kendilerine; 'yarattığınız şeylere can verin bakalım' denilir."

"Kim bir heykel/gölgeli bir suret yaparsa, ona can verinceye kadar azap olunur. Halbuki bu

surete can verebilecek değildir"

Evet, kişi yaptığı suretlere can veremeyecek, veremeyince ona azap edilecek. Allah-u Teala bir hadis-i kudsîde şöyle buyuruyor: "Benim yarattığım canlıların şeklini vererek, bana ortakmış gibi yaratmaya çalışandan daha zalim kim olabilir."

Allah'dan başkasının bir şey yaratabilmesi mümkün mü? Tane yaratsınlar, bir zerre, susam veya tohum yaratsınlar bakalım. Teknoloji bu kadar ilerlemiş olmasına rağmen tohum yaratılmıyor. Ancak Allah'ın yarattığı tohumdan üretilebiliyor. Dolayısıyla Mevla Teala burada çok gazap ediyor, azap sözü veriyor, "can ver bakayım buna" deniliyor, veremeyince azap devam ediyor. Bu adam sonsuza kadar o heykele can veremez, sonsuza kadar da azabı devam eder.

Yine bir hadisi şerifte "Kıyamet günü en ağır azaba tutulacak kimdir? Bir peygamberi öldüren. Veya bir peygamberin öldürdüğü. (Çünkü ne büyük bir Din düşmanı ki, ona peygamberin eliyle ölmek nasip oluyor.) Gölgeli heykel yapanlardan herhangi biri." Tabi Allah-u Teala tövbeleri kabul eder, tövbe kapısı açıktır. Yaptığı işin haram olduğuna inanırsa dinden çıkmaz. Böyle bir hata yapanların tevbe etmeleri lazımdır. Onun için herkesi tövbeye davet ediyoruz.

Biz doğruyu söylemek zorundayız. Bu heykel kısmı dört mezhepte haramdır, hiçbir mezhepte buna müsaade yoktur. Ancak çocukların oynadığı bebekler müstesnadır. Bu bebeklere Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) müsaade etmiştir. Çocuğu oyalayacak, avutacak türden olan bebekler caizdir. Ayşe anamız küçükken bebekle oynuyordu, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bunu gördüğünde men etmemiştir.

Gelelim el çizimi boyama resimlere. Bu konuda ihtilaf vardır.

İmam Tahavi gibi bazı alimler bu el çizimiyle yapılan resimlerde müsaade veriyorlar. "Çünkü bu resimler heykel gibi kalıcı oluyor" şeklinde bir takım sebepler ileri sürüyorlar ama bu fetvaya itibar edilmiyor.

Peki Cumhur ulemanın yani dört mezheb ulemasının birleştiği görüş nedir?

El boyamasıyla da yapılan resimler haramdır. Duvara asılması, teşhir edilmesi zaten haramdır. Çünkü bunda da bir tasvir vardır, bir şekil meydana çıkmış oluyor. Tabii burada da canlı bir tasvirden söz ediyoruz. Yoksa bir manzara resmi, dağ, gök, bulut, deniz gibi tasvirlerle bir şey demiyoruz.

Resim konusunda geriye ne kaldı? Fotoğraf makinasıyla çekilenler.

Bu resimlere gelecek olursak, Maliki Mezhebi ve diğer mezheplerde buna müsaade vardır. Hanefi mezhebinde de son toplanan fıkıh heyetinde ulemanın ekserisi, Hanefi de dahil olmak üzere dört mezhepte fotoğraf makinasıyla çekilene cevaz vermiştir. Çünkü fotoğraf çekimi hangi kabildendir? Gölgeyi durdurma kabilindedir.

Mesela; fotoğraf makinasının çektiği şekli şöyle anlayalım. Ben aynaya baktığım zaman o şeklim aynada çıkıyor. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) aynaya bakmadan gelen müsaferine kapıyı açmazdı. Dolayısıyla bizim aynaya bakmamız caiz mi? Caiz.

Aynaya bakınca kendimi görüyorum, bir başkası baksa oda görüyor, ben de onu görüyorum aynada. O zaman bu görüntü nedir? Benim gölgemdir. İşte benim bu gölgem aynadan görünürken, ben o ayna karşısında 10 dakika veya bir saat dursam "bir dakikadan sonra durmak caiz değil" diye bir fetva var mı? Yok.

Veyahut ayna değil de havuzun yanına gelsem, su da benim görüntüm çıksa, "bu görüntü haramdır" diyen olmaz. Madem bu görüntünün 1 dakika veya 10 dakika orada durmasına bir şey diyen yok, o zaman bunu böyle devamlı durdursan işte resim dediğin budur. Bu durumun kalıcı halidir. Yani gölgeyi hapsetmek, durdurmaaktır. İşte resim; o gölgeyi, aynadaki silüeti durdurup kağıda basmaktır. Bunun başka bir farkı yoktur. Onun için caizdir.

Ancak haram olan kısmı var mıdır? Vardır. Bu resmi duvara asarsan, oraya doğru namaz kıalarsan o zaman haramdır. Tişörtlere basarsan, bu tişörtler giyinilirse haramdır. Veya avret yeri açık olduğu halde çıplak birinin resmini çekersen haramdır. (kadının bütün bedeni, erkeğin göbeği ile diz arası avrettir.) Ama bu haramlık o gölgeyi hapsetmekten dolayı değil, az önce ifade ettiğimiz harici nedenlerden dolayıdır.

Şüpheden sakınmak, ihtiyatlı olmak için tedbirli davranmak ayrı bir şeydir. Ama bu kadar ulemanın fetva verdiği fotoğraf meselesinde "caiz değildir" demiyoruz, gölgeyi hapsetme kabilinden olduğuna dair fetva veriyoruz. Çünkü kameralar, videolar da söz konusu oluyor ki, insanlar oturuyor vaaz ediyor, zikir yapıyor, bütün dünya bunu izliyor. Resimle bunların birbirinden çok farkı yoktur. Bir nevi, resim bunun kağıda basılmış halidir. Bir insan televizyona çıkıp bir konuşma yapıyor, fetva veriyor, haberlerde çıkıp anlatıyor. Şimdi bu insanın oraya çıkmasına, orda konuşmasına, görünmesine "haramdır" demiyorsak, bu da böyledir, çünkü ha ekranda görüyorsun, ha resmini görüyorsun aynıdır..

SORU: Ben "gay"im ama bırakmak ve bundan kurtulmak istiyorum. Nasıl bırakmam lazım, tövbesi nasıl?

CEVAP: Tövbesi bildiğimiz tövbedir. Adam zina etse, içki içse, kumar oynasa hepsinin tövbesi aynıdır. Bunlara ayrı özel bir tövbe yok. Gusül abdesti alır, iki rekat namaz kılar. Pişman olur ve bir daha yapmamak konusunda Allah'a söz verir. Milleti de günahına şahit tutmaz, yaptıklarını teşhir etmez, gizler.

Ebubekir Sıddık (Radiyallahü anh) 'dan rivayet edilen bir hadisi şerifte: "Kim bir günah işler de, (buradaki günah ifadesi mutlak yani zina, livata, lezbiyenlik gibi günahları yapar da) sonra düzgün bir şekilde abdest alır, iki rekat tövbe namazı kılar sonra namaz bitiminde Allah'tan affını ve mağfiretini dilerse, Allah'ın o kulunu affetmesi Allah üzerine hak olur." Allah-u Teâla buyuruyor ki; Bana kimse bir şeyi zorla yaptıramaz, vacip edemez, mecbur kılamaz. Ama Ben Kendime istediğim şeyi vacip ederim. Bunu kendi üzerime borç aldım, hak olarak tertib ettim ki, Ben mutlaka o kulumu affedeceğim.

Dolayısıyla bu gibi günahlara bulaşmış olup da kurtulmak ve manen temizlenmek isteyenler, hiç ümitlerini kesmeyip hemen tövbe etsinler. "Acaba ilerde tövbemi bozar mıyım, yine eski hayatıma döner miyim?" gibi şeytani vesveselere kulak asmayıp, evham etmesinler. Bir daha dönmek üzere karar versinler. Çünkü kimin ne kadar yaşayacağı, ileride ne olacağı belli değil, onun için hemen tövbe edip pişman olup bir daha yapmamaya kesin olarak niyet etsinler.

Aksa Tartışmasından Kible Tartışmasına

Bilindiği gibi Mescid-i Aksa İslam'ın ilk kible-sidir ve Müslümanlar yönlerini buraya dönerek yaklaşık 16 veya 17 ay boyunca ibadet etmişlerdi. Sonrasında Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in hoşnut olduğu şekilde, Allah-u Teala kibleyi Kabe'ye çevirmiştir. Lakin bununla birlikte Mescid-i Aksa Müslümanların kutsalları arasında kalmıştır. Hilafsız Mekte ve Medine'den sonra üçüncü harem-i şeriftir. Müslümanların gözbebeğidir. Kabe-i Muazama Hazreti İbrahim ve Hazreti İsmail'in, Medine-i Münevvere Hazreti İsmail'in torunu Hazreti Peygamberin haremidir. Kudüs ve Mescid-i Aksa ise genelde Hazreti İbrahim'den son-

raki, özelde de Hazreti Davud ve Hazreti Süleyman'dan bu yana gelen bütün Beni İsrail peygamberlerinin harem-i kudusidir. Burası değiştirilen ilk kible-gah olmasına rağmen, kimi müsteşrikler buhran döneminde ve özellikle de İbnu'z Zübeyr'in Hicaz'daki 9 yıllık hükümlerinde Emevilerin, kibleyi değil de, hac menasiki için hac mevkiini Kabe'den Kudüs'e almak ve taşımak istediklerini ve bu yönde burasının fazileti için muhaddislere hadis uydurttuklarını ileri sürmüşlerdir. Türkiye'de de müsteşriklerin bu söylencelerini ve birazda eğlencelerini önce Süleyman ATEŞ, ardından da Yaşar Nuri ÖZTÜRK tekrarlamış ve seslendirmiştir. Lakin Diyo-bend ule-

masından Mustafa A'zami gibiler ve Es Sünne kitabında Mustafa Sibai, bu mesnetsiz ve temelsiz ve garazkar iddiaları reddetmiştir. Arap tabirlerinde ifade edildiği gibi, "fi'l garadi marazun" dur yani garazkarlık hastalığıdır.

Müsteşrikler, Emeviler yerine şayet Kaddafi'yi koymuş olsalardı belki de isabet ederlerdi. Zira, Libya ambargo yıllarında uçak kaldıramamış ve bunu delmek için Muammer Kaddafi'nin aklına şeytanca bir plan gelmişti. Buna göre o da hacı boykot edecek ve Mısır üzerinden, karadan hacıları Kudüs'e gönderecekti. Kaddafi birkaç defa bu tarz gayri ciddi denemelerde bulundu ve sonunda pes ederek kendisi gibi girişimleri de unutuldu.

Son zamanlarda İran, hac münasebetiyle Suudi Arabistan yönetimiyle büyük bir sür-tüşmenin içine girmiştir. Suudi Arabistan'ın, Yunanlıların Makedonya ukdesi olduğu gibi bir Hicaz ukdesi vardır ve Hicaz ifadesinin kullanılmasından dolayı irkiliyorlar. Bundan dolayı "Hicaz Demiryolu" ismi bile onları ürkütmeye yetiyor. Bu işin bir kısmı. İkinci kısmında ise İran'ın ve mezhebi anlayışının dikotomik yapısı ve özelliği bulunuyor.

Bu özellik çatallaştırıcı bir özelliktir. İran bulunduğu her ortamda, muhalif tarihi tezleri nedeniyle tezat üretiyor. Hiçbir İslam ülkesinin dile getirmedığı tezleri dile getiriyor ve Hicaz'ın Vehhabi işgali altında olduğunu söyleyerek kiblenin Meşhed'e, Sekizinci İmam'ın yattığı ve Gazali'nin de medfun bulunduğu Horasan'ın tarihi merkezi Tus bölgesine alınmasını istiyor.

İran Dini Rehberi Ali Hamey'in Meşhed Temsilcisi ve İmamı olan Ahmed Alem el Hüda, Hicaz'ın Suudi Arabistan ve Irak'ın da Amerikalıların işgali altında olduğunu savunuyor ve durumdan vazife çıkartarak kiblenin değiştirilmesini istiyor. Suudi Arabistan'la ihtilafları ne olursa olsun hacı boykot etme çağrısı, herhalde bu düşüncedeki çarpıklığı gösteriyor. Ali Hamey ve Cumhurbaşkanı Nejad da, Ekim ayındaki (2009) açıklamalarında, Suudluların İranlı hacılara bed/kötü muamele ettiklerini ileri sürmüştür. Sonra da temsilcisi, kiblenin yerini sorgulamaya başladı. Ahmed Alem el Hüda Müslümanların kiblesi-

nin Meşhed olması gerektiğini savundu ve buna gerekçe olarak da yılda 20 milyon İranlı Meşhed'i ziyaret ettiğini hatırlattı. Meşhed'e yılda 20 milyon İranlı ziyaretçi akın etmesine mukabil, yurt dışından da 800 bin kişi aynı amaçla Meşhed'e geliyor. Gerçekten de bu bid'atı ilk ortaya çıkartan Safeviler olmuş ve Birinci Şah Abbas, İsfahan'dan Meşhed'e yalın ayak ve yaya olarak giderek onların tabirince hacı olmuştur.

Bununla birlikte, Tahran Cum'a İmamı Muhammed İmami Kaşani, Kabe'ye yönelik haccın İslam'ın vazgeçilmez rükünleri arasında olduğunu savunmuştur. Lakin yine de Ahmed Alemül Hüda, Şia adına böyle bir taleple İslam aleminin karşısına çıkabilmiştir. Bu, haccın ve Kabe'nin tenkisi ve Müslümanların kalbindeki yerinin küçümsenmesidir. Hicaz yerine Müslümanların kiblesinin Meşhed olduğunu söyleyebilmiştir.

Bunun üzerine haklı olarak Kuveyt'te yayınlanan Es Siyase gazetesinin Yayın Yönetmeni Ahmet Carullah, Müslümanların iki kısaç altında kaldıklarını ifade etmiştir. Bunlardan birisinde, İsrail her gün yeni oldu bittilerle Mescid-i Aksa'ya ve Harem-i Şerif'e ulaşmak ve burasının mülkiyetini ele geçirmek istemektedir. Müslümanların birinci kiblesi ve üçüncü harem-i şerifleri olan Kudüs ve Mescid-i Aksa İsrail'in ciddi tehditleri altındadır. Buna mukabil, Müslümanların daimi ve değişmez kiblesi olan

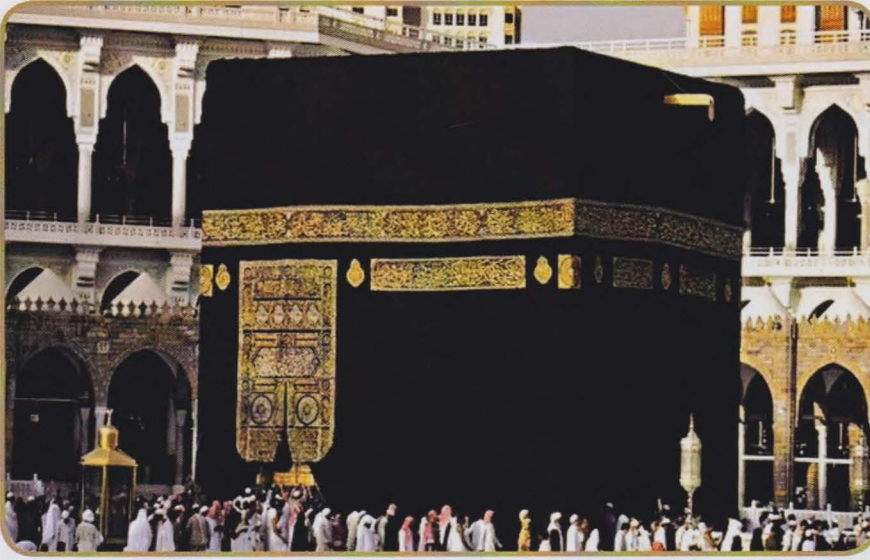
Kabe'nin kudsiyeti de İranlıların aşındırması ve sorgulaması altındadır.

İranlıların derdi, pireye kızıp yorgan yakmak mıdır yoksa kalplerinde sakladıklarını ve ağızlarındaki baklayı uygun ortamı bulunca çıkarmaları mıdır? Yahudiler Aksa'yı fiziki olarak yıkmak isterken, İranlılar da Kabe'yi manevi olarak yıkmak istiyorlar. Ebrehe'nin niyeti ile onların niyeti arasında ne fark vardır?.. İranlılar manevi olarak, Yahudiler de maddi ve fiziki olarak İslam'ın iki mühim ünitesine kastetmiş oluyorlar.

Buna mukabil, Suudlular da İranlıları hacı politize etmekle suçluyorlar.

Bu arada Suudi Arabistan'ın kabahati olabilir lakin şunu hiç akıldan çıkarmamak lazım: İran, Osmanlı döneminde de sık sık Irak'taki "atebat-ı mukaddese" denilen kutsal eşikler noktasında Osmanlı ile çekişmiş ve sür-tüşmüştür. Dönem dönem cıngar çıkarmıştır. Bunun nedeni dikotomik tarih algısı ve telakkisidir. Bu nedenle, aynı ortamda bulunan iki zıt eksen ve düşünce birbirini itmekte, birinin varlığı diğerinin yokluk nedeni olmaktadır. Dolayısıyla, İran kendisini sorgulamalı ve ilanihaye kendisini zıtlasmaya iten mezhebi algı ve telakkilerinden kurtulmalı ve vazgeçmelidir. Aksi takdirde, İslam aleminde bir ayrıık otu olarak kalmaya mahkumdur.

İslam liderliğine soyunmuş bir İran, İslam alemiyle geçimsiz bir imaj vermektedir. Bu imaj tarihi nedenlerden dolayı İran'ın benimsediği siyasi

İ'tizalci (infiradçı, kopuk) yaklaşımının bir ürünüdür. Bugün İslam aleminde dört tez veya proje çarpışmaktadır.

Bunlardan birincisi; Bush'un Neoconlarla birlikte sürdürme azminde olduğu Amerikan eksenli, kadim Churchill düzenine hayat öpücüğü vermektir. Lakin Bush bu politikasını sürdürmemiştir ve bir yılını doldurmaya doğru Obama da hem onun yolundan sapmış, hem de yeni ve değişik taktiklerle de olsa söz konusu politikaları sürdürmez bir durumdadır.

İslam aleminde ikinci proje ise; İran projesidir ve kimileri bunun için yeni Safevilik deyimini kullanmaktadır. Bazıları buna Şii Hilali de demişlerdir. **2019 yılına kadar yani devrimin 50'inci yılında İslam alemine hükmetmek ve Hamaney'in deyimleriyle 2015'te bölgenin en büyük gücü olmak isteyen İran, sendelemektedir.** 12 Haziran (2009) seçimleri, devrim tarihinde bir dönüm noktası olmuş ve altındaki zeminin güçlü olmadığını ortaya koymuştur.

Ve dikotomik özellikleri nedeniyle bugün İran, çevresinde bunalım ve kriz üretmektedir. Pakistan sınırında Beluciler, Yemen'de Havsiler ve Lübnan'da Şiiler üzerinden gerilime neden olan İran, çevresiyle uyum içinde olmayıp bilakis çatışma emareleri göstermektedir. Suudi Arabistan'la hac, Pakistan ve Afganistan'la Sünnilik ve Şiilik üzerindeki gerilimleri, İran'ın gücünün sınırlarını da ortaya koyuyor. Şiilik İran açısından bir güç olmakla birlikte aynı zamanda Sünni dünya ile gerilim kaynağı da olmaktadır. Yani bir zafiyettir de. Bu itibarla temsil ettiği Şiilik İslam dünyasının küresel ve merkezi doktrini olmayıp bilakis kenar anlayışını temsil etmektedir. Buna mukabil, Türkler hem tarihi olarak ve fiziken İslamın küresel gücünü temsil ederken, benimsedikleri Ehl-i Sünnet anlayışı da aynı zamanda İslam'ın küresel manevi doktrindir.

Üçüncü model ve tez ise; Bin Ladin ve Kaide'nin tezidir. Fustat ve iki kamp anlayışında bazı hadislere dayansalar bile, bu mesele ictihadidir ve Eymen Zeva-

hiri'nin anlayışının tekfîrî olup olmadığı hususu da tartışmalıdır. Esasen Afgan cihadında büyük yararlılıklar gösteren Abdullah Azzam'ın şehadetinden sonra gelişen ve eksen kaymasına uğrayan harekete, El Kaide denilmektedir. Mek-tebetü Hidemat kökenli olan Kaide, Abdullah Azzam'ın vefatından sonra farklı noktalara kaymış, Afganistan ve Filistin gibi yörelerde yabancı müstevilere karşı mücadele, bilahare dahili mücadeleye dönüştürülmüştür. Bunda da tekfirci düşünce etkili olmuştur. Ve bu hareket 11 Eylül süreciyle bütünleşmiştir. Kriter ve ölçüleri tartışma konusu olmuştur. Dolayısıyla fikri kökenleri ve eylem kuralları belli olmayan Kaide projesi de, istikbal vaat etmemektedir. Ahmet Raşid gibi fikir teorisyenleri de yöntem olarak bu örgütü eleştirmektedir.

Dördüncü ve sözü pek edilmeyen lakin son sıralarda gündeme gelen dördüncü proje ise; Türkiye merkezli projedir. Bu, konjonktürün getirdiği bir projedir. Şu anda sahibi olmayan bir madalya veya proje eksen kayması çerçevesinde tartışılmaktadır. Bu bağlamda, Paul Salim isimli Lübnanlı yazar; "Ortadoğu'da gelecek yüzyılın Türk yüzyılı olacağını" haber vermektedir. Yine aynı bağlamda Mısır'ın entelektüel isimlerinden olan Tarık Bişrî'de; "İslam'ın küresel gücünün Türkler olduğunu" beyan etmektedir. İslam dünyası küresel bir güç olmaya yaklaştıkça, Türkiye'nin merkeziliyeti ve merkezi rolü de perçinlenecektir.

Bir önceki makâlemizin, **Mukaddimesin**de, Vesîle ve Tevessül hakkındaki bir takım umûmî bilgiler, **Birinci Mes'ele** başlığı altındaki kısmında da âyet delîlleri üzerinde durmuş idik. Mevzû'a şimdi de **Sünnet Delîlleri** ile devâm ediyoruz:

Tevessül'ün Sünnet Delîllerinden Bir Kısmı

Biz burada, mevzû' ile alâkalı görülen hadîslerin sadece on beş tanesini alacağız

Birinci Hadîs:

Enes (Radyallâhu anh)'dan şöyle rivâyet gelmiştir: "Kıtlığa uğradıklarında Hz. Ömer (Radyallâhu anh), Hz. Abbâs (Radyallâhu anh) ile istiskâ etti/Allah (Celle celâluhu)'dan yağmur istedi ve bu yurdu ki, "Ey Allah'ım!.. biz sana Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ile tevessül ediyorduk da bize yağmur yağdırıyordun. (Şimdi ise) Sana Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in amcası Abbas

(Radyallâhu anh) ile tevessül ediyoruz. Bize yağmur yağdır."¹

Bunu "**Abbas (Radyallâhu anh)'dan düâ istemek**" olarak anlamak ve anlatmak, câhillerin veya kötü maksadlı kimselerin işidir. Tenezzül etsek ve hadîsi onların iddiâ ettikleri şekilde kabûl etsek bile, bu gene de Allah (Celle celâluhu)'dan birşeyler isterken, yani düâ ederken, başka bir ifâdeyle ibâdet yaparken birilerini, Allah (Celle celâluhu) ile kendi aranızda sokmak, demek olmuyor mu? Hem birilerinin düâ etmesini istemek de bir tür ibâdet değil midir?

"**Bu, sâlih amellerle tevessüldür**" demek de sizi kurtarmaz. Zîrâ, ameller de mahlûktur. "**Her şeyi yaratan Allah celle celâlühü'dur**",² "**Sizi ve yapmakta olduklarınızı da Allah yarattı.**"³ "**Şübhesiz ki Allah her sanatın ve sanatçı-**

nın sâniidir." (yapanıdır)⁴ "**Sanatının yaratanıdır.**"⁵

Hâsılı burada mahlûku vesîle/vâsita yapmak vardır...

Üstelik biraz ince düşünülürse, -Şevkânî'nin de söylediği gibi- "**şahıslarla tevessül etmek**", aslında, "**amellerle tevessül etmek**" demektir. Zîrâ, o şahısla, ondaki sâlih amelden dolayı tevessül edilir.⁶ Allah (Celle celâlühü)'nun **sevin** dediklerini sevmek, onun emrine uyulduğu için "**ibâdet**" olur, sâlih bir amel olur. Yani beraberce düşünülürse, bu "**hem ondaki amellerle, hem de onunla tevessül edenin onu sevmesi ameliyle**" bir tevessül etmektir...

İkinci Hadîs:

Ibnü Ömer (Radyallahu

4 [Buhârî, Halku'l-Ef'âl Beyhekî, el-Esmâ ve's-sıfât Huzeyfe radyallahu anhu'dan], Et-Teysîr: 1254/

5 [Hâkim, el-Mustedrek'de Huzeyfe radyallahu anhu'dan. Sahîhtir, dedi.], Et-Teysîr: 1254-

6 Şevkânî, Ed-Dürü'n-Nadîd (er-Resâilü's-Selefiyye): 148

1 Buhârî, Sahîh (1010)

2 Zümer : 62

3 Saffat: 96

anhümâ), Ebû Tâlib'in, Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i öven şu şiiirini terennüm eder ve şöyle derdi:

"Ve (hiçbir kavim), yüzüyle (veya zâtıyla) bulutlardan (insanlar tarafından Allah'ın) yağmur (yağdırması) istenen hiçbir beyaz(zât)ı (geriye bırakmadı?)"⁸

"Mü'min olmayan Ebû Tâlib'in şu sözü Mü'minleri nasıl bağlar?" diyecebilecek akıldâneler çıkabilir. Burada mühim olan nokta, İbnü Ömer'in onu terennüm etmesi ve İmâm Buhârî'nin onu Sahîh'ine almasıdır. Üstelik, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in, bu şiiiri okutturmak istediği dahî rivâyet edilmiştir.⁹

Bunda, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in düâsıyla değil, zâtıyla tevessül etmek sûretiyle yağmur istemek vardır.

Üçüncü Hadîs:

"Hz. Ömer (Radıyallahu anh)'ın halîfeliği zamanında insanlara kıtlık isabet etti de, bir adam Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in kabrine geldi ve 'Yâ Resûlullah!.. Ümmet'in için (Allah (Celle celâlühü)'dan) yağmur iste, zîrâ onlar (neredeyse) helak oldular.' dedi. Sonra, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) o adama rü'yasında göründü ve 'Ömer'e git se-

7 Bu ma'nâ, İbnü Hacer'in tercihidir. O, ابيض يستسقى الغمام (ve ebyada yüsteskâ...) ibâresini önceki beyitte geçen

(ترك قوم سيدا ما) (mâ tereke kavmun seyyiden)deki سيدا (seyyiden)'e atfederek ابيض (ebyeda)'da mef'ûliyyet üzere nasbı râcih buluyor. [Fethu'l-Bârî (Dârü'l-Fikir baskısı):3185-184/]

8 Ahmed İbnü Hanbel: (293/), Buhârî (Muallak olarak) (1009), İbnü Mâce: (1272) Rivâyet Sahîhtir.

9 [Fethu'l-Bârî: 2397/], Kevserî, Makâlât:389

lâm söyle ve onlara yağmur yağdırılacağını söyle...' buyurdu."

İbnü Hacer, Rü'yâyı gören, Sahâbe (Rıdvanullâhi teâlâ aleyhim)'den biri olan Bilâl İbnü Hâris el-Müzenî'dir; nitekim Seyf, El-Fütûh'da böyle rivâyet etti, dedi.

Bu rivâyet, Sahâbe (Rıdvanullâhi teâlâ aleyhim)'in, ölümünden sonra Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ile istiska etmekteki amelleri husûsunda bir nassdır. İçlerinden hiç biri şu haber kendilerine ulaşmasına rağmen onu inkâr etmemiştir. Mü'minlerin Emîrine götürülen haber yayılır. İşte bu yüzden şu rivâyet birilerine yalan söz isnâd edenlerin dilini koparır.

Bu Rivâyeti Yapan İmâmlar

1- İmâm Beyhekî,¹⁰

2- İmâm Sübkî,¹¹

Ayrıca, kısaltılmış olarak,

3- Buhârî, Târîh'inde,¹²

Ve bu vecihden uzun olarak,

4- İbnü Ebî Hayseme, -ki bu zât, Hâfız, Hüccet ve sika biridir-ve

5- İbnü Ebi Şeybe, el-Musannef'de¹³ Ebû Sâlih Zekvân'dan rivâyet etmişlerdir.

İbnü Hacer, el-Feth'de, İbnü Ebî Şeybe'nin bu rivâyetin isnâdının sahîh olduğunu söylemiştir.¹⁴

Hadîsin Sıhhati Hakkında Ortaya Atılan Vesveseler

10 İbnü Kesîr, El-Bidâye: 894-93/ İbnü Kesîr bu rivâyetin isnâdının sahîh olduğunu söyledi.

11 İmâm Sübkî, Şifâu's-Sikâm: 144145-

12 İmâm Buhârî, et-Târîhu'l-Kebîr, (Dârü'l-Fikir): 7304/ (Md:1295)

13 İbnü Ebi Şeybe, el-Musannef (6357-356/, H: 32002)

14 İbnü Hacer, el-Feth: 3185-183/ (Dârü'l-Fikir), Kevserî, Mahku't-Tekavvul'den kısaltarak, Makâlât: 388389-

1- Mefâhîm dipnotundan isti-fâdeyle şöyle diyoruz:

Bazı câhillere de bu hadîsin sıhhatine itiraz etmişlerdir. Şöyle ki;

Bir: İbnü Hacer'in isnâdî sahîhtir dediğinin yalan olduğunu, O'nun senedi sahîh bulmadığını söyledi. Hâlbuki, O evvelâ İbnü Ebî Şeybe sahîh bir isnâd ile rivâyet etti deyip kıssayı nakletti. Sonra da Seyf el-Fütûh'da sözü geçen rü'yâyı görenin Sahâbe'den biri olan Bilâl İbnü Hâris (Radıyallahu anh) olduğunu söyledi. Şu halde kıssa ve sened birdir. Sahîh bulma kıssayı da içine alır.

Bu câhillere bir yanda sanki İbnü Hacer Sahîh bulsa onu kabûl edecek gibi davranmaktadırlar.

İki: Hadîsin sahîh olduğunu kökünden tenkîd ederek o zayıf; çünkü isnâdında A'meş vardır ki O, tedlîsçi (haberi aldığı kimseyi gizleyen) bir râvîdir, diyorlar.

Bu câhil zavallılar bir yanda A'meş'in Tedlîsçi olduğunu, Zehebî'den ve Mîzân'ından, İbnü Hacer'den ve Kitâbları Takrîb'den, Tehzîb'den ve Lisânü'l-Mîzân'dan öğrenirken öte yandan ilim talebelerinin bile düşmeyeceği hatâyâ düşüyor ve şöyle söylüyorlar:

Hadîs(in isnâdın)da A'meş vardır ki O, zikri geçen Ebû Sâlih es-Semmân'dan, عن (an) lafzıyla rivâyet etmektedir. Hâlbuki A'meş söz birliği ile Müdellis'dir, Tedlîs yapan biridir. İştittiğini açıkça ifâde etmedikçe sika/sağlam olan Müdellis'in haberi kabûl edilmez.

Ancak, ne yazık ki şu câhillere, umûmî olan bu kâidenin büyük hadîs âlimlerince bildirilen İbnü Müseyyeb ve buradaki A'meş gibi birtakım istisnâlarının olduğunu hesâba katmayı unutmuslardır.

Bu istisnâyi, **İmâm Zehebî** Mîzânü'l-'I'tidâl'de açıklamış ve şöyle demiştir: O (A'meş) tedlîs eder. Bazen zayıf'dan tedlîs eder ve onun kim olduğu bilinmez. Haddesenâ/ bize rivâyet etti/ dedi, dediği zaman artık (rivâyetin sağlamlığında) hiçbir söz yoktur. (عن) (An)/(falancı)dan, dediği zaman ise rivâyete tedlîs ihtimâli yol bulur. Ancak, İbrâhîm, Ebû Vâîl ve Ebû Sâlih es-Semmân gibi kendilerinden çok rivâyet ettiği şeylerdeki [(عن)/(an) ile yaptığı rivâyetleri] müstesnâdır. Zîrâ bu sınıftan yaptığı rivâyetleri ittisâle/senedin bitişikliğine yorumluştur.¹⁵ (**Zehebî'nin el-Mîzân'daki sözü bitti.**)

Üç: Şeyh Abdülazîz İbnü Abdillâh İbni Bâz da Fethu'l-Bârî Tahkîk(!)inde, dipnotta şunları söylüyor (Maddeleştirme tarafımızdan yapılmıştır): Bu eser, -Şârih(ibnü Hacer)in dediği gibi sahih farzedilse bile-, Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ile ölümünden sonra istiskâ edilmesinin câiz olduğuna dâir bir hüccet değildir. Çünkü,

Birinci Vesvese: (Yağmur) isteyen kişinin kim olduğu belli değildir.

Cevâb: Bu iddiâ aldatmayı hedefleyen bir yalandır. Nitekim yukarıda geçmiştir. Bu doğru bile olsa mühim değildir. Mühim olan Ömer ve diğer Ashâb (Radiyallâhu anhum)'un tavrıdır. Hz. Ömer'e haber verildiğinde bu işe karşı çıkmaması, aksine ağlaması ve **Yâ Rab!.. Ancak âciz kaldığım şeylerde eksiklik yapmaktayım**, demesidir. Hz. Ömer ve diğer Sahâbe (Radiyallâhu anhum) efendilerimizin şirk vesîlesine veya bir şirk çeşidine sesiz kalmalarını düşünebilecek ahmaklara ne denir?!...

İkinci Vesvese: Sahâbe (Radiyallâhu anhum)'un ameli buna

15 Zehebî, Mîzânü'l-'I'tidâl:2224/

tersdir. Hâlbuki onlar Şerîat'ı insanların en iyi bilenleridir. Onlardan hiçbir kimse Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in kabrine, ne yağmur ve ne de bir başka şey istemeğe gelmemişlerdir.

Cevâb: Sahâbe (Radiyallâhu anhum)'un ameli, yine Sahâbî olan birinin şu ameline ters değil, onun bir başka şeklidir. Bunun en açık delîli de Onların şu amele karşı çıkmamalarıdır. Onlar en tehlikeli ve helâk edici bir bâtil olan şirk karşısında susmak isyânından uzak olduklarına göre, ortada meşrûiyete dâir sükûtî bir icmâ' vardır. Sahâbe (Radiyallâhu anhum)'un şu ameli inkâr ettikleri isbât edilmedikçe, Onlar hakkında kötü zann sâhibi olmayanlar bu dediğimizi kabûle mecbûrdurlar..

Üçüncü Vesvese: Aksine Ömer (Radiyallâhu anh) kıtlık meydana geldiğinde ondan (kabre gelip bir şey istemekten) Abbâs ile yağmur istemeye dönmüştür.

Cevâb: Hz. Ömer'in bu işi, yaptığıнын meşrû' olduğunu gösterse de, diğer bir Sahâbînin amelinin doğru olmadığını nasıl gösteriyor? Bu nasıl bir delil getirme usûlüdür?!.. Hz. Ömer'in bir mecliste, birden verilen üç talak'ı bir talak saymayıp üç talak saydığını, böylece hata ettiğini iddiâ eden sizler, ne zamandan beri O'nun işini, aksini bâtil kılacak kesin delil olarak görmeye başladınız?!.. O bu işi, belki de **böyle de yapılabilir**, veyâ **böylesi daha evlâdır**, veya **Abbas ile yapılan istiskâ hadd-i zâtında Nebî** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) **ile yapılan bir istikâdır**, belki de bir başka düşünceyle yapmıştır. Onun düşüncesinin sizin saplantılarınızın mahbesinde olduğunu nereden bildiniz, şeytanlarınızın size yaptığı vahiylerle mi? Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in bile bazı amellerinin diğer bazılarını bâtil

kılmaması belki tenvî'i/bir başka çeşiti göstermiş olmasının mümkün olabileceğine rağmen, nedir sizin bu cehâletiniz?!..

Dördüncü Vesvese: Bu husûsta O'na Sahâbe'den kimse de karşı çıkmamıştır.

Cevâb: Meşrû' ve mübâh, belki de evlâ olan bir işde Sahâbe (Radiyallâhu anhum) O'na neden karşı çıkacaktı? Size, O'nun yaptığı işin câiz olmayan bir iş olduğunu kim söyledi?... **Öyle de olabilir, böyle de**, diyenlere bu gibi bir sözü ancak konuşmasını bilmeyen câhil bedevîler söyleyebilir.

Beşinci Vesvese: Böylece hak olanın bu olduğu ve o adamın yaptığıнын şirke vesîle olduğu bilinmiş oldu. Hattâ ilim adamlarından bazısı onu şirk'in çeşitlerinden saymıştır.

Cevâb: Sübhânellâh!.. Câhillik kötü; ancak belki bir ölçüde katlanılabilir bir belâ; ama şu musibet bir kimsede ahmaklık ile birleşirse hiçbir şekilde çekilemez hâl alır. Sahâbeden biri veyâ Sahâbe huzûrunda birileri bir iş yapacak ama Sahâbe'den diğerleri o husûsta başka bir iş yapacak veya yapılanı susacak ve bunlardan biri şirk vesîlesi veya şirk çeşidi olacak!... Hayret!.. Bunlar, câhil ve ahmak olmanın yanında ileri seviyede ukâlâ, edesiz ve terbiyesiz hidâyet fukaralarından başkaları değillerdir... Bu işi şirk gören ilim adamı(!) da kimmiş? Biz böyle birini tanımıyoruz. Hattâ bizi bırakın Ümmetten bunu bilen yok. Yoksa, kerâmeti kendinden menkûl kabîlinden olarak siz olmayasınız?!...

Altıncı Vesvese: Seyf'in sözü edilen rivâyetinde (yağmur) isteyen isminin Bilâl İbnü Hâris olduğu ise söz kaldırı. (Buhârî Şârih(i) ibnü Hacer) de Seyf'in buna dâir senedini getirmemiştir.

Altıncı Vesvese: Seyf'in sözü edilen rivâyetinde (yağmur) isteyen isminin Bilâl İbnü Hâris olduğu ise söz kaldırı. (Buhârî Şârih(i) ibnü Hacer) de Seyf'in buna dâir senedini getirmemiştir.

Cevâb: Getirmemiş de ne olmuş? Önce, öylesi bir Hadîs Hâfızına i'timâd esâsdir. Sonra kissa sahîh isnâdla geldikten sonra, hükmü değiştirmeyecek îzâh ve teferruâta dâir bir husûsta isnâdın getirilmemesi, i'timâd edilen birinin kitâbından alınmış olması Ibnü Hacer'e göre yetiyorsa, řu ilmi, kör total ondan öğrenenlere haddini bilmekten başka ne düşer?

Yedinci Vesvese: Sahîh olduğu takdîrde de onda (bu işin câizliğine dâir) hiçbir hüccet yoktur. Çünkü Sahâbe (Radiyallâhu anhum)'un ameli buna ters düşmektedir. Hâlbuki Onlar Resûl(ü Allah) (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i en iyi bilen kimselerdir. Allah en iyi bilir.¹⁶

Cevâb: Bu delîlsiz bir biçimde Sahâbe'yi şirk ile suçlamaktır. **Hâlbuki Onlar Resûlü Allah** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i **en iyi bilen kimselerdir** denilmesine rağmen, zımnen, **ben onlardan daha iyi bilirim** demektir. Bilâl Ibnü Hâris yaptığı işin Sahâbe'nin işine ters düştüğünü anlayamadı ve -hâşâ- şirke girdi; ama bu geri zekâlılar anladı!... El-Fütûh sâhibi Seyf'ler ve Ibnü Hacerler anlayamadı; ama bunlar anladı!.. Hasbünellâhu ve ni'me'l-vekîl...

Bu Haberin Mühim Noktalarından Bazısı

Bir: Resûlü Allah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) kabrindeyken kendisinden bir Sahâbî tarafından yağmur düâsı istenmesi.

İki: Ondan isteyenin isteğini Resûlü Allah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in bilmesi.

Üç: Bu maksadla Resûlü Allah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in düâ etmesi.

Dört: Bu işe, Sahâbe (Radiyallahu anhüm)'un karşı çıkmaması, yani bu husûsta bir çeşit sükûtî icmâ'in hâsıl olması.

Beş: Zamanımızdaki âlimlik pozlarındaki kimi câhillerin yaptığı gibi Selef/Sahâbe (Rıdvanullâhi teâlâ aleyhim) ve Tâbiîn tarafından bu işin Resûlü Allah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e ibâdet edilmesi, ve Allah (Celle celâlühü)'ya şirk koşulması ma'nâsında kabûl edilmeyip **açık** ve **kapalı** âyetlere ters görülmemesi.

Altı: Bazı câhillerin bu rivâyetleri zayıf kabûl etmeleri, rivâyetin zayıflığını değil, kendilerinin hiçliğini gösterir. **Hâfız İmâm Sübkî**'nin rivâyet edip hüccet kabûl ettiği, **Hâfız Ibnü Kesîr**, **Hâfız Ibnü Hacer** ve benzeri hadîs hâfızları **Sahîhtir** dedikten sonra onlara susmaktan başka ne düşer ki?!.. Hiçbir şey...

MUHAMMED BABA SEMMÂSÎ

(Kuddise Sîrruhu)

Muhammed Baba Semmâsî Hazretleri; orta boylu, güzel yüzlü, esmer tenliydi. Nurlara mazhar olduğu, mübarek yüzünde parlayan ziyadan belliydi. Ferasetli ve keskin görüşlüydü. Büyük himmeti ile gizli sırları çözer, kalplerin derinliklerine ulaşırdı. Azizan Hazretleri'nin en üstün halifesi ve Altın Silsilenin kolbaşı makamındaki ana halkalarından biriydi. Zahir ve batın ilimlerde eşi yoktu. Ayak bastığı yerde bereket hasil olurdu.

Baba Semmâsî (Kuddise sirruhu), Buhârâ ile Râmîten arasında bulunan Semmas köyünde doğdu. Semmas, Buharaya uç, Ramiten'e bir fersah mesafede bir yerdir.

Baba Semmâsî (Kuddise sirruhu) bir süre memleketinde dînî ilimlerin tahsili ile meşgul oldu. Zâhir ilimlerin hemen hepsinden hissesini aldı ve hatırı sayılır bir yere geldi. İlmini ikmal edip bu konuda belli bir derinlik kazandıktan sonra, mânevî ilimlere yöneldi. Devrin ünlü şeyhi Ali Râmîtenî Hazretlerinin sohbetlerine devam edip Onun elinde riyâzat, mücâhede ve nefis terbiyesine başladı.

Böylece Onun ders ve sohbetlerinde yetişip tasavvufî yüksek derecelere ulaştı. Mücahede, edep ve irfanda akranlarını geride bırakarak, şeyhinin yerine irşad makamına geçti. Azizan Hazretleri, vefatı yaklaştığı sırada Muhammed Baba Semmâsî Hazretleri'ni halife seçerek makamına oturttu ve sırrını açarak diğer müridlerine:

- Buna bağlanıp emirlerini tutun. Yaşadığı müddetçe de onun yanından ve yolundan ayrılmayın! diye vasiyet etti.

Muhammed Baba Semmâsî Hazretleri, mürşidinin vefatından sonra irşad makamına geçerek bir çok talebe yetiştirdi. Pek çoklarının velayet mertebelerine kavuşup, kemalata ulaşmasına vesile oldu.

Onun bir özelliği de müridlerini bizzat kendisinin bulmasıydı. Halkın arasında dolaşır, müridliğe ve dervişliğe kabiliyetli olanları keşfederek onları yanına cezbederdi.
Nitekim

yerine halife bırakacağı Emir Külal Hazretleri'ni, hatta ondan sonra gelecek olan Hâce Bahâuddîn Nakşibend Hazretleri'ni hep kendisi keşfetmiş idi.

Emir Külal Hazretleri pehlivandı. Bir gün er meydanında güreşirken, Baba Semmâsî Hazretleri oradan geçiyordu. Onu görünce, onun gürbüz vücudunda en az bedeni kadar güçlü maneviyat istidadını keşfederek:

-Bu er, zâhirin değil bâtının pehlivanıdır. Nice insan onun elinden kemâle

erecektir, buyurdu ve bir nazarla onu manevî meydana cezbetti. Mana eliyle tuttuğu gibi, onu er meydanında gönül erleri meydanına çekti.

Emir Külal Hazretleri bu manevî hal ile pehlivanlık kispetini çıkarıp, sırtına dervişlik kisvesini giydi. Gönül sultanları makamına erip, Şah-ı Nakşibend Hazretleri'ni yetiştirecek kuvvette bir veli oldu.

Baba Semmâsî (Kuddise sirruhu)'nun Şah-ı Nakşibend'i bulması ise şöyle olmuştur:

Şah-ı Nakşibend Hazretleri henüz doğmazdan evvel, bir gün Baba Semmâsî Hazretleri maiyyeti ile birlikte, Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin ailesinin oturduğu Kasrı Hinduvan beldesinden geçerken:

-Burada benim burnuma misilsiz bir yiğit kokusu geliyor. Yakında bu yiğit

sayesinde Kasrı Hinduvan, Kasrı Ârifan (arifler sarayı) olsa gerektir, dedi.

Bir kaç zaman sonra köye tekrar gelen Muhammed Baba Semmâsî Hazretleri:

-Size evvelce bahsettiğim irfan erinin kokusu ziyadeleşti. Galiba ol Merd-i Arif

dünyaya geldi, buyurdu.

Meğer bu sırada Şah-ı Nakşibend Hazretleri doğalı üç gün olmuştur. Şeyh Efendinin o civara geldiği duyulunca, Şah-ı Nakşibend'in dedesi, onu kundak içerisinde nefes ettirmek için getirdi. Tam bir edeple onu Muhammed Baba Semmâsî'ye takdim etti. Baba Semmâsî Hazretleri nur saçan bu yavruya nazar edip:

-Bu bizim oğlumuzdur, biz onu çoktan evlatlığa kabul ettik, buyurdu.

Sonra ihvanına dönerek:

-Dünyaya gelmeden kokusunu aldığımız yiğit işte budur. Zamanın en büyük

imamı ve mürşidi olacaktır, dedi. Ardından kendisinden sonra halifelik makamına namzet olan Seyyid Emir Külal Hazretleri'ne döndü ve:

-Bu benim oğlumdur. Onu sana emanet ediyorum. Eğitimi konusunda ihmal ve

kusur göstermeyesin. Şayet bu konuda kusur ve fütür gösterecek olursan sana hakkımı helal etmem, diyerek Şah-ı Nakşibend'i ona ısmarladi:

Bunun üzerine Emir Külal hazretleri gayrete gelip:

-Bu konudaki emirleriniz başım üstüne. Vasiyetiniz hususunda ihmal gösterir,

gevşek davranırsam merd değilim, dedi.

Böylece bütün mürîdânın önünde Şah-ı Nakşibend Hazretleri, daha o yaşlarda Emir Külal Hazretleri'nin uhdesine tevdi edilmiş oldu.

Muhammed Bahâuddin Şah-ı Nakşibend Hazretleri anlatıyor:

"Evlenme çağına geldiğimde dedem beni, duasının bereketinden istifade etmek için

Muhammed Baba Semması'ye gönderdi. O gece gönlümde, Mevla Teala'ya dua, niyaz ve tazarru etmek arzusu zuhur etti. Şeyhin mescidine gittim. Önce iki rekat namaz kıldım ve başımı secdeye koyup duaya başladım. Tam bir tazarru ve niyaz hali gösterdim. Dua esnasında dilimden şu sözler sadır oldu: "İlahi! Bela ağırlığını çekmeye, muhabbet mihnetini taşımaya tahammül ihsan eyle!"

Sabah olunca Muhammed Baba Semâsî Hazretleri'nin huzuruna vardım. Bana şöyle dedi:

-Ey Oğul! Duada şöyle demek gerekir: 'Ya Rabbi! Senin rızan hangi şeyde ise, bu

zayıf kulunu fazlınla kereminle onun üzerinde sabit kıl!' Eğer Mevlâ Teala hikmeti uyarınca kuluna bir bela gönderirse, inayetiyle o belaya sabır ve tahammül gücü de ihsan eder. Bu işin hikmet yanını da kendisine açıklar. Yoksa kulun kendi ihtiyarı ile bela ister gibi dua etmesi küstahlık sayılır ki, bu da kula yakışmaz.

Bu görüşmeden sonra sofraya hazır oldu. Birlikte oturup yemek yedik. Sofradan çekildikten sonra bana bir ekmek parçası uzattı ve bunu yanımda saklamamı söyledi. Bir an gönlümden şöyle geçti: "Burada karnımızı doyurduk. Bir saat sonra da konağa ulaşıyoruz. Şeyh Efen-di'nin bu ekmeği bana vermesindeki hikmet acep ne ola?"

O sırada Şeyh Efen-di:

-Faydasız düşüncelerden ve havatırdan kalbi korumak lazımdır, buyurdu.

Mahcubiyetle boynumu eğip teslimiyet gösterdim ve birlikte yola çıktık. Ben tam

bir edeple peşinden gidiyordum. Yolculuk esnasında Baba Semması Hazretleri'nin sevenlerinden birinin hanesine ulaştık. O kimse bizi görünce çok sevindi, saygı ve hürmetle karşıladı. Biz abdest tazelemek üzere evine indik. Ancak hane sahibinin sıkıntılı bir halde olduğu görülüyordu. Hocam ona bu huzursuzluğunun sebebini sorduğunda, mahcubiyetle şöyle cevap verdi:

-Bir miktar sütüm var, fakat sütün yanında yemek için ekmeğim yoktur.

Baba Semması (Kuddise sirruhu) bana döndü ve şöyle buyurdu:

-Ne işe yarayacak diye düşündüğün ekmeğin, işte burası içindir. Onu ev sahibine ver.

Meydana gelen bu güzel haller, benim O'na karşı olan hayranlık ve bağlılığımı daha

da artırdı."

Muhammed Baba Semması (Kuddise sirruhu), aşkı ve cezbesi çok olan coşku-lu bir şeyhti. Kendisinin bir üzüm bağı vardı. Çoğu kez bağındaki üzümleri kendi eliyle budardı. Ancak budama sırasında bâtinî hâl yüzünden kendinden geçer, akli başından giderdi. O sırada bıçak elinden düşer, kendisi de yere yığılır kalırdı. Ancak bir kaç saat sonra kendine gelebilirdi. Bu hâl, belki nebatatın tesbihini duyması ve kesilen dalların zikirden fariğ olduğunu hissetmesi sonucu, meydana gelen üzüntünün eseri idi.

Silsile-i Emaneti, Ali Ramiteni (Kuddise sirruhu)'dan alan Muhammed Baba Semması (Kuddise sirruhu), dört büyük halife yetiştirmiştir. Bunlardan birincisi Hâce Sufi Suhâri, ikincisi kendi oğlu Hâce Mahmud Semması, üçüncüsü Hâce Danişment Ali, dördüncüsü ve en büyükleri ise Hâce Seyyid Emir Külal'dir.

Hicri 755 (1354) yılında Semmas Köyü'nde Rahmeti Rahmana kavuşmuş ve burada ebedi istirahatgâhına tevdi edilmiştir.

İMAM-I ÂZAM'IN CEVABI

i mam-ı Azam Ebu Hanife zamanında onu sevmeyen ve ona buğzeden muhaliflerinden bir tanesi, talebelerinin ve sevenlerinin huzurunda onu cevapsız bırakıp mahcup etmek için aldatıcı bir soru hazırladı. Ve büyük imamın bulunduğu meclise gelip bu aldatıcı ve karmaşık soruyu sordu.

-Bir adam var ki onun kamil bir Müslüman olduğuna herkes şehadet eder,

fakat bazı sözleri var ki küfür kokuyor. Onun hakkındaki hükmünün ne olduğu öğrenmek istiyorum. Bu kimse şunları söylüyor:

"Cenneti ümit etmiyorum,

Cehennemden ve Allah'tan korkmuyorum.

Ölü etini severek yerim.

Rükusuz ve secdesiz namaz kılarım.

Hakka buğzeder, fitneyi severim.

Yahudi ve Hıristiyanları da tasdik ederim.

Görmeden şahitlik ederim."

İşte böyle bu kimse hakkındaki hükmünüz nedir?

İmamı Azam Ebu Hanife hazretleri bunu soran kimseye; "peki bu kimse hakkında senin bir fikrin var mı?" deyince, o; "Ben ne diyeyim, bunu sana soruyorum." dedi.

İmamı Azam talebelerine döndü ve aynı soruyu onlara sordu. Talebeleri de; "bu söylenenler küfür alameti olduğu için, söyleyen kimsenin küfrüne delalet eder." diye cevap verdiler.

Bunun üzerine İmam-ı Azam Ebu Hanife Hazretleri sözü aldı ve hafif bir tebessümle bu söylenenlerin ne manaya geldiğini tek tek şöyle açıkladı:

"Bu adam gerçekten de kamil bir mümindir. Zira onun söylediği bu sözler hep

mecazidir, tevili vardır. Şöyle ki:

Bu kimse cenneti ümit etmiyor. Yani Cennetin sahibi olan Hz. Allah'ı ümit ediyor.

Cehennemden korkmuyor, Cehennem'in sahibinden korkuyor.

'Allah'tan korkmuyorum' derken, Allah'ın adaletle hükmedeceğini bildiği için, Allah'ın kendisine zulmedeceğinden korkmuyor.

'Ölü eti yerim' derken, söylemek istediği balık etidir.

'Rükusuz ve secdesiz namaz kılarım' demekle, cenaze namazını kastediyor.

'Hakka buğz ederim' sözüyle kastettiği şey, ölümdür. Herkes için Hak (ölüm) vaki olacak. Mevla Teala'ya daha fazla kulluk yapabilmek için ölümü istemiyor.

'Fitneyi severim' derken fitneden kastı ise evlatlarıdır. Çünkü Mevla Kur'an-ı Kerimde Mal ve evladı fitne olarak zikredilmiştir. (Teğâbun: 15)

Yahudi ve Hıristiyanları tasdik etmesinden murat ise, onların birbirleri hakkındaki sözlerini tasdik etmesidir.

Görmeden şehadet ettiği ise, Allah'a ve ahiret gününe iman etmesidir.

Bu açıklamaları dinleyen adam İmam-ı Azam'a hayran kaldı. Kendi kendine: "Bu ne ilim, bu ne feraset, bu ne zeka... Demek ben böyle bir dahiye düşmanlık ediyormuşum." diye düşündü. Hemen İmamı Azam'ın ellerine sarıldı. Ve bu güne kadar kendisine yaptığı düşmanlıktan dolayı af etmesini istedi ve helallik diledi.

* * *

İMAM-I ÂZAM'IN İKNÂ KABILİYETİ

Bir adam hem çok iyi bir müslüman olduğunu iddia ediyor, hem de Resülüllahın halifeleri olan Hulefâ-i Raşidine karşı bile son derece kin ve nefret besliyordu. Oadaki bu nefret öylesine aklını başından almıştı ki, o büyük zatlar hakkında iftira dahi edebilecek raddeye gelmişti. Öyle ki Hz. Osman (Radiyallahü anh)'ın (haşa) "yahudi" olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Küfe'de yaşayan bu sapık itikatlı adam, bulunduğu muhitin eşrafındandı. Onu bu itikadından döndürebilmek için her ne kadar ilim adamları, hocalar kendisine gidip bu meseleyi anlatmaya, izah etmeye çalıştılsa da, bir türlü onu ikna etmeye muvaffak olamadılar. Ayetler, Hadisler okumalarına, yığınla deliller göstermelerine rağmen bu kimseyi yanlış itikadından döndüremiyorlardı. Adam öylesine inat ve öylesine cahildi ki, laf anlatabilene aşk olsun...

Bir gün büyük müctehid İmam-ı Azam Hazretlerine bu meseleyi açtılar ve bu adamın hakkından ancak kendisinin gelebileceğini söylediler. İmam-ı Azam meseleyi dinledi ve yanlış itikat sahibi olan kimseyi ikna etmeye çalışacağını söyledi.

Bu adamın güzel ve dindar bilinen bir kızı vardı. Kız da evlilik çağına gelmişti. İmam-ı Azam o adama haber göndererek, hayırlı bir iş için filan günün akşamı ona misafir olacağını bildirdi. Tabi adam bu habere son derece sevindi ve mutlu oldu. Zira kız evlat baba evinde bir emanet değil miydi? Nihayet günün birinde bir kısmeti çıkacak ve evden ayrılıp kendine bir yuva kuracaktı. Dolayısıyla İmam-ı Azam gibi büyük bir alimin bu meselede aracı olması ve bir nevi dünürlük etmesi, elbette bir iftihar vesilesiydi.

Kararlaştırılan gün geldi ve İmam-ı Azam o adamın evine misafir oldu. Yenildi, içildi konuşulup sohbetler edildi ve konu döndü dolaştı asıl meseleye gelindi. Büyük İmam konuya girdi ve Allah'ın emri, Peygamberin kavliyle adamın kızını bir delikanlı için istedi. Adam İmam-ı Azam'ın aracı olduğu birine kızını vermeye dünden razıydı, lakin bu delikanlı acaba kimdi, neyin nesiydi? Bunu da usulüyle sordu.

-Ey İmam! Bu hayırlı iş için sizin gelmeniz ve damat adayına kefil olmanız,

kızımı vermem için yeterli bir sebeptir, lakin "bu delikanlı kimdir, kimlerdendir, huyu suyu nasıldır?" takdir edersiniz ki, bunu bilmek bizim hakkımızdır.

Bunun üzerine İmam-ı Azam başladı damat adayının meziyetlerini anlatmaya:

-Bu kimse son derece dindardır. Allah'tan son derece korkar. Öyle bir haya ve edeplidir

ki, bu konuda melekler Ona yetişemez. Aynı zamanda Hafız-ı Kuran'dır. Alim, abid, yiğit son derece de zengin ve cömerttir.

İmam-ı Azam damat adayının meziyetlerini bu şekilde anlatmaya devam ederken adamın ağız bir karışık kaldı. Başına devlet kuşu konuyordu. Böyle birine gözü kapalı herkes kızını verirdi. Lafı daha fazla uzatmak istemedi ve dedi ki:

- Ya İmam! Bu kadar yeter. Daha fazla bir şey anlatmanıza hiç gerek yok. Öyle şeyler söylediniz ki, bu saydığınız özelliklerden bir tanesi bile kızımı o gence vermeme vallahı yeter.

İmamı Azam konuyu istediği yere getirmişti ve sözünün sonuna hemen şunu ilave etti.

-Yalnız tüm bunları sayarken, gencin bir kusurunu söylemeyi unuttum.

-Nedir o kusur?

-Kızınızı istediğim delikanlı Yahudidir.

Adam bu cevabı duyunca birden rengi attı. Öylesine hiddetlendi, öylesine gadaplandı ki, ağzından tükürükler saçarak bağırdı:

-Nasıl olur Ya İmam!? Benim kızımı bir Yahudi'ye mi istiyorsun ve ona mı layık görüyorsun?!

Bunun üzerine İmam-ı Azam, Hz. Osman (Radiyallahü anh) hakkında ileriyi geri konuşup "Yahudi"dir diye iftira eden adama, şu müthiş cevabı verdi:

-Bre adam! Sen bir kızını Yahudi'ye veremiyorsun da, Sevgili Peygamberimiz

Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, iki kızını birden Yahudi'ye verdiğini nasıl iddia edebiliyorsun?

İmam-ı Azam'ın bu sözü üzerine adamın akli başına geldi ve ne büyük bir hata yaptığının

farkına vardı. Evvelce söylediği o cahilâne sözler için çok mahcup oldu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in iki kızıyla da nikahlanma şerefine nail olup, "Osman-ı Zinnureyn" (iki nur sahibi) lakabını alan Hz. Osman (Radiyallahü anh) hakkında yapmış olduğu çirkin iftiraldan ötürü derhal tövbe etti. Artık bundan böyle aleyhinde tek bir söz söylemediği gibi Hz. Osman (Radiyallahü anh)'ı hem övdü, hem de çok sevdi.

SENE SONU VE SENE BAŞI DUALARI

Bu yazımız vesilesiyle tüm okurlarımızın çıkan seneyi rahmet ve mağfiretle kapatmalarını Mevlâ'y-ı Müte'âlimizden niyaz eder ve her birerlerinin yeni hicri yıllarını tebrik ederim.

Sohbetlerimizde beyan ettiğimiz üzere; **Allâh-u Te'âlâ**'nın, kulları hakkındaki yıllık hesap defteri hicri yılın başında açılıp sonunda kapatılır. Arada ne kadar günahlar işlense de **Allâh-u Te'âlâ**: “**Kulumun defterinin bir başına bir de sonuna bakın, onlarda bir hayır bulursanız aralarındakileri mahvedin**” buyurmaktadır. Bundan dolayı hepinizin aşağıda belirtilen tarihlerde sene sonu ve sene başı dualarını ihmal etmemeniz âhiretiniz için çok büyük önem arz etmektedir. **Allâh** rızası için sizden istirhamımız sevdiklerinizi de bu duaları okumaya teşvik ederek, onların da senelik hesabı mağfiretle kapatmalarına ve bir yıl boyunca şeytandan korunmalarına yardımcı olmanızdır. Şu hadîs-i şerifi de unutmamalısınız ki: “**Bir hayra delalet eden o hayrı yapan gibidir.**”

Bu duaların Arapça lafızlarının okunması efdal olmandır. Ama okuyamayanlar bir bilene okutturup onu takip edebilirler. Buna da imkan bulamayanlar aşağıda yazılan manayı okuyabilirler. Çünkü namaz dışında Türkçe dua ve zikir caiz görülmüştür.

SENE SONU VE SENE BAŞI AMELLERİ

SENE SONU VE SENE BAŞI ORUÇLARI

İbni Hacer'in **Hafsa** vâlidemiz (*Radyallâhu Anhâ*)dan rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte:

عَنْ حَفْصَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: “مَنْ صَامَ آخِرَ يَوْمٍ مِنْ ذِي الْحِجَّةِ وَأَوَّلَ يَوْمٍ مِنَ الْمُحَرَّمَ، جَعَلَهُ اللَّهُ لَهُ كَفَّارَةَ خَمْسِينَ سَنَةً.”

“Zilhiccenin son günüyle Muharrem'in ilk gününü oruçlu geçiren kişiye Allâh-u Te'âlâ elli senelik (günahları için) keffâret yazar.” buyrulmuştur.

Rivayet olduğuna göre; “Her kim zilhiccenin sonunda üç kere:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
”وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ،
اللَّهُمَّ مَا عَمِلْتُهُ فِي هَذِهِ السَّنَةِ مِمَّا نَهَيْتَنِي عَنْهُ وَلَمْ تَرْضَهُ
وَنَسِيْتُهُ وَلَمْ تَنْسَهُ وَحَلُمْتَ عَلَيَّ بَعْدَ قُدْرَتِكَ عَلَيَّ عُقُوبَتِي
وَدَعَوْتَنِي إِلَى التَّوْبَةِ مِنْهُ بَعْدَ جَرِّ آئَتِي عَلَى مَعْصِيَتِكَ، اللَّهُمَّ
فَاِنِّي اَسْتَغْفِرُكَ مِنْهُ فَاغْفِرْ لِي وَمَا عَمِلْتُ فِيهِ مِنْ عَمَلٍ تَرْضَاهُ
وَوَعَدْتَنِي عَلَيْهِ الثَّوَابَ، فَاَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ يَا كَرِيمُ يَا ذَا الْجَلَالِ
وَالْاِكْرَامِ اَنْ تَقْبَلَهُ مِنِّي وَلَا تَقْطَعَ رَجَائِي مِنْكَ يَا كَرِيمُ،
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.“

“Ey Allâh! Senin razı olmayıp beni nehyettiğin şeylerden bu sene her ne yaptysam, ben onları unuttum, Sen ise unutmadım. Bana ceza vermeye kadirken mühlet verdin ve ben Sana karşı gelme cüreti göstermişken beni tevbeye davet ettin.

Ey Allâh! Ben bütün bunlardan dolayı Senden mağfiret diliyorum. Beni bağışla!

Ey kerem sâhibi! Ey celâl ve ikrâm sâhibi! Senin râzı olup bana sevap vaadettiğin hangi amelleri bu sene işlediysem, Senden dilerim ki, onları kabul edesin ve Senden ümidimi kesmeysin!

Ey kerem sâhibi, kabul eyle! Efendimiz **Muhammed**'e ve âl-i ashâbına salât-ü selâm eyle!” derse, şeytan:

“Biz, bir sene yorulup bu günâhları işletmek için zahmet çektik, o bir anda hepsini sildirdi!” deyip yüzüne toprak saçarak kaçır.” (Allâme Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis:1/156; Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:165)

Rivayet edildiğine göre: “Her kim muharrem ayının evvelinde üç kere:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

”الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الْأَبَدِيُّ
الْقَدِيمُ، الْحَيُّ الْكَرِيمُ، الْحَنَّانُ الْمَنَّانُ، وَهَذِهِ سَنَةٌ جَدِيدَةٌ!
أَسْأَلُكَ فِيهَا الْعِصْمَةَ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ وَأَوْلِيَائِهِ،
وَالْعَوْنَ عَلَى هَذِهِ النَّفْسِ الْأَمَّارَةِ بِالسُّوءِ، وَالْإِشْتِغَالَ بِمَا
يُقَرِّبُنِي إِلَيْكَ يَا كَرِيمُ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، بِرَحْمَتِكَ
يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا
وَنَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ أَجْمَعِينَ.“

‘Bütün hamdler, âlemlerin Rabbi olan Allâh’a aittir! Salât-ü selâm, Efendimiz Muhammed’in ve âl-i ashâbının tamamının üzerine olsun!

Ey Allâh! Sen Ebedî’sin, Kadîm’sin (başlangıcın ve sonun yoktur)! Hayy’sın, Kerîm’sin (hakikî hayat sahibi de, kerem sahibi de ancak Sensin)! Hannân’sın, Mennân’sın (son derece acıyan ve çokça lütuflarda bulunan Rabbimizsin)!

İşte bu yeni senedir! Ben bu sene Senden dilerim ki beni kovulmuş şeytandan ve onun dostlarından koruyasın, kötülüğü çokça emreden bu nefse karşı bana yardım edesin ve beni Sana yaklaştıran amellerle meşgul edesin.

Ey kerem sâhibi! Ey celâl ve ikrâm sâhibi! Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul eyle!’

Allâh-u Te‘âlâ, Efendimiz ve peygamberimiz Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, âl-i ashâbının ve Ehl-i Beyt’inin tamamına salât ve selâm eylesin!’ derse, şeytan:

‘Biz bu kişiden ümidi kestik!’ der ve **Allâh** (*Celle Celâlühû*) ona, kendisini sene boyunca koruyacak iki melek görevlendirir.” (*Allâme Safürî, Nüzhetü'l-mecâlis:1/156; Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:165*)

Şihâbüddîn es-Sühreverdî (*Kuddise Sirruhû*)dan nakledildiğine göre; bu duâyı (sene başı duasını) âşûrâ günü üç kere okuyan o sene ölmekten emin olur. Zira eceli takdir edilen kişiye o gün bu duâyı bu şekilde okumak nasip olmaz!

MUHARREMİN İLK GÜNÜ YAPILACAKLAR 1 Muharrem 1431 / 17 Aralık Perşembe 2009

Rivayete göre: “Muharrem’in ilk günü üç yüz altmış kere “**Âyete'l-Kürsî**” okuyan ve her birinin başında besmele çeken ve bu sayıyı tamamladıktan sonra:

اللَّهُمَّ يَا مُحوِّلَ الأحوَالِ حَوِّلْ حَالَنَا إِلَى أَحْسَنِ
الأحوَالِ بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ يَا عَزِيزُ يَا مُتَعَالُ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.“

‘Ey halleri değiştiren Allâh! Kendi kuvvetin ve kudretinle bizim hâlimizi hallerin en güzeline çevir. Ey Ulu ve ey Yüce! (Duâmızı kabul eyle.)

Allâh-u Te‘âlâ, Efendimiz **Muhammed** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve âl-i ashâbına salât ve selâm eylesin!’ diye dua eden kişi istemediği her şeyden korunur.”

Bu böylece denenmiş ve doğru çıkmıştır. (*Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:166*)

Rivayete göre: “Herkim muharrem’in ilk günü bir kâğıda yüzonuç besmele yazar da onu taşırrsa ömrü boyunca ona istemediği bir şey ulaşmaz.”

Âşûrâ Gecesi Yapılacaklar 9 Muharrem 1431 / 25 Aralık Cuma 2009

Rivayete göre: “Herkim âşûrâ gecesi abdest tazeleyip iki rekât namaz kıldıktan sonra, diz üstü çökmüş halde kıbleye yönelik vaziyette her birinin başında besmele çekerek üçyü-zaltmış **Âyete'l-Kürsî** okuduktan sonra kırksekiz kere:

« قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا
يَجْمَعُونَ.»

âyet-i kerîmesini okur da, sonra oniki kere:

”اللَّهُمَّ إِنَّ هَذِهِ لَيْلَةٌ جَدِيدَةٌ وَشَهْرٌ جَدِيدٌ وَسَنَةٌ
جَدِيدَةٌ، فَأَعْطِنِي اللَّهُمَّ خَيْرَهَا وَخَيْرَ مَا فِيهَا،
وَاصْرِفْ عَنِّي شَرَّهَا وَشَرَّ مَا فِيهَا وَشَرَّ فِتْنَتِهَا
وَمُحَدَّثَاتِهَا وَشَرَّ النَّفْسِ وَالْهَوَى وَالشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.“

“Ey Allâh! İşte bu, yeni gecedir, yeni aydır ve yeni yıldır. Öyleyse ey Allâh! Bana onun hayrını da, onda bulunanların hayrını da nasip et. Onun şerrini de, onda bulunanların şerrini de, onun fitnesinin şerrini de, onda meydana gelecek olan şeylerin şerrini de, nefsin ve kötü arzusunun şerrini de, kovulmuş şeytanın şerrini de benden çevir” derse, peşine de Kur’ân-ı Kerim’den iktibas edilen dualardan dilediğiyle bitirir, defaat ile tesbih, tehlil ve salevattan sonra Müslüman erkek ve kadınların tümüne duâ yaparsa, o sene bütün kötülüklerden korunmuş olur.” (Mâü’l-ayneyn, Na’tü’l-bidâyât, sh:166)

ÂŞÛRÂ GÜNÜ OKUNACAK DUÂLAR 10 Muharrem 1431 / 26 Aralık Cumartesi 2009

Şeyh Muhammed ibn-i Abdilhayy ed-Dâvûdî el-Kattân’ın “Mecmû’a”sında zikredildiği üzere; Şeyh Ebu’l-Bekâ el-Ömerî’nin, İbn-i Ferhûn’un “el-Mesâilü’l-melfûza” isimli eserinden nakline göre; Âşûrâ günü bu duâyı yedi kere okuyan o sene ölmez, eceli gelen ise okumaya muvaffak edilmez:

”سُبْحَانَ اللَّهِ مِلاءَ الْمِيزَانِ وَمُنْتَهَى الْعِلْمِ وَمَبْلَغِ الرِّضَا وَزِينَةِ
الْعَرْشِ لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنْجَا مِنْ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ الشَّفْعِ
وَالْوَثْرِ وَعَدَدَ كَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ كُلِّهَا، أَسْأَلُكَ السَّلَامَةَ بِرَحْمَتِكَ
يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَهُوَ
حَسْبِي وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ، وَصَلَّى
اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.“

“Allâh-u Te‘âlâ’yı mîzân dolusunca, ilminin sonsuzluğunca, rızasına ulaşınca kadar ve Arş’inin tartısınca tesbîh ederim! Allâh-u Te‘âlâ’dan başkasına sığınılıp kaçılmaz, yine ancak O’na sığınılır!

Allâh-u Te‘âlâ’yı çiftlerin ve teklerin sayısınca ve tamam olan kelimelerinin tamamının sayısınca tesbîh ederim!

Ey acıyanların en merhametlisi! Senden rahmetinle (bütün belâlardan) selâmet isterim. O yüce ve büyük olan Allâh’ın yardımını olmadan hiçbir günahdan dönüş ve hiçbir ibadete kuvvet olamaz.

O bana yeter! Ne güzel Vekîl’dir! Ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır!

Allâh-u Te‘âlâ, mahlûkatının en hayırlısı olan **Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ve âl-i ashâbının tamamına salât ve selâm eylesin!” (Muhammed Ebu’l-Yüsr Âbidîn, el-Evrâdî’ d-dâime, sh:92)

Âşûrâ günü yetmiş kere bu duâyı okuyanı Allâh-u Te‘âlâ mağfiret buyurur:

« حَسْبِيَ اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ. »

“Allâh bana yeter! Ne güzel Vekîl’dir! Ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır!” (Muhammed ibn-i Hatîruddîn, el-Cevâhiru’l-hams, Millet Genel Kütüphanesi, kısım: Reşid Efendi, kayıt no:506, varak:19)

ÂŞÛRÂ GÜNÜ NAMAZI 10 Muharrem 1431 / 26 Aralık Cumartesi 2009

İmâm-ı Echûrî’nin naklettiği bir hadîs-i şerîfe göre;

رُوي أَنَّهُ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ قَالَ: مَنْ صَلَّى فِيهِ أَرْبَعِ
رَكَعَاتٍ يقرأ فِي كُلِّ رَكَعَةٍ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ مَرَّةً وَسُورَةَ
الإِخْلَاصِ خَمْسَ عَشْرَةَ مَرَّةً غَفَرَ اللَّهُ لَهُ ذُنُوبَ خَمْسِينَ
عَامًا مَاضِيًا وَخَمْسِينَ عَامًا مُقْبِلًا وَمَنْ صَلَّى فِيهِ رَكَعَتَيْنِ
فَكَأَنَّمَا تَقَرَّبَ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى بِأَعْمَالِ الصِّدِّيقِينَ.

“Âşûrâ günü her rekâtta bir Fâtîha, onbeş İhlâs okuyarak dört rekât kılan kişinin elli sene geçmiş, elli sene de gelecek günahlarını Allâh-u Te‘âlâ mağfiret eder. O gün iki rekât dahi kılan bütün siddıkların amelleriyle Allâh-u Te‘âlâ’ya yakınlaşmış gibi olur.” (Mâü’l-ayneyn, Na‘tü’l-bidâyât, sh:167)

Âşûrâ Günü, İmkân Dâhilinde Şu Oniki Haslet İşlenir

- 1.(Farz namazlar dışında nâfile) Namaz (kılmak),
- 2.Oruç tutmak,
- 3.Sıla-i rahim (akrabayı arayıp sormak),
- 4.Sadaka vermek,
- 5.(Boy abdesti) Gusül (almak),
- 6.Sürme çekmek,
- 7.Bir âlimi ziyâret etmek,
- 8.Bir hastayı ziyaret etmek,
- 9.Yetim başı sıvazlamak,
- 10.Çoluk çocuğa bolluk yapmak,
- 11.Tırnak kesmek,
- 12.Bin kere İhlâs Sûresi okumak. (Mâü’l-ayneyn, Na‘tü’l-bidâyât, sh:166-167)

Bir Sene Boyunca Hasta Olmamak İçin Yapılacak Bir Amel:

Âşûrâ günü bir miktar gül suyuna her birinin başında besmele çekilerek ve suya bakılarak yedi Fâtîha okunup sonra o gül suyu başa ve yüze sürülürse o kişi bir dahaki seneye kadar illet ve dert görmez. Bu husus tecrübeyle sâbit olmuştur. (Muhammed Ebu’l-Yüsr Âbidîn, el-Evrâdü’l-dâime, sh:93)